

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2016 Sayı: 53

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Dünyanın, “cihatçı otobanı” adını taktığı Yeşilköy Havaalanı’nda IŞİD’ci teröristlerin bombalı-silahlı saldırısıyla 45 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı.

Her IŞİD saldırısının ardından “güvenlik zaafiyeti” üzerine tonlarca laf ediliyor. Ve “daha fazla güvenlik” denilerek halk üzerinde baskı, denetim, terör artırılıyor. Bırakalım havaalanını, Türkiye’nin bütünü boydan boya IŞİD’in otobanı haline gelmişken, hangi “güvenlik”ten bahsediliyor?

MİT, IŞİD’e eleman toplama birimleri kurmuş, binlerce teröristin Suriye’ye gidişine yardımcı olmuş, TIR’larla silah ve mühimmat yollamış, yaralıları tedavi edip yeniden göndermiş, Avrupa’dan Suriye’ye, Suriye’den Avrupa’ya çift yönlü gidiş-dönüşü sağlamış ve böyle bir kurumdan “istihbarat” bekleniyor!

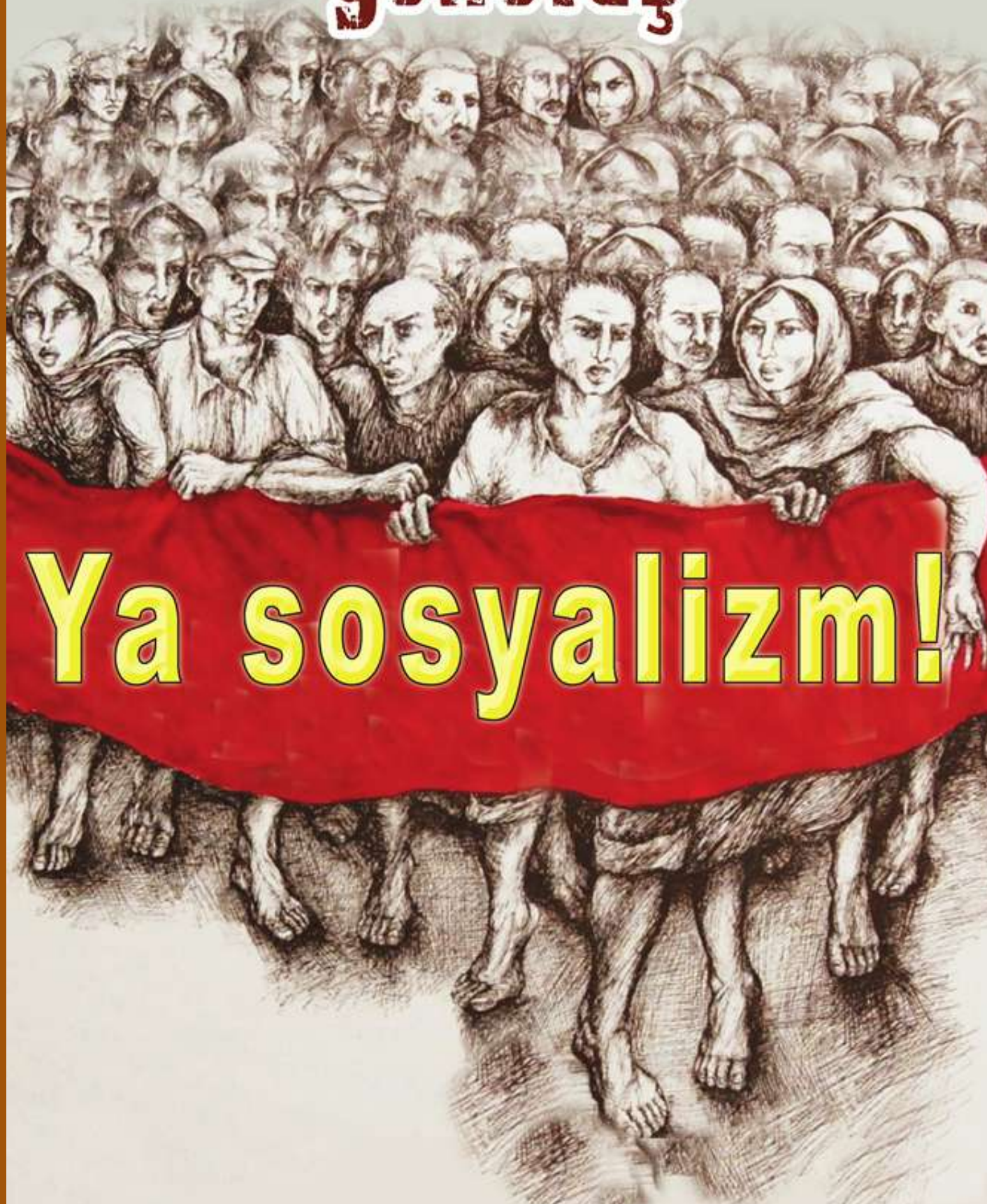
Bu, kurtlara kuzuları teslim etmek, sonra da “neden can güvenliklerini sağlamadın” diye sormak kadar abesle iştiğal değil mi?

AKP’nin dış politikası iflas etmiştir, bunun sonucunda çark etmek zorunda kalmıştır. Fakat halen IŞİD’le mücadele gibi bir derdi yoktur. Devrik başbakan Davutoğlu’nun veciz sözüyle “öfkeli gençler” dedikleri IŞİD ile hem ideolojik, hem de çıkarsal bir birlik kurulmuştur.

Her IŞİD saldırısı sonrasında göstermelik bir-iki operasyon yapılmakta ve çok sınırlı sayıda tutuklananlar, bir süre sonra serbest bırakılmaktadır. Havaalanı saldırısının şüphelisi Hacı Çakayev’in Sultanahmet’teki canlı bomba eyleminden sonra tutuklandığı, yaklaşık 6 ay önce “resen tahliye” edildiği ortaya çıktı. Yani Çakayev’in tahliye talebi olmadan, mahkeme serbest bıraktı!

Sayfa 2’de sürüyor

Ya barbarlık içinde yokoluş

Ya barbarlık içinde yok oluş YA SOSYALİZM!

Hukukçular “resen tahliye”nin iki koşulu olduğunu söylüyorlar. Birincisi, emniyet veya istihbarat birimlerinin, sanığın kendilerinin elemanı olduğuna yönelik mahkemeye yazı göndermesi. İkincisi, sanığın bağlantılarını ortaya çıkarmak için, yine emniyet ve istihbarat birimlerinin talepte bulunması. Her iki durumda da işin gelip dayandığı nokta, emniyet ve istihbarat birimleri oluyor. Böylece Çakayev’in bu birimlerin isteği ile serbest bırakıldığı ortaya çıkıyor. IŞİD’le emniyet ve istihbaratın bağlantılı çalıştığından bundan ala kanıtı olabilir mi?

Rusya’dan yapılan açıklamada, “Çakayev’in iadesini FBI’dan istedikleri, ancak olumsuz yanıt aldıkları” belirtiliyor. “Onu bize teslim etmediler ve işte o da İstanbul’u patlattı, bunun sorumlusu kim” diye soruyorlar.

Sorumlusu elbette Ortadoğu’da hegemonya kurmak için IŞİD gibi bir aracı yaratan ABD, onunla birlikte hareket eden emperyalistler; ülkeyi cihatçı teröristlerin “transit merkezi” yapan ve Suriye’ye savaş ihraç eden Türkiye başta olmak üzere bölge ülkelerinin işbirlikçileri ve onların çanak yalayıcıları...

Her IŞİD saldırısında olduğu gibi bu kez de ölü ve yaralı sayısını azaltarak, “yayın yasağı” getirerek, tepkileri bastırmaya çalıştılar. Önceki patlamalarda “bunlara alışmalıyız” diyen yandaş gazeteciden sonra, bu kez Erdoğan, “bundan sonra da bu tür olaylar olacaktır, ölümler olacaktır” diyerek, katliamları meşrulaştırma görevini üstlendi.

Bununla da kalmadılar, ertesi gün İzmit-Yalova köprüsünün açılışında “bugün bizim bayramımız” diyebildiler. 40’dan fazla ölünün cenazesi bile kalkmamışken “bayram” ilan etmek, halkın acısıyla dalga geçmek değil de nedir?

Onları sadece ve sadece ceplerine girecek milyon dolarlar ilgilendiriyor. “Halka hizmet” diye sunulan köprü’nün geçiş ücreti şimdilik 25 dolar! Adını “Osmangazi” koydukları köprü’nün ihalesi, yine “yap-işlet-devret” modeli ve hazine garantisiyle AKP’yi destekleyen şirketlere verildi. Bu şirketler, ceplerinden beş kuruş çıkmadan “devlet garantili ödeme”yle harcadıkları 1 milyar doları, 15 yıl içinde 9 milyarlık kara dönüştürecekler. Bu oranı elde edemezlerse, aradaki fark “hazine”den yani halkın parasından kesilecek.

Özcesi AKP ve yandaşları, halkın sırtından milyon dolarlar kazanmaya devam ediyorlar. Onlar bayram etmesin de kim etsin? Bu arada bombalı saldırılarda yüzlerce insan ölmüş, her köprü yapımında milyonlarca ağaç kesilmiş, doğa tahrip olmuş umurlarında mı?

İstanbul’da bombaların patladığı gün, yargıda değişiklik TBMM’den geçti. AKP’nin uzunca bir süredir istediği bu değişiklik, böyle bir günde kaşla-göz arasında gerçekleşti.

20 Temmuz’da hayata geçecek bu yasayla birlikte, Yargıtay ve Danıştay’ın daire sayıları ile üye sayıları kademeli olarak düşecek. Ayrıca Yargıtay ve Danıştay üyeliği, Anayasa Mahkemesi’nde olduğu gibi 12 yıl ile sınırlandırılacak.

Bu değişikliklerle AKP yargıda büyük çaplı bir tasfiyeye hazırlanıyor. Daha ilk aşamada 79 Danıştay, 216 Yargıtay üyesi tasfiye edilecek. Atamalarda, mülakat ve yazılı sınavlara, sözlü sınav eklenmesi ve not sistemi-ne geçilmesi ile hakim ve savcılar üzerinde denetimlerini arttırmayı hedefliyorlar. Zaten Cumhurbaşkanı’na Danıştay’ın dörtte bir üyesini atama yetkisi getiriliyor. Böylece HSYK ve yüksek yargıyı AKP ve Erdoğan’a bağlamış oluyorlar.

AKP 2007 yılından itibaren yargı üzerinde denetim kurmak için birçok değişiklik yaptı. Demek ki, buna rağmen istediği sonucu alamadı. Peki bundan sonra alabilecek mi?

Bugüne dek attığı her adımda AKP’nin mutlak hakimiyetini kurduğu sanıldı. Ama öyle olmadı. Gerek içte bitmeyen klik çekişmeleri, gerekse toplumsal muhalefet dinamikleri, buna izin vermedi. Bundan sonrasının da hiçbir garantisi yok.

AKP ve Erdoğan esasında en zayıf dönemini yaşıyor. Dış politikada yaşadıkları iflası, kapı kapı af dileyerek, yeni tavizler vererek kurtarmaya çalışıyorlar. İçte ise daha fazla baskı ve şiddetle ömrünü uzatmaya çalışıyor. İnsanların can güvenliğinin kalmadığı, ölümün artık sıradanlaştığı koşullarda, daha ne kadar ayakta kalabilirler?

Liseliler bile artık isyan ediyor! Tek sorun, her alan ve kesimden yükselen tepkileri, bir kanalda birleştirmek ve net hedeflerle savaştırılabilmek. Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşını yükselterek devrim ve sosyalizme yöneltmek...

Yüzyıl önce Rosa Lüksemburg’un söylediği gibi, emperyalist-kapitalist sistem insanlığın önünde iki yol koydu: Ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!

Okurlara...

Merhaba,

Okullar yaz tatiline girdi; ancak saldırı sağanağına tatil yok. Ekonomik kriz derinleştikçe faturasını işçilere çıkarma çabası da artıyor. Birçok fabrikada, işçiler direnişle karşıladılar yaz sıcaklarını. Nestle, Avcılar, Bakırköy Belediyesi, Avon işçileri...Direniyor ve saldırıları püskürtüyorlar.

Kürt kentlerindeki katliamlar da hız kesmiyor. Sur ve Cizre’nin ardından Nusaybin, Şırnak hedefte. Kentler yerle bir ediliyor, insanlar katlediliyor. Ve kentlerinden sürülmek zorunda kalan halk, kurduğu dayanışma ağı içinde yaşamını sürdürmeye çalışarak direniyor.

Bombalar artık yanbaşıımızda pathıyor. IŞİD, AKP hükümetinden aldığı güç ve destekle, canlı bomba oluyor, yaşam alanlarımızda pathıyor. Ve AKP, bütün bir ülkeyi IŞİD’leştirmek, radikal islamcılığı yaygınlaştırmak için yeni adımlar atıyor. Kuran kursları, sübyan mektepleri yetmemiş gibi, ilkokul ikinci sınıftan itibaren Arapça dersi koymayı planlıyor. Dinci gericiliğe karşı mücadele, IŞİD’e karşı

mücadelenin vazgeçilmez bir parçası olarak önümüzde duruyor.

Dergimiz üzerindeki baskılar artıyor. 2016 yılının başından itibaren, dergimizin bütün sayılarına soruşturma açıldı, bazılarında dava süreci başladı.

Tüm baskı ve yıldırma çabalarına rağmen, yazılarımızı yazmaya, görüşlerimizi anlatmaya devam edeceğiz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

53. Sayıda

3	AKP dümen kırıyor
5	Alışmayacağız; savaşa karşı savaşıyoruz!
6	Yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır
7	Nöbetçi yayın yönetmenlerine tahliye
8	Liselerde isyan
9	Faşizmin çalışma sistemi
10	Bireysel emeklilik sistemi
11	Belediye işçilerinin direnişi sürüyor
12	Sivas katliamının yıldönümü
13	Kutup Yıldızı belgeselinin gösterimi yapıldı
14	AKP’nin “dost” arayışları
17	“Siyah öfke” patladı
18	AB’ye tepkinin sonuçlarından biri; Brexit
19	Eski Nazilere emekli maaşı
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	100. yılında Sykes-Picot anlaşması

Geçen sayımızda Binali Yıldırım Hükümeti ile AKP'nin dış politikada dümen kırmaya hazırlandığını söylemiştik. Yıldırım, Başbakan sıfatıyla yaptığı ilk konuşmada, “dostlarımızı çoğaltacak, düşmanımızı azaltacağız” diyerek, bunun sinyalini vermişti. Bugüne dek dış politikada yapılanları Davutoğlu'nun sırtına yıkarak, adeta yeni bir sayfa açmaya kalktılar.

İlk gelişme İsrail ile yaşandı. Ardından Rusya ile bozulan ilişkilerin düzeleceği müjdesi verildi. Mısır'a sıcak mesajlar gönderildi. Hatta Suriye ile ilişki kurulabileceği söyleniyor. Ve bütün bunlar, birer başarıymış gibi pazarlanıyor.

AKP'nin bu çark edişinin altında neler yatıyor? Hangi tavizler verilerek bu ilişkiler kuruluyor? İddia edildiği gibi bu bir

yapılan anlaşma da, İsrail'in çıkarları doğrultusunda gerçekleşti.

Anlaşmaya göre İsrail, petrol boru hattını Türkiye'den geçirecek ve böylece Avrupa'ya pazarlama olanağına kavuşacak. Türkiye'nin Mavi Marmara'dan dolay istediği 100 milyon dolarlık tazminatı ise, 20 milyon dolara indirdi, bunu da bir derneğe bağış şeklinde yaparak, devletler arası olmaktan çıkardı. Dolayısıyla bu anlaşmadan kazançlı çıkan İsrail oldu. Ve zaten sürmekte olan ilişki aleniyet kazandı.

Buna neden ihtiyaç duyuldu sorusunun yanıtı ise, dünyanın değişen konjonktüründe aranmalı. İsrail ile ilişkilerin gerginleşmesi Erdoğan'ın 2009'da Davos'taki “van münit” çıkışı ile başlamıştı. **Bu çıkışın, Erdoğan'ı İslam dünyasına bir lider olarak pazarlamak için kurgulandığı, daha o günlerde belli olmuştu.** Sonrasında ortaya dökülenler, bunu

İran'ın da desteğini alan Esad yönetimi, giderek daha da güçlendi. Son olarak Rusya'nın savaşa doğrudan katılımı ile, Ortadoğu'daki dengeler değişti.

Diğer yandan Kuzey Afrika ülkelerinde başgösteren halk ayaklanmaları, on yıllardır iktidarda olan diktatörleri devirdi. Oralarda hakimiyeti kaybetmek istemeyen ABD, **AKP benzeri hükümetlere destek verdi. “Müslüman Kardeşler”e dayanan bu hükümetler, şeriat kanunlarını getirmeye başlayınca, halk bir kez daha ayaklandı. Tunus'ta seçimle, Mısır'da darbeyle İslamcı hükümetler arka arkaya yıkıldı.**

Böylece ABD'nin AKP eliyle Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yaymak istediği “ılımlı İslam” projesi de çökmüş oldu. AKP'nin yükselmesinde en önemli faktör olan dış koşullarda büyük bir değişiklik ortaya çıktı. Ancak AKP uzunca bir süre bu değişime ayak uyduramadı. Şimdi gerek İsrail ile ilişkileri alenileştirme, gerekse Mısır'la düzeltme çabası, ABD'nin isteği ile gerçekleşiyor.

Ancak tam da böyle bir dönemde Rusya ile de ilişkilerin başlaması, soru işaretlerini doğuruyor. Bir kez daha “Türkiye eksen mi değiştiriyor” sorusunu gündeme getiriyor.

Rusya'nın Suriye'ye doğrudan müdahalesi, Türkiye'nin desteklediği cihatçı çeteleri zor durumda bıraktı. Uzun süredir istediği “güvenli bölge”yi imkansız hale getirdi. Keza ABD ve NATO'dan müdahale istemesine rağmen olmadı. Bunun üzerine Rus uçağını düşürerek NATO ile Rusya'yı karşı karşıya getirmeyi planladılar. Ancak kaldırdıkları taş ayaklarına düştü. ABD ve diğer NATO üyeleri Rusya ile doğrudan savaşa girmeyi göze alamadılar. Kabak Türkiye'ye patladı. Artık uçaklarını Suriye sınırında bile uçuramaz hale geldi. Üstelik Rusya ile ticari ve ekonomik ilişkiler de bıçak gibi kesildi. Sebze-meyve ihracatı durdu, turizm felç oldu. Bir de ABD-PYD ilişkileri artınca, **Türkiye'nin en büyük korkusu olan Rojava'da bir Kürt devleti ihtimali, Türkiye'yi Rusya'yla ilişki kurmaya mecbur etti.**

O herkese gürlleyen Erdoğan, Rusya'dan özür diledi. Rusya, sadece özürle ilişkileri düzelterek değildi elbette. Asıl olarak **AKP'nin ABD'ye olan bağımlılığını azaltmayı ve cihatçı çetelere desteğini kesmeyi hedefliyorlar.** Bu yönde atılacak adımlara göre, Rusya-Türkiye ilişkileri gelişecektir.

Türkiye'nin ekonomik olarak girdiği darboğaz, Rusya ile ilişkileri düzeltmeyi zorunlu kılıyor. Rusya'dan gelen ilk turist kafilesini adeta bando-mızıka ile karşıladılar. Aksi halde bugüne dek AKP'ye destek veren tekellerin, desteğini kaybetmekle karşı karşıya.

Ömrünü uzatabilmek için AKP dümen kırıyor!

zafer mi, yoksa dış politikadaki iflasın getirdiği kaçınılmaz nokta mı?

Dışta bunlar olurken, içte **patlayan bombalarla can güvenliğinin bile kalmayışı, “daha fazla güvenlik” adı altında baskı ve şiddetin artması, işçi ve emekçilerin ücretlerinin, haklarının gaspına dönük hazırlıklar, Kürt illerinin dağ-taş bombalanması vb. ile AKP bir yandan sömürü ve soygunu arttırıyor, bir yandan da devlet terörünü tırmandırıyor.**

Bütün bunların üstüne bir de Suriyeli sığınmacılara vatandaşlık hakkı gelince, emperyalist savaşın ülkeye etkilerini daha da artırdı ve bu, varolan sorunları iyice depreştirdi.

Dış politika değişikliğinin nedenleri

Yeni kurulan AKP hükümetinin İsrail ve Rusya ile ilişkileri geliştirme çabası, “dış politikada U dönüşü” şeklinde yorumlandı. “U dönüşü” abartısını bir yana koyarsak, önemli bir değişimin olduğu aşikar. Peki neden buna ihtiyaç duyuldu? Dün ile bugün arasında ne değişti?

Esasında İsrail'le ilişkiler, gergin olayların yaşandığı dönemde bile bozulmamıştı. Aksine AKP hükümetleriyle en parlak dönemini yaşadı. Özellikle ekonomik ilişkiler, hız kesmeden devam etti. Son

çok açık biçimde ortaya koydu. Ardından “Mavi Marmara” gemisiyle, AKP ve Erdoğan, Filistin halkının hamisi gibi gösterildi. Böylece Arap halkında büyük bir sempati uyandırıldı.

Bütün bunlar, ABD'nin “ılımlı İslam” projesi ile, Ortadoğu'da hakimiyet kurma stratejisinin bir parçasıydı. Zaten AKP bu projenin önemli bir unsuru olarak kurulmuş ve ilk seçimlerde tek başına hükümet olması sağlanmıştı. O yıllarda **Erdoğan, ABD'nin “Büyük Ortadoğu Projesi” BOP'un “eşbaşkanı” olmakla övünüyordu.** Irak işgali sırasında TBMM'den teskerenin geçmemesine rağmen, ABD'nin Türkiye topraklarından istediği gibi yararlanması için elinden geleni yaptı. Ardından **Suriye'nin ABD safına geçmesi için uğraştı. “Kardeşim Esad”lar, birlikte tatil yapmalar, ortak bakanlar kurulu toplamalar vb. herşey o politikaya hizmet içindi. Fakat Esad'ı ikna edemeyince, bu kez Suriye'de iç savaşı başlattılar.** Cihatçı çetelerle Esad rejimini devirme planını devreye soktular. Türkiye, çetelerin transit geçiş ülkesi oldu. Sınırları kevgire döndü.

Ama evdeki hesap, çarşıya uymadı. Esad'ı Saddam Hüseyin gibi kısa sürede deviremediler. **Suriye halkı, cihatçı çetelere karşı direnişe geçti. Rusya ve**

AKP ömrünü uzatabilmek için, ABD'nin ve AB'nin isteklerine boyun eğebilir. Mısır'dan Rusya'ya kavga ettikleri ile barışabilir. Emperyalistlere her tür tavizi verebilir. Ama bütün bunlar onu kurtarmaya yetecek mi? Savaşın ve krizin faturasını sırtlarına yüklediği işçi ve emekçiler, bu yükü daha ne kadar taşıyabilecek? İsyanın artık liselilere kadar yayıldığı bir dönemde, daha ne kadar hükmünü sürdürebilir?

Kısacası, son 5-6 yıl içinde dünyada ve bölgede çok önemli değişiklikler oldu. AKP ayakta kalabilmek için, dün tükürdüğünü bugün yalamak zorunda kaldı. Bunu da yandaş medyası aracılığıyla bir başarıymış gibi göstererek kamufle etmeye çalışıyor. Fakat herşey ayan-beyan ortada.

Panama Belgeleri'nde Türkiye

Dünyaya yayılmış dev tekellerin, siyasi liderlerin off-shore hesaplar üzerinden milyarlarca dolar vergi kaçırdıklarını gözler önüne seren Panama Belgeleri'nde Türkiye dosyası da açılmaya başladı.

Belgeleri ilk kez yayınlayan **Almanya'daki Süddeutsche Zeitung** gazetesi, "tehlikeli yakınlık" başlığı altında Türkiye'yi ele aldı ve Erdoğan'a yakın 6 işadınının paravan şirketler kurduğunu açıkladı.

Bunlardan biri, Artvin Cerrattepe'deki madenlerden, üçüncü havalimanına kadar AKP döneminde en büyük ihaleleri alan Mehmet Cengiz. 17-25 Aralık operasyonlarında millete küfredmesi ile ünlenen Cengiz, bu haberin Cumhuriyet'te yayınlanması üzerine, telefona sarılıp onlara da küfrediyor ve "beni katil etmeyin" diye bağırıyor. Cengiz hakkında "cinayetle tehdit"ten dava açılması gerekirken, onu korumaya-kollamaya devam ediyorlar.

Belgelerde açığa çıkan bir diğer isim, Topbaş ailesiydi. **Erdoğan'a yakınlığıyla bilinen Topbaş ailesinin iki off-shore şirketi olduğu ortaya çıktı.** BİM'in en büyük hissedarı olan ve bu yıl 1,1 milyar dolarlık servetiyle Forbes'un "En Zengin 100 Türk" sıralamasında 22'nci sırada yer alan Mustafa Latif Topbaş, 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturmasında da şüphelilerden biriydi ve ikinci soruşturma dalgasında mal varlığına tedbir kararı konulmuştu.

Belgeler, Topbaş ailesinin Aziz Mahmut Hüdayi Vakfı için topladığı bağışların da İsviçre'deki bankalara gittiğini gösteriyor. Birçok dini vakıf ve kuruluşun bağış adı altında topladıkları paraları nasıl iç ettiklerini biliyoruz. Almanya'da görülen Deniz Feneri davasında, bu durum tüm çıplaklığı ile gözler önüne serilmişti.

Ama sadece vakıflar değil, bizzat Erdoğan'ın evinde bulunan milyon dolarların, İmam-Hatip yaptırmak için toplanan bağışlar olduğu söylenmedi mi? Keza oğlu Bilal'in İtalya'ya yerleşmesinin arkasında da kara para aklama işi olduğu çıkmadı mı?

Bilal'e dair bir diğer gerçek de, aynı uçakla ABD'ye uçan bir Amerikalı profesörden geldi. **Bilal'in uçağa kadar gelen Amerikalı iki görevliye, Amerikan**

pasaportunu uzattığını gördüğünü söyleyen bu kişi, Bilal'in Amerikan vatandaşı olduğunu, değilse bile, Amerikan pasaportuyla seyahat ettiğini ortaya çıkarmış oldu.

Bilal Erdoğan'ın ABD ile ilişkileri eskiye dayanıyor. Üniversite eğitimini ABD'de çeşitli okullarda tamamlamış. Sonra Dünya Bankası ve bazı düşünce kuruluşlarında çalışmış. Uzun yıllar Washington'da oturmuş. Maryland Eyaleti'nde bir ev satın almışlar. Washington yakınlarındaki bir alış-veriş merkezinde "Mis Hediyelik Eşya" adlı şirketinin ürünlerini satmak için stand kurmuş vb... Dahası Bilal Erdoğan'ın oğlu Ömer Tayyip Washington'da doğ-

muş. Adını dedesinden alan torun Erdoğan, doğal olarak ABD vatandaşı.

Böylesi bir ilişki ağı içinde Bilal Erdoğan'ın da ABD vatandaşı olmasına şaşmamak gerek. Fethullah Gülen'e "yeşil kart" verdiği için ABD'ye sitem eden ve Gülen'i ABD'de ikamet etmekle suçlayan Tayyip Erdoğan, oğlunun ve torununun ABD vatandaşı olmasını, anlaşılan hiç dert etmiyor. Kızını başörtüsü yasağından dolayı ABD'de okutmak zorunda kaldığını söyleyip durmuştu. Öğreniyoruz ki, başörtüsü sorunu olmayan Bilal de yıllarca ABD'de okumuş, ikamet etmiş, çalışmış... Dahası ABD vatandaşı olmuş!

Erdoğan'ı, Gülen'iyse hepsi ABD'den besleniyorlar. Cengiz'inden Topbaş'lara hepsi vergi kaçırıyor. Bir de utanmadan "vatan-millet-sakarya" edebiyatı yapıyorlar.

İçerde daha yoğun sömürü ve baskı

Dış politikada dümen kırmak zorunda kalan AKP, içeride baskı ve şiddeti daha da arttırıyor.

Cemaatle ortaklığı bozulunca, daha önce Er-genekon operasyonlarıyla tasfiye etmeye çalıştığı "ulusalcılar"la ittifak kurdu. Ağırlıklı bir kısmı ordu içinde bulunan bu klikle, Kürt halkına düşmanlıkta uzlaştılar. Son bir yıldır, bugüne dek görülmemiş bir imha hareketına giriştiler. Binlerce kişi katledildi, yüzbinlercesi evsiz bırakıldı ve göçe zorlandı.

Kürt halkına dönük katliamlar halen sürüyor. Lice'de PKK kamplarına ulaşmak için ormanları yaktılar. Başta Sur olmak üzere yıkılan yerlere TOKİ ile yeni rant alanları açıyorlar. Suriye'den gelenleri buralara yerleştirmeyi planlıyorlar. Maraş'ın Alevi köylerine kamp yapmaya başladıkları gibi... **Kürt ve Alevi bölgelerine Sünni Arapları yerleştirerek, bölgenin demografik yapısını bozmayı amaçlıyorlar.**

Yaklaşık 3.5 milyon olduğu söylenen Suriyeli sığınmacılara vatandaşlık hakkı verilmesine yükselen tepkilerin başında, nüfus yapısını değiştirme ve Alevi-Sünni, Kürt-Arap çatışmasını kışkırtma girişimleri geliyor. Yanı sıra "ucuz işgücü" kaynağı olarak, işsizliği arttırıyorlar. Suriyelilerin yoğun olduğu yerlerde kendi dükkanlarını açtıkları için, esnaf da tepki gösteriyor.

Bugüne dek Suriyelilere "mülteci" statüsü bile verilmezken, "vatandaşlık" nereden çıktı? Biliyoruz ki, **AKP, cihatçı çeteleri besleyip semirtti, buna karşın Suriyelileri en kötü koşullarda kamplarda tuttu, fuhuşa ve dilencilığe sürükledi. Şimdi "vatandaşlık" vererek, bir taşla birçok kuş vurma peşinde.**

En başta AB ülkelerine akın eden sığınmacıları, bu şekilde durdurmayı hedefliyor. Belli ki AB, AKP'yi bu noktadan sıkıştırıyor. Daha önce 300 bin avro karşılığında bekçilik görevini üstlenmişti. Ancak Avrupa'ya akını tümünden kesemediler. Kesin çözüm olarak vatandaşlık hakkını gündeme getirdiler.

3.5 milyon nüfus, birçok Avrupa ülkesinin nüfusu kadar büyük bir oran. **Vatandaşlıkla birlikte oy hakkını da elde edecek bu oranla, AKP en az yüzde 5'lik bir seçmen kazanıyor.** Böylece hem seçmen sayısını arttıracak, hem de AB'den yeni tavizler koparacak. Üstelik **patronlara "ucuz işgücü" kaynağı sağlamak, Alevi ve Kürt bölgelerinin yapısını değiştirmek gibi bir yararları da cabası...**

AKP dönemi, işçi ve emekçilere en büyük saldırıların yapıldığı bir dönemdir aynı zamanda. En fazla özelleştirme, taşeronlaşma bu dönemde gerçekleşti. Keza **işçi haklarının en çok budandığı dönem oldu. Uzun süredir işçilerin "son kale" olarak adlandırıldığı kıdem tazminatını da gaspetme peşindeler.** Yükselen tepkiler üzerine geri adım atmışlardı, ancak şimdi yeniden gündeme getirdiler. "Avusturya modeli" adı altında kıdemi yarı yarıya düşürmeyi planlıyorlar.

Öte yandan seçim sonrası güç bela 1.300 TL yapmak zorunda kaldıkları asgari ücreti, adım adım kırıyorlar. Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) her ay zorunlu 100 TL kesinti yapılması, bunun bir parçası. Sigorta şirketlerine kaynak aktarımını, asgari ücretlinin sırtından çıkarmaya hazırlanıyorlar.

Trilyonlar kazananlar, İsviçre bankalarında vergi kaçırırken, asgari ücretlinin vergi dilimi yükseltiyor. Daha önce asgari ücretten yüzde 15 kesilirken, şimdi yüzde 20 kesinti yapılacak. Böylece asgari ücretten kesilen vergi, 86.5 TL'den 156.5 TL'ye çıkacak. BES için 100 TL'lik kesintiyle birlikte, asgari ücret 1107 TL'ye düşecek.

AKP hükümetleri, işçi ve emekçilere daha yoğun sömürü ve soygundan başka birşey getirmedi. İşçiler günde 10-12 saat her tür güvenceden yoksun biçimde çalıştırılıyor. İşçi cinayetleri durmak bir yana, her gün daha da artıyor. Patronlar kar üzerine kar yaparken, işçiye açlık sınırı altındaki asgari ücret bile çok görülüyor.

Kısacası, AKP'nin dış politikasında değişiklikler olsa da; işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve soygunda, ezilen halklar üzerindeki baskı ve şiddette değişen bir şey yok! Aksine daha da artan biçimde bu politikalarını sürdürüyorlar.

AKP ömrünü uzatabilmek için, ABD'nin ve AB'nin isteklerine boyun eğebilir. Mısır'dan Rusya'ya kavga ettikleri ile barışabilir. Emperyalistlere her tür tavizi verebilir. Ama bütün bunlar onu kurtarmaya yetecek mi?

Savaşın ve krizin faturasını sırtlarına yüklediği işçi ve emekçiler, bu yükü daha ne kadar taşıyabilecek? İşyanının artık liselilere kadar yayıldığı bir dönemde, daha ne kadar hükmünü sürdürebilir?

AKP'nin işbaşına geldiği iç ve dış koşullar artık değişti. O şimdi bir yılan gibi kıvrılsa da, af dileyerek zaman kazanmaya çalışsa da, sonunun yaklaştığını biliyor. Her sona yaklaşan diktatör gibi, daha fazla baskı ve şiddete başvuruyor. Ama çırpındıkça batan bir girdap bu. Şimdiye kadar o girdaptan çıkan olmadı. AKP ve Erdoğan da o girdapta boğulmaktan kurtulamayacak!...

ALIŞMAYACAĞIZ!

Savaşa karşı savaşıcağız!

28 Haziran akşamı Atatürk Havalimanı'nda patladı bombalar. 44 can ayrıldı aramızdan, 300'e yakın yaralının içinde, durumu ağır olanlar da var.

AKP ideologlarından Abdülkadir Selvi, "Biz de Ortadoğu ülkesiyiz, bombaların patlamasına alışmalıyız" demişti kent merkezlerinde peşpeşe bombalar patlamaya başladığında. Ve canlı bombalar, bombalı araçlar, ülkenin dört bir yanında patlamaya devam ediyor. Haber kanalları, internet siteleri, bir yılın dökümünü yapıyorlar; onlarca bombalı saldırı, yüzlerce ölü var listede.

Ancak alışmayacağız! Biz ne işgal altındaki Irak ya da Suriye gibi bir Ortadoğu ülkesiyiz, ne de kitlelerin uyuşturulduğu, reflekslerinin tepkilerinin köreldiği bir "muz cumhuriyeti"... Alışmayacağız! Patlayan bombalara, estirilen teröre, ülkeyi savaşın içine sürüklemeye çabalarına karşı savaşıcağız!

"Güvenlik" değil, terör

Saldırıların ardından ilk tartışılan konu, son derece "güvenli" olması gereken bir alana, kalesini koflu, bombalı saldırganların nasıl bu kadar rahat girebildiği oldu. Ve tartışmalar, "güvenlik" sorununa odaklandı.

Bu tartışmalarla, THY'de "ideolojik kadrolaşma"nın getirdiği kalite düşüklüğü ve havalimanlarının güvenlik açıkları tüm çıplaklığı ile gözler önüne serildi.

Buna karşılık, güvenliğin artırılması, aramaların sıkılaştırılması gibi noktalara odaklananlar; İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde ve Suriye-Irak sınırındaki bütün şehirlerde süresiz sıkıyönetim gerektiğini iddia edenler oldu.

Ancak bu tartışmalar ve ileri sürülen yöntemlerin "güvenlik" sağlamada hiçbir işe yaramadığı; sadece ve sadece kitleler üzerindeki baskı ve terörü artırmak, faşist uygulamaları meşrulaştırmak, kazanılmış demokratik hakları gaspetmek gibi bir rol üstlendiği bilinir.

Çünkü güvenlik önlemleri kitle için ne kadar sıkı, ne kadar terörize edici olursa olsun, devletle işbirliği halindeki saldırganlar, bu güvenlik önlemlerini aşarak içeri girebilirler.

Tıpkı üniversitelerde devrimci öğrenciler didik didik aranıp girerken, faşistlerin içeriye pala, balta vb sokabilmesi gibi...

Tıpkı 10 Ekim Ankara katliamında, IŞİD'çilerin düzenleyeceği saldırı öncesinde polislerin uyarılması ve bombanın patlayacağı alandan uzaklaştırılması gibi...

Bu nedenle, yüzeydeki tartışmaları bırakıp, sorunun kaynağına inmek gerekir.

Ve burada, AKP'nin IŞİD'e verdiği destek,

bütün çıplaklığı ile gözler önündedir.

**AKP IŞİD'i koruyor
Havalimanındaki patlamanın ardından, CHP, HDP ve MHP tarafından verilen soruşturma önergesinin**

AKP tarafından reddedilmesi, IŞİD'in AKP tarafından korunduğunun en çarpıcı göstergesidir.

AKP, havalimanındaki saldırıyı örtbas etmek için mecliste soruşturma komisyonu kurulmasını engellemiştir.

Bir başka gerçek, IŞİD katillerinin kaldığı evden geldi. Evden yoğun biçimde kimyasal kokusunun çıktığının farkına varan komşular, belediyeye ve muhtarlığa şikayette bulunduklarını, ancak "biz her şeyi biliyoruz, sorun yok" cevabını aldıklarını söylüyorlar.

Gerçekten de AKP hükümeti, Türkiye'deki IŞİD'çiler hakkında her şeyi biliyor! IŞİD'çilerin, artık her mahallede bulunan evleri, dernekleri, eğitim kurumları devletin izni ve onayı ile çalışıyor. IŞİD kıyafetli insanlar, kentin en lüks semtlerinden en yoksul mahallelerine kadar aynı pervasızlık ve rahatlık içinde geziyorlar. Çay ocakları, kuran kursları, IŞİD'in örgütlenme alanları olarak her geçen gün çoğalıyor. Suriye'deki IŞİD'çilere, doğrudan MİT tırlarıyla yardım gönderiliyor, Kızılay onlar için bağış topluyor. Sınırdan geçerken yakalanan IŞİD'çiler serbest bırakılıyor. Patlayıcı imal ettikleri atölyeler, herkesin bilgisi dahilinde çalışmaya devam ediyor.

Milletvekillerinin ellerinde, IŞİD'in Türkiye'deki faaliyetlerini ve AKP'nin bu faaliyetlere nasıl destek verdiğini, göz yumduğunu, ön açtığını anlatan, onbinlerce sayfalık dosyalar var. Çocukları IŞİD'e katılan ailelerin devlete yaptıkları ihbarlar, gösterdikleri kanıtlar var. Yakalanan IŞİD'çilerin verdikleri ifadeler, belgeler, anlattıkları bilgiler var.

Çünkü IŞİD'in bütün faaliyetleri göz önünde, açıktan yürütülüyor. Buna karşın IŞİD saldırılarını durdurmanın yöntemi olarak, "daha fazla güvenlik" adı altında halkın yaşamını cehenneme çevirme dışında yapılan bir şey yok!

İŞİD'e karşı mücadele, savaşa ve gericiliğe karşı mücadeledir

IŞİD'in saldırılarını durdurmanın yöntemi aslında bellidir.

Birincisi, tamamı devletin bilgisi dahilinde olan ev ve dernekleri, mekanlarını kapatmak, IŞİD örgütlenmesi yürüten herkesi yargılamak

gerekir.

İkincisi, MİT'in, Kızılay'ın, AFAD'ın ve her türden devlet kurumunun Suriye'deki IŞİD'e yaptığı yardımı kesmesi zorunludur. Türkiye'nin desteği kesildiği zaman, Suriye'deki savaşın bitmesi de, Suriye'deki radikal İslamcı çetelerin tümünün çökertilmesi de son derece kolay olacaktır.

Üçüncüsü, AKP'nin laikliği ortadan kaldırmak ve İslamcı referansları güçlendirmek için attığı adımlar durdurulmalıdır. Eğitimden şeriat yasalarının savunulmasına, bürokrasideki kadrolaşmadan kadınlarla ilgili düzenlemelere kadar, hemen her alanda güçlendirilmekte olan gerici-faşist yaşam tarzı, ülke içinde radikal İslamcı örgütlenmenin zeminini oluşturmaktadır. Bu zemini yerle bir etmek, kitlelerin boğucu gerici baskıdan kurtulmasını sağlamak, IŞİD'in örgütlenme olanaklarını bitirecektir.

Bugüne kadar ülkemizde düzenlenen tüm IŞİD saldırıları, önceden biliniyordu, "ihbar" alınmıştı. Hem CIA, hem de MİT'in bu saldırıları bildiği, çeşitli kesimleri uyarmış olduğu, sonrasında hep duyuldu, konuşuldu.

Çünkü IŞİD, herhangi bir örgütlenme değil, doğrudan ABD ve AKP tarafından yönetilen, yönlendirilen, desteklenen ve attığı her adım takip edilen bir örgütlenme.

Yani her IŞİD saldırısı, devletin bildiği, önlemek bir yana ön açtığı bir saldırdır. Bunların hepsinin kanıtları, IŞİD dosyalarında, mahkeme belgelerinde, dinleme tutanaklarında vb. yer alıyor.

Ancak akademisyenler, genel yayın yönetmenleri, 1 Mayıs'a katılanlar, attıkları tweetlerde görüşlerini ortaya koyanlar, son derece hukuksuz biçimde tutuklanıp hapis yatarken, eli kanlı IŞİD katilleri pervasızca serbest bırakılıyorlar.

Bu nedenle **İŞİD saldırılarını durdurmanın tek yolu, "güvenlik" adı altında demokratik haklarımızın kısıtlanmasına göz yummak değil; IŞİD'e, IŞİD'i güçlendiren gerici yaşam tarzı dayatmasına ve ülkeyi Suriye'deki savaşa sokma çabalarına karşı direnmektir.**

IŞİD'e karşı mücadele de, savaşa, faşizme ve gericiliğe karşı mücadele etmekten geçer.

Bu yazı, 30 Haziran 2016'da internet sitemizde yayınlanmıştır.

Yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır!

Geçtiğimiz aylarda Özgür Gündem gazetesi, genel yayın yönetmenlerine yönelik davaların ve hukuksal baskının artması üzerine, dayanışma çağrısı yapmıştı. Bir günlük “nöbetçi genel yayın yönetmeni” olmak gibi sembolik bir biçimde dayanışmaya katılanların sayısı hızla arttı. Tanınmış birçok yazar ve aydın da bu kampanyaya katılınca, devletin rahatsızlığı ve tahammülsüzlüğü de arttı. Sembolik genel yayın yönetmenlerine davalar açıldı, aralarından üç kişiyi tutuklamaya kadar vardırıdılar. Amaçları kampanyaya katılacak olanları durdurmak ve gözdağı vererek sindirmekti.

Buna verilecek en doğru yanıt, kampanyayı büyütmek olmalıydı. Biz de Proleter Devrimci Duruş dergisi olarak, bir günlük “nöbetçi”e katılma kararı aldık. Tıpkı 1993 yılında yaptığımız gibi... O dönemde de gazetenin binası bombalanıyor, yazı işleri müdürleri tutuklanıyordu. O koşullarda, belli bir süreliğine yazı işleri müdürlüğünü üstlendik, büromuzu açtık, gazetenin kesintisiz bir şekilde çıkması için her tür dayanışmayı gösterdik.

Bugün de, gerek Kürt halkına yönelik saldırıları protesto etmek, gerekse devrimci-demokrat basın üzerinde estirilen baskı ve teröre dur demek için, 4 Temmuz 2016 günü, “nöbetçi genel yayın yönetmeni” kampanyasına katıldık. Aşağıdaki yazı, bu görevi üstlendiğimiz gün, dergimiz adına Özgür Gündem gazetesine gönderdiğimiz dayanışma yazısıdır.

Özgür Gündem başta olmak üzere, devrimci, demokrat basına büyük bir baskı ve sansürün uygulandığı günlerdeyiz. Kuşkusuz bu durum, genel olarak işçi ve emekçilere, ezilen halklara karşı artan baskı ve sömürden, estirilen terörden bağımsız değil. Bu kesimlerin gözü-kulağı olan basın-yayın kuruluşları da, para ve hapis cezaları ile kapatma-toplatma saldırıları ile kuşatılıyor ve sesi kısılmak isteniyor.

Devrimci-demokrat, yurtsever basın için, hiçbir dönem “dikensiz gül bahçesi” olmadı. Burjuvazinin iktidarda olduğu bir yerde, bu mümkün de değildir zaten. Hele bizim gibi ağırlıklı olarak faşist yönetim biçiminin hüküm sürdüğü bir ülkede, hiç değildir. Bazı dönemler, demokratik hak ve özgürlüklerde bir genişleme yaşanmışsa, bu da verilen mücadelelerin bir sonucudur.

“Faşizm, kültürün kışığıdır” sözü, boşuna söylenmedi. Hiç bir kültür-sanat eseri yoktur ki, faşistler tarafından yapılmış olsun. Aksine onlar, insanlığın o güne dek yarattığı eserlere saldıran, yakıp yıkanlardır. Hitler'den Mussolini'ye faşist diktatörlükler döneminde yapılan devasa yapılar, birer “kitch” örneği olarak damgalanmıştır.

Günümüzün Hitler bozuntuları da aynı yolu izliyorlar. İnsanlığın birikimini, kültürünü yok ediyor, dokunduğu her yeri kurutuyor, bayağılaştırıyor. Kültürün önemli bir parçası olan devrimci, demokrat basın-yayın araçlarını da hedefe çakıp, büyük bir hissimle saldırıyor.

Özgür Gündem, çıktığı günden bu yana bu saldırıları en şiddetli haliyle yaşadı. Sadece yasaklarla, hapis ve para cezalarıyla karşılaşmadı; yazarları-dağıtımcıları en vahşi biçimde katledildi, binası bombalandı, yayın yapamaz hale gelmesi için tüm malzemelerine zarar verildi...

O günlere yine devrimci dayanışma ile göğüs gerdik. 1993 yılında Gündem'in yazı işleri müdürleri

sürekli tutuklanırken, dayanışma için “nöbetçi yazı işleri müdürlüğü”nü ilk üstlenen kurum olmanın onurunu taşıdık. Aynı dönemde “Kırlı savaşa alet olmak istemiyorsan ASKERE GİTME” kampanyasını yürütüyorduk. Ev ev imza toplamaktan, afiş ve duvar yazıları ile sokakları donatmaya ve asker ailelerini ziyarete kadar çeşitli biçimlerle yürüttüğümüz bu kampanyada, şovenizmi geriletme için büyük bir çaba harcadık. Bu faaliyetler sırasında yoldaşlarımız gözaltına alındı, yoğun işkencelere uğradı, tutuklandı. Ama hem şubede, hem mahkemede Kürt halkının mücadelesini savunmaktan geri durmadılar. Onlardan biri olan Nilgün GÖK'ü bu vesileyle bir kez daha yad ediyoruz.

Kürt halkıyla dayanışmanın bedeli, her zaman ağır olmuştur. Bugün de öyledir. Sadece komünist ve devrimciler değil, akademisyenler, aydınlar, gazeteciler tutuklanıyor, hücrelere atılıyor. Faşizmin bu azgın saldırıları altında dayanışmak, çok daha büyük bir önem kazanmış durumda. Esasında “dayanışma” kavramı yetersiz kalıyor. Her kişi ve kurum, bu dayanışma ile

aynı zamanda kendi varlığını ve geleceğini savunuyor.

Bizler açısından ulusların kendi kaderinin tayin hakkını koşulsuz biçimde savunmak, ML olmanın temel kriterlerinden biridir. Dolayısıyla Kürt halkının yanında yer almak, bir dayanışmanın ötesinde, proleter devrimci duruşumuzun bir gereğidir. Son aylarda dergimize açılan davaların önemli bir kısmı, bu konuyla ilgili çıkan yazılarımızdan dolayıdır. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, Kürt halkının mücadelesini yazmaya, yaymaya, onu devrim ve sosyalizm mücadelemizle birleştirme çabamıza devam edeceğiz.

Bölgemizde emperyalist savaşa, ülkemizdeki kirli savaşa karşı birleşik mücadeleyi yükseltmek, günün acil görevidir. Önceki faşist diktatörler gibi, günümüzün diktatörlerini de hak ettiği yere, tarihip çöp sepetine atacak olan, bu mücadeledir. Bunun sorumluluğu ile savaşa, faşizme ve tüm gericiliğe karşı güçleri birleştirmeli, mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Unutmayalım ki, yaşam hakkımız, mücadele gücümüz kadardır. Bu gücü ne kadar büyütebilirsek, “faşizmin kışı”nı halkların baharına çevirebiliriz. İşte o zaman, -Stalin'in ikinci emperyalist savaş sırasında söylediği gibi- “bizim de sokaklarımıza bayram gelecek”tir...

30 Haziran 2016

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Hurşit Külter nerede?

DBP Şırnak il yöneticisi, Hurşit Külter, 27 Mayıs tarihinden bugüne kayıp.

Şırnak'ta sokağa çıkma yasağı ve devlet saldırısının sürdüğü günlerde, özel hareket polislerine ait internet adreslerinde, Hurşit Külter'in gözaltına alındığı duyurulmuştu. Ancak Şırnak İl Emniyet Müdürlüğü, Külter'in gözaltında olmadığını söyledi.

Külter'in avukatı İHD Şırnak Şube Başkanı Emirhan

Uysal, “90'lardaki faili meçhuller döneminin aynısını yaşıyoruz. Bize dahi bilgi verilmiyor. Avukatlar olarak bilgi edinemiyoruz. İzin verilmiyor. Hep soruyoruz. Hep birlikte sormalıyız: Hurşit Külter nerede?” dedi.

Hurşit Külter için yapılan başvurulardan bir sonuç alınamıyor, tanık ifadelerine rağmen, devlet Külter'in gözaltına alınmadığını söylüyor. Kitle örgütleri, Külter'in bulunması, '90'lı yıllardaki faili belli katliamlardan bir diğerine dönüşmemesi için çalışma yürütüyorlar.

Özgür Gündem gazetesine destek vermek amacıyla başlatılan 'nöbetçi genel yayın yönetmeni' kampanyasına katıldıkları için tutuklanan Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Başkanı Şebnem Korur Fincancı, Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF) Türkiye Temsilcisi ve Bianet raportörü Erol Önderoğlu, 30 Haziran günü tahliye edildi. Aynı gerekçe ile tutuklanan gazeteci yazar Ahmet Nesin'in tahliyesi ise bir gün sonra geldi.

Bu üç kişi hakkında Özgür Gündem gazetesinde yayınlanan yazılardan dolayı soruşturma açılmış ve 20 Haziran'da tutuklanmışlardı. Tutuklanmalarının ardından, dayanışma için bulundukları hapis-hanenin önünde "nöbet" eylemi başlatıldı, başta

özgürlüğüne yapılan bu baskı ve aydınların tutuklanması, uluslararası kamuoyunda da geniş yankı buldu.

İçerde-dışarıda gerçekleşen bu sahiplenme, artan destek ve dayanışma eylemleri, tahliyeleri hızlandırdı. 10 günlük tutsaklığın ardından serbest bırakılan Fincancı, Önderoğlu ve ardından Nesin, hapisane önünde bekleyen kitle tarafından alkışlarla ve sloganlarla karşılandı.

Fincancı, hem mutlu hem hüznü olduğunu söyleyerek, "içerideki tutsaklarla daha fazla zaman geçirmeyi isterdim" dedi. Bu tutsaklığın kendileri için bir onur olduğunu belirten Fincancı, gerekirse bir

"Nöbetçi yayın yönetmenleri"ne tahliye

İstanbul olmak üzere birçok yerde protesto gösterileri yapıldı. Ayrıca uluslararası kurumlardan destek ve dayanışma mesajları geldi, hükümeti sıkıştıran çabaları oldu. İfade

kez daha tutuklanmayı göze alacaklarını söyledi. Ardından hep birlikte "Bu daha başlangıç MÜCADELEYE DEVAM" sloganlarıyla hapisane önünden ayrıldılar.

Son dönemde tutuklanan gazeteci, akademisyen ve aydınların dik duruşları, destek ve dayanışmayı büyüttüğü gibi, moral ve coşkuyu da arttırıyor. Bu açıdan önemli bir misyonu yerine getiriyorlar.

Özgür Gündem'le dayanışma için 3 Mayıs'ta başlayan 'nöbetçi yayın yönetmeni' kampanyasına katılanlar hakkında açılan soruşturma ve tutuklamalar, korkutma ve sindirme amacını taşıyordu. Ancak tutuklananların gösterdiği onurlu ve dik duruş, dışarıda da geniş protesto eylemleri ile birleşince, amaçlarına ulaşamadılar.

Son tutuklamaların ardından Özgür Gündem'e destek için başvuruların çığ gibi büyümesi, direnişin ve dayanışmanın gücünü gösteren önemli bir tablo oluşturdu.

Hasta Tutsaklar serbest bırakılsın Mehmet Yamaç'a (Azad) Özgürlük!

Edirne F Tipi Cezaevinde yatmakta olan hasta tutsak Mehmet Yamaç, cezaevindeki tecrit uygulamalarına karşı, 28 Nisan 2016 günü bedenini ateşe verdi. Tedavisi, Trakya Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde sürmekte olan Yamaç, burada ayrıca baskıya tabi tutuluyor. Yamaç'ı ziyaret eden Avukat Gül Atay, tek kişilik bir odada tecrit altında tutulduğunu, kitap, dergi, gazete, televizyon haklarından yoksun bırakıldığını, siyasi tutsak olduğu için doktor ve hemşirelerin kötü davranışlarına maruz kaldığını belirtti.

Kürdistan Devrimci Savaşçıları davasından tutsak bulunan Mehmet Yamaç, 19 Aralık 2000'deki cezaevleri katliamı sırasında yaralandı ve uzun süre tedavi alamadığı için hastalıkları ilerledi.

Mehmet Yamaç'a 19 Aralık katliamından bugüne kadar; kanser, akciğer zarının kalınlaşması, KOAH, akciğer zehirlenmesi, aldığı darbelerden kaynaklı akciğer kanaması ve iltihaplanması ve su toplaması teşhisleri konulmuştu. Hastalığı doğru düzgün tedavi edilemediği için, bugüne kadar uygulanan tedavilerden olumlu sonuç alınamadı. Aksine kullandığı ilaçlar, midesinde yaralar oluşmasına neden oldu.

Ailesi, vasisi ve avukatları, uzun uğraşlar sonucunda Yamaç'ın sağlık raporlarını Van'daki hastaneye gösterebildi, hastane doktorları da tedaviyi üstleneceklerini belirttiler. Ailesinin de yaşadığı yer olan Van'da, tedavi etmeyi kabul eden bir hastanede yatabilmek, Yamaç'ın iyileşebilmesi için belki de tek şansıdır. Bu nedenle, Yamaç, Van F Tipi Cezaevi'ne sevk için Adalet Bakanlığı'na başvurdu. Bakanlık ise, Mehmet Yamaç'ı doğrudan ölüme terkeden bir karar alarak, Edirne'ye sevkini çıkardı. Böylece Yamaç, hem ailesinden en uzak köşeye, hem de ölüme sürülmüş oldu.

19 yıldır tutsak olan Mehmet Yamaç, yazdığı bir mektubunda durumunu

şöyle özetliyor: "19-22 Aralık 2000 yılında 20 hapishaneye birden yapılan katliam sırasında Adana/ Ceyhan hapishanesinde ağır yaralandım. Göğüs kafesim kırıldı. Tam 13 yıldır tedavim yapılmıyor. 19 Aralık katliamı sırasında kırılan göğüs kafesimin kırık kaburgaları üst üste binmiş ve bir yumak gibi göğsümün üstünde kaynaşmıştır. Atılan kimyasal bombalar ve gazlar nedeniyle akciğerimin bir bölümü yanmıştır. Bana verilen yanlış ilaçlar nedeniyle midemde birçok yaralar meydana gelmiştir. Tedavim yapılmayarak beni diri diri mezara koymuşlar, günde en çok 3-4 saat uyuyabiliyorum. Çok şiddetli ağrılar yaşamaktayım. Uzanırken kırık kaburgalar kalbime basınc yapıyor."

İnsan Hakları Derneği, 25 Haziran günü gerçekleştirdikleri 222. Hafta F tipi oturmasında, Mehmet Yamaç'ın durumunu gündemleştirdi ve hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

Hasta tutsaklar, cezaevlerinde çok ağır koşullarda yaşam savaşı veriyorlar. Dışarıda tedavi edilebilecek durumdaki pekçok hastalık, hapisane ortamında, kaçınılmaz bir ölüm nedenine dönüşüyor.

Dergimizin zindanlardaki okurlarından da olan Mehmet Yamaç, faşizme boyuneğmediği için ölüme terk edilmiş durumda. Buna izin vermemek gerekiyor. Mehmet Yamaç'ın tedavisinin dışarıda yapılması için derhal tahliye edilmelidir.

Liselilerde isyan

Bu öğretim yılının son günleri, liseli gençliğin arka arkaya patlak veren isyanına sahne oldu. Liseliler diploma törenlerini, AKP'nin faşist-gerici uygulamalarına karşı protesto gösterilerine çevirdiler.

İlk kıvılcım, İstanbul (Erkek) Lisesi'nde çakıldı. Onu Galatasaray Lisesi, Cağaloğlu Anadolu, Vefa, Kabataş, İzmir Bornova, Ankara Gazi gibi, Türkiye'nin en köklü liseleri takip etti. Ve ardından birçok lisede benzer protestolar gerçekleşti, kıvılcım yangına dönüştü.

İlk olarak İstanbul Lisesi öğrencileri, mezuniyet töreninde okul müdürü kürsüye çıktığı anda, sırtlarını döndüler. Okulun aşure gününde ise, "Yandaş değil

çağdaş idare" pankartı açan öğrencilere veliler de alkışlarla destek verdi. Müdür, bir kez daha protesto ile karşılaşmamak için "aşure günü"ne katılmadı.

Ardından Galatasaray Lisesi'nin geleneksel pilav gününde, öğrenciler "acil müdür aranıyor" başlıklı broşür dağıttılar. Broşürde; "koltuğundan çok öğrencileri koruyacak, öğrencinin çamaşır makinesini, piyanosunu çalıp evine almayacak, hiçbir padişaha kölelik yapmamış, Tevfik Fikret'in makamına yakışan" bir müdür istediklerini belirttiler.

Bu iki köklü lisenin öğrencilerinin protestosu, başta İstanbul olmak üzere Ankara, İzmir, Sakarya, Mersin, Muğla, Diyarbakır, Edirne, Ordu, Adana, Bursa, Afyon, Konya, Antalya gibi Türkiye'nin dört bir yanına yayıldı ve liseli gençliği, faşist-gerici eğitim sistemine, bu sistemin sorumlularına karşı mücadelede birleştirdi. "Gelin padişah yalakalarına hep birlikte sırtımızı dönelim", "Karanlık zihniyetlere karşı aydınlık mücadelesini yürütelim" başlıklı bildirilere, yüzlerce lise imza attı. İmzacı liseler arasında fen, anadolu, sosyal bilimler, güzel sanatlar, mesleki ve teknik liselerin yanı sıra imam-Hatip'lerden de olması dikkat çekiciydi.

Bardağı taşıran damla

AKP Hükümeti'nin en fazla uğraştığı alanların başında eğitim geliyor.

Demokratik lise talepleri şunlardır:

- ✎ Faşist gerici-şoven ders programları kaldırılmalı, liselerde her türlü gerici-faşist kadrolaşma dağıtılmalıdır.
- ✎ Özgür düşünce ve yaratma ortamı oluşturulmalı; eğitimde, bilimsellik dışında hiçbir kaygının bulunmayacağı bir çalışma ortamı sağlanmalıdır.
- ✎ Gerici-faşist disiplin yönetmeliği kaldırılmalı, polis-idare işbirliğine son verilmelidir.
- ✎ Gerici-faşist ideolojiyi taşıyan tüm ders programları kaldırılmalı, yerine özgür, bilimsel düşüncüyü taşıyan (velilerin, öğretmenlerin ve öğrencilerin katılımıyla) ders programları oluşturulmalıdır.
- ✎ Ulusal eşitlik temel ilke olmalı, her ulusun anadilinde eğitim yapma, dil ve kültürünü geliştirme hakkı sağlanmalıdır.
- ✎ Öğrencileri tektipleştirmek, baskı ve zor altında tutmak için yapılan uygulamalar kaldırılmalıdır. Dayak, hakaret gibi faşist baskılar kesinlikle yasaklanmalı, bu uygulamayı yapan öğretmenler ve yöneticiler görevden uzaklaştırılmalıdır.
- ✎ Zorunlu din dersi kaldırılmalı, laik bir eğitim verilmelidir.
- ✎ Lise ve dengi okulları bitiren her öğrenci, üniversite hakkına sahip olmalıdır. Üniversite sınavları kaldırılmalı, üniversiteye yerleştirmede kıstas, öğrencinin kültür, bilgi ve başarı düzeyi olmalıdır.
- ✎ Meslek liselerinde okulda ve işyerlerinde sömürü ortadan kaldırılmalı, sigortalı ve sağlıklı koşullarda staj olanakları sağlanmalı; grev kırılcılığına izin verilmemelidir.
- ✎ Eğitim parasız olmalı, "bağış" adı altında yapılan soygun kaldırılmalı; tüm araç-gereç masrafı okulca karşılanmalıdır. Eğitimde her türlü ayrıcalık kaldırılmalı, fırsat eşitsizliğini derinleştiren özel okullar kapatılmalıdır.
- ✎ Öğrencilerin kültürel, sosyal, bedensel faaliyetleri için her türlü olanak sağlanmalıdır.
- ✎ Öğretmenlerin tüm demokratik hakları verilmeli, bilimsel eğitim verebilecekleri şekilde yaşam koşulları düzeltilmeli, kendilerini yetiştirebilecekleri olanaklar sağlanmalıdır.
- ✎ Öğrenci, öğretmen ve emekçilerin örgütlenme hakkı verilmeli ve yönetimde söz hakkı tanınmalıdır. Öğrenciler, öğretmenler, veliler ve okulda çalışan emekçiler, birimdeki kitle örgütü aracılığıyla okul yönetimine katılmalıdırlar.
- ✎ Okullarda sürekli ve parasız sağlık hizmeti verecek kurumlar oluşturulmalıdır.

Yayınlarımızdan çıkan, "Liseli gençliğin örgütlenmesi ve sorunları" broşüründen alınmıştır.

Her yıl değişen müfredat programları ile yaz-boz tahtasına çevrilen eğitim sistemi, 4-4-4 ile iyice çığrından çıktı. Erdoğan'ın "dindar ve kindar gençlik" isteği doğrultusunda, okullardaki dinci kadrolaşma arttı, müfredat da koyu bir dinci-gerici içeriğe büründü. İmam Hatip Liseleri bir çığ gibi arttı.

Düz liseleri kaldıran AKP Hükümeti, Anadolu liselerine giremeyen öğrencileri, bu liselerde okumak zorunda bıraktı. Böylece 60 bin olan imam hatipli öğrenci sayısı 1.5 milyonu aştı. Dahası imam ve vaizler, okul yöneticiliğine atanmaya başladı.

Bu durum, eğitimin düzeyini de hızla düşürdü. Örneğin eğitim sistemlerinin öğrencileri ne kadar iyi yetiştirdiğini ölçmek için 3 yılda bir yayımlanan "PISA Raporu"nda Türkiye, 64 ülke arasında 45. sırada yer alıyor. OECD'nin araştırmalarına göre ise, 15 yaşındaki öğrencilerin "eleştirel düşünce ve problem çözme becerileri" Türkiye'de yüzde 2.2. Bu oran Güney Kore'de yüzde 28, tüm dünya ortalamasında ise yüzde 11.

Yüksek Öğretime Geçiş sınavındaki bazı veriler de bu düşüşü çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Geçen yıl üniversite sınavına katılan 2 milyonu aşkın adayın 750 bini, fen bilimlerinde tek soruya dahi doğru yanıt verememişti.

Eğitimin faşist-gerici içeriğine, kadrolaşmaya ve niteliğindeki düşüşe, ilk başta en başarılı öğrencileri bünyesinde toplayan ve pek çok sanat ve bilim insanını yetiştirmiş liselerin isyan etmesi, son derece doğaldır. Ancak anlaşıldı ki, tepkiler sadece bu genel gidişata değil, kendilerine dönük özel uygulamaya karşı da birikmişti. Adına "proje okulları" denilen uygulama ile, bu liselerin yönetim tarzı değiştirilmiş. Ve bu, bardağı taşıran damla olmuş.

2015 yılında, aralarında İstanbul Lisesi'nin de olduğu 44 lise "proje okulları" kapsamına alınıyor. Bu okullarda müdürler, daha önce aynı okulun öğretmeni ya da müdür yardımcılığı yapanlar arasından seçilirken, yeni uygulama ile Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) tarafından atanıyor. Yani her lise kendi içinde -liseye ait vakıfların da görüşü alınarak- bazı sınavlara tabi tutuktan sonra müdürlerini belirlerken, son bir yıldır atama usulü müdürler göreve başlıyorlar.

Bu uygulamanın ilk hayata geçirildiği yerlerden İstanbul Lisesi'nde öğrencilerin sırtını dönerek protesto ettikleri okul müdürü Hikmet Konar, sınavsız olarak MEB tarafından atanan müdürlerden. Bununla da kalmayıp 15 yıldır görev yapan tarih öğretmeni Seyit Işık'ı 'dine hakaret ettiği' gerekçesiyle görevden

almışlar. İstanbul Lisesi öğrencileri, tarih öğretmenlerinin görevine iade edilmesi için de eylem yapmış.

Yeni Gezi korkusu

Yüzlerce lisenin arka arkaya bildiriler yayınlayıp protesto gösterileri yapması, AKP Hükümeti'nde yeniden "Gezi korkusu"nu hortlattı. İsyanın liselilerle sınırlı kalmayıp, ailelerden ve devrimci-demokrat öğretmenlerden destek alması, bu korkuyu daha da arttırdı.

Her zaman olduğu gibi yine baskı ve sindirme yöntemlerini devreye soktular. Milli Eğitim Bakanlığı, okullara yazı göndererek, protestolara katılanlar hakkında işlem yapılmasını istedi.

Elbette Erdoğan da konuyla ilgili bir şeyler söylemeden duramadı. MÜSİAD'ın düzenlediği iftar programında, *"MÜSİAD üyesi tüm iş adamlarımızın Ensar bilinciyle misafirlerimize sahip çıktıklarına inanıyorum"* diyerek Ensar Vakfı'na bir kez daha sahip çıktıktan sonra, liselilerin protestolarına geçti. *"Yaşanan bunca hadiseden ders almayan birilerinin halen liseleri, üniversiteleri kaşıyarak, toplumun ulaşabildikleri her kesimini tahrik ederek, yeni huzursuzluklar peşinde koştuklarını biliyoruz"* dedi.

Milli Eğitim'in yeni bakanı İsmet Yılmaz da benzer şekilde liselileri "bazı STK'ların kışkırttığını" ve "kökü dışarda" olduğunu söyledi. Ardından protestoya katılan liseliler hakkında soruşturma başlatmakla kalmadılar, bir grup lisenin çıkardığı "İzah" adlı dergiyi de hedefe çaktılar.

İsyanın başını çeken liselerden öğrencilerin çıkardığı "İzah" adlı edebiyat dergisi, liselerdeki protestolardan kısa bir süre önce yayın hayatına başlamış. İzah'ın ilk sayısı, Nazım Hikmet'in *"Yok öyle umutları yitirip karanlıkta savrulmak / Unutma, aynı gökyüzü altında bir direniştir yaşamak"* dizeleriyle okurlarına "merhaba" diyor. Derginin amacı da "giriş" bölümünde şöyle belirtiliyor: *"Yalnızlığın, ümitsizliğin ve korkunun kara bulutlarının bizleri abluka altına aldığı bu günlerde, birlikte sesimizin ne kadar gür çıktığını fark etmemiz, aslında yalnız olmadığımızı görmemiz, tek yürek ve tek yumruk olabilmemiz gayesiyle..."*

Egemenler, gençliğin bu birliğinden korkuyorlar. Nazım Hikmet'ten Ahmet Arif'ten Rifat Ilgaz'dan alıntılardıkları dizelerle konuşmasından, yazmasından korkuyorlar. Faşizme ve gericiğe karşı, aydınlık yarınları savunmalarından korkuyorlar!.. Her dönemin diktatörleri bu korkuyu yaşadı. Ama korkularının ecellerine faydası olmadı. Hele ki mücadele liselere kadar inmişse, ecelleri daha da yaklaşmış demektir.

Türkiye'de toplam 10 bin 550 lisenin içinde seslerini yükseltenlerin yaklaşık 400 civarında olması, rakamsal olarak elbette çok küçüktür. Fakat niteliksel olarak büyük bir anlamı vardır. Sadece isyanı başlatan liselerin özellikleriyle değil, **her büyük başkaldırının, ayaklanmaların bu tür öncü çıkışlarla gerçekleştiği, tarihsel bir gerçektir.**

Liselilerin isyanının bu kadar yankı yapması ve yeniden "Gezi korkusu"nu yaşatması bundandır.

Liselilerin sıraladıkları sorunlar

- ☞ Öğrenciler arasında ayrımlar yapılıyor.
- ☞ Şeriatçı, yobaz dernekler okulumuzda stand açmaya kalkıyor.
- ☞ Yakasında Berkin Elvan'ın fotoğrafı olan arkadaşlarımız ders-ten atılıyor.
- ☞ Okulumuza davet ettiğimiz aydınlara sansür uygulanmaya çalışılıyor, uygulayamadıkları da iptal ettiriliyor.
- ☞ Yanımızda durup bizlere cesaret veren öğretmenlerimiz dahi bu baskının altında eziliyor.
- ☞ Derste Davutoğlu güzellemesi yapan hocaya karşı çıkanlar dersten atılıyor, hakarete maruz kalıyor.
- ☞ Ülkemizin aydınları için ağza alınmayacak sözler sarfeden insanlar "sözde" bizim adımıza okulumuza davet ediliyor, karşı çıkmaya kalktığımızda tehditlerle önümüze çıkılıyor.
- ☞ Okulumuzun değerleri, saçma bahaneler öne sürülerek tek tek yok ediliyor.

Efsane boksör MUHAMMED ALİ'den son yumruk

Gerçek adı, Cassius Marcel-lus Clay'di, ama onu tüm dünya Muhammed Ali olarak tanıdı. Müslümanlığı seçtikten sonra kendisine bu adı vermişti.

Yıllarca dünya ağırsıklet boks şampiyonu ünvanını elinde tutan Muhammed Ali, 74 ya-şında iken 3 Haziran'da yaşa-mını yitirdi. Uzunca bir süredir Parkinson hastasıydı. Konuşma dahil birçok yetisini kaybetmişti. Onu bu döneminde hiç arayıp sormayanlar, ölümünün ardından cenazesine katılma yarışına girdiler.

Ve Muhammed Ali, ölümünden sonra sportif başarıları, siyasi duruşundan daha fazla cenaze töreni ile konuşuldu. Özellikle de cenazeye katılan Erdoğan'ın ABD'de karşılanma şekliyle...

Yaşları 40'ın üzerinde olanların önemli bir kısmı Muhammed Ali'nin boks maçlarını seyretmiştir. Sabaha karşı TRT'nin siyah beyaz kanalından naklen verilen maçları, çocuk-çocuk ailecek izlemiştir. *"Kelebek gibi uçarım, arı gibi sokarım"* sözüyle ünlene ve gerçekten de rakiplerini o şekilde yenen efsane bir boksördür Ali.

Ama onun ünü, sportif başarısından çok daha fazla siyasi mesajlarıyla, duruşuyla oldu. Müslümanlığı benimsemesinde bile, Amerika'daki ırkçılığa karşı duyduğu tepki vardı. Gençlik yıllarında beyazlara karşı ırkçı bir tutum alan siyahi ırkçı gruplardan etkilendi. Ancak geçen zaman içinde siyasi görüşleri de olgunlaştı ve Müslüman-siyah yönünden daha çok demokrat kimliği ile sivrildi.

Özellikle 1965'te Vietnam Savaşı'nda askere gitmeyi reddetmesi çok önemliydi. *"Viet Kong ile kavgam yok. Hiçbir Viet Kong bana 'zenci' demedi"* diyerek, hapsi göze aldı, lisansı ve ünvanlarından oldu. *"Dünyada şiddetin en büyük kaynağı kendi hükümetim. Buna sessiz kalamam"* diyerek, ABD'ye olan tepkisini ortaya koymaktan geri durmadı.

Savaşa ve ırkçılığa karşı net tutumuyla tanınan böyle bir kişinin cenazesi, ne yazık ki, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin boy gösterme çabasına tanıklık etti. Bunların başında da Erdoğan geliyordu.

Erdoğan'ın bu çabası hüsrana uğradı. Önce cenazede konuşma istemi reddedildi. Ardından tabutuna örtmek için getirdiği Kabe örtüsünün parçası, *"biz sonra koya-rız"* yanıtıyla elinden alındı. Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'le birlikte tabut başında Kuran okuma isteği de geri çevrildi. Erdoğan'ın götürdüğü hediyeleri aileden birini verebilmek için bir odada 15 dakika beklediği, buna rağmen kimsenin gelmediği anlaşıldı. Üstelik cenazede konuşan hahamın, *"Türkiye'deki liderlere söyleyin, Kürtleri öldürmeyi bıraksınlar"* demesi, Erdoğan'ı ve heyette yer alanları çok zor durumda bıraktı.

Bütün bu fiyaskonun ardından, cenaze namazına katıldıktan sonra programını yarıda keserek Türkiye'ye döndüler. Elbette böyle karşılanmasında son günlerde gerilen ABD-Türkiye ilişkilerinin de payı var. Ancak daha önemli olanı, Erdoğan'ın dünya kamuoyu nezdinde düşen itibarıdır. Artık IŞİD'le birlikte anılması, halka yönelik baskıları ile bir diktatör olarak görülmesidir.

Aynı günlerde Kürt illerindeki vahşeti kastederek "bu suça ortak olmayacağız" başlıklı bildiriye imza attığı için üç akademisyen tutuklanmıştı. Amedspor açtığı bir pankarttan dolayı ceza almış, oyuncularına ve yöneticilerine fiziki saldırılar yapılmıştı.

Erdoğan'ın Ali'nin siyasi duruşundan ne denli uzak olduğu ve cenazesine sadece Müslüman halklara kendini göstermek için katıldığı, kimse için sır değildi. Buna izin verilmedi.

Soygunun, dayatmanın yeni adı BİREYSEL EMEKLİLİK SİSTEMİ

Hayatımız kesintilerle dolu. Bordromuzu alırsız, ücretimizin önemli bir kısmının, vergi ve çeşitli fonlara kesildiğini görürüz. Elektrik, su faturaları gelir, tüketim bedeli dışında bizimle doğrudan alakası olmayan bir dolu vergi giderleri eklenmiştir. Bütün bunlar bize sorulmadan, bizim irademiz dışında kesilmiş ve el konulmuştur.

Yeni bir kesinti ile daha karşı karşıyayız: Bireysel Emeklilik Sistemi (BES). Şimdi BES'e "otomatik katılım" adı altında, yine bize sorulmadan, irademiz dışında ücretlerden 100 TL kesinti yapılacaktır.

Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek, bu konudaki düzenlemenin son aşamaya geldiğini, Ekonomik Koordinasyon Komisyonu'nda değerlendirildikten sonra meclise sunulacağını açıkladı. Taslağın, mevcut çalışanları, yeni işe girenleri, iş değiştirenleri kapsayacağını belirten Şimşek, "45 yaş altı çalışanların otomatik olarak sisteme dahil edileceği uygulamada, katkı payının asgari 100 lira olması öngörülmüyor" şeklinde ifade etti.

Sigorta şirketlerine devletin kıyağı

Sisteme 13 milyon işçiyi katmayı hedefliyorlar. "Zorunlu mu" şeklinde gelen soruya Şimşek "zorunlu demeyelim, otomatik katılım diyelim, sisteme giren 6 ay sonra isterse çıkabiliyor" diyerek "zorunlu" kısmına kılıf bulmaya çalıştı.

Mevcut Bireysel Emeklilik Sistemi'ne göre, 18 yaş üstü isteyen herkes gönüllü olarak 10 yıl kalma şartı ile katılabilir. 56 yaşında emekli olma hakkını kazanıyor. Emekli olma hakkını kazandığınızda, sisteme göre getiri tutarı üzerinde yüzde 5 oranında stopaj kesintisi yapılıyor. Emekli olmadan önce ayrılırsanız ve bu 10 yıldan az ise yüzde 15 oranında, 10 yıl sistemde kaldıktan sonra emeklilik hakkı kazanmadan ayrılırsanız yüzde 10 oranında kesinti yapılıyor.

AKP hükümeti BES'e ilgiyi artırmak için 2013 yılında yüzde 25 devlet katkısı sağlayan yasa düzenlemesi yapmıştı. Sigorta şirketlerine bu yetmemiş olacak ki, daha fazla kar için zorunlu yasa düzenlenmesi istiyorlar. AKP hükümeti de hemen kolları sıvıyor. Hükümet, bu düzenleme ile 10 yıl içinde 100 milyar TL'den fazla kaynak elde etmeyi amaçlıyorlar.

BES'te geçen yıl sonu itibarıyla toplam 42,9 milyar lira birikmiş. BES'in yüzde 24'ünü, geliri 13.000 TL üzeri olanlar oluşturuyor. **BES'te birikimi olan asgari ücretli sayısı ise sadece 35 bin kişi. Yani yaklaşık binde 5!**

İşçi geçimini zor yaparken, BES'e nasıl katılsın? İşte onun yolunu böyle "zorunlu" hale getirerek yapıyorlar. Yani sigorta şirketlerine, işçinin sırtından kar kazandırıyorlar.

"Otomatik katılım" nasıl işleyecek?

Taslağa göre çalışanlar, yeni işe girenler, iş değiştirenler otomatik olarak sisteme girecekler. Çalıştıkları iş

13 milyon işçiden zorunlu olarak 6 ay 100 lira kesilmesiyle azımsanmayacak bir meblağ, sigorta şirketlerine akıtılacak.

Bu, finans sektörü için tepe tepe kullanılacak bir para anlamına geliyor. Zaten borç harç içinde yaşayan işçi ve emekçiler içinse, yaşamının daha da kötüleşmesi demek.

yerinin patronu işçilerin maaşından 100 lira (ön görülen miktar bu) kesip BES "otomatik katılım fonu"na işçi adına yatıracak. Bu kesinti 6 ay zorunlu yapılacak. 6 ay sonra işçiler isterse sistemden çıkabilecek. Ayrıca fon işletim gideri, şirket yönetim gideri gibi komisyon kesintileri de olacak. Fakat sistemden çıktıklarında ana parasında bir kesinti yapılacak mı, bu belirsiz. Mevcut sistemde çıkandan kesinti yapılıyor.

Paranın hangi sigorta şirketine yatırılacağını veya hangi sigorta sistemine "otomatik katılım" yapılacağını patronlar belirleyecek. İşçinin hiç söz hakkı olmayacak. İşçinin, "ben şu sigorta şirketine katılmak istiyorum" deme hakkı yok!

Yeni düzenleme mevcut sistemdekileri kapsayacak mı, devletin yüzde 25 katkısı "otomatik katılım"a dahil olacak mı, bunlar da belirsiz. Fakat patronlardan kesinti olmayacağı taslahta belirtilmiş. Yani yapmak istemediklerini "belirsiz" bırakırken, yapmak istediklerini hemen belirtme gereği duymuşlar!

Başbakan Yardımcısı Şimşek, istediği kadar "zorunlu değil" desin, bu bir zorunlu katılımdır. 6 ay sonra isteyen çıkabiliyor olması, onun zorunlu olmadığını göstermez. İster bir gün, isterse 6 ay olsun işçiye sorulmadan işçinin izni olmadan, yapılan bir uygulamaya zorunlu değil de nedir?

Rızamız olmadan "otomatik" olarak BES'e giriyoruz. Rızamız olmadan 100 lira aidat kesintisi, fon işletim gideri, şirket yönetim gideri kesintileri yapılıyor. Hangi sigorta şirketine gireceğimize bile onlar karar veriyorlar. Asgari ücretin bırakalım yoksulluk sınırını, açlık sınırının altında olduğu günümüzde, 100 lira az bir para değil. Bize sormadan maaşımızdan 100 lira kesenler, ücretlerimize zam sözkonusu olduğunda "sıfır zam"ı dayatıyorlar.

İstmeden girdiğin sistemde, 6 ay geçmeden çıkamıyorsun. 6 ay sonra çıktığında parandan kesinti olup olmayacağı belirtilmemişse de, kesinti yapılacağı açık. Kesinti olmasa bile, 6 aylık birikimin faizleri ne olacak? **Bu güne dek "fon" adı altında işçi ve memurun ne çok parasının gaspe edildiğine tanık olduk. Şimdi ona bir yenisi daha ekleniyor.**

Amaç, finans sektörünün karlarını büyütme

"Büyük teşviklerle BES'i getirdik, buna rağmen 6 milyon kişi sistemde bulunuyor" sözleri Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek'e ait. Devamında, zorunlu BES'e 13 milyon kişiyi katmayı hedeflediklerini belirtiyor. Diğer yandan **onca teşvike ve reklama rağmen, BES'ten yüzbinlerce kişi ayrılıyor.** 2015 yılında 1 milyon 233 bin kişi BES'e katılırken, 743 bin kişi de çıkmış.

Bu tablo, AKP'nin BES'i canlandırmak için nasıl çırpındığını gösteriyor. **13 milyon işçiden zorunlu olarak 6 ay 100 lira kesilmesiyle azımsanmayacak bir meblağ, sigorta şirketlerine akıtılacak. Bu, finans sektörü için tepe tepe kullanılacak bir para anlamına geliyor.** Zaten borç harç içinde yaşayan işçi ve emekçiler içinse, yaşamının daha da kötüleşmesi demek.

Yeni düzenleme sadece finans sektörünün değil, bütün sermayenin çıkarınadır. Mevcut BES'te "patronlar çalışanların maaşının yüzde 15'ini BES'e yatırırlarsa vergi indiriminden yararlanacaklar" hükmü bulunmaktadır. Bu düzenleme ile vergi indiriminden daha fazla yararlanacaklar. Ayrıca gözünü kar hırsı bürümüş patronların, düzenlemenin verdiği avantajla, çalıştırdıkları işçilere 6 aylık zorunlu süreyi temelli hale getirmeye çalışacakları da sır değil.

İşçi ve emekçilerden yapılan zorunlu kesintileri, sigorta şirketleri tepe tepe kullanacaklar. Zaten M. Şimşek de amacımız "tasarrufu büyütme" demişti. Biriken tasarrufun kime gideceğini daha önceki fonların akıbetinden biliyoruz. **Konut Edinme Fonu, Tasarruf Mevduat Fonu'nda biriken paralar gasp edildi. İşsizlik Sigortası Fonu'ndan işsizler çok az yararlanırken, burjuvaziye peşkeş çekildi, halen de çekiliyor. Dolayısıyla fon sistemi işçi-emekçilere kurulmuş soygun tuzağıdır.**

Sınıf olarak irademizin yok sayılmasına izin vermeyelim

Her şeyden önce BES kesintisi bir dayatma olarak getiriliyor. İznimiz rızamız olmadan, bize sorulmadan zorunlu tutuluyoruz. Dolayısıyla bir sınıf olarak irademiz yok sayılıyor.

Bu önemli bir saldırdır. Onların bu saldırısına karşı, örgütlü mücadeleye daha sıkı sarılmalıyız.

Kıdem tazminatının gaspı yine gündemde

Dergimizin okurları kıdem tazminatı üzerine defalarca kez yazdığımızı bilirler. Yazmaya da devam edeceğiz. Çünkü burjuvazi, kıdem tazminatını gasp etmeyi akıldan hiç çıkarmadı, çıkarmıyor. Sermayenin istekleri doğrultusunda yasal düzenlemeler yapan AKP hükümeti de...

Ankara Sanayi Odası Başkanı Nurettin Özdebir, kıdem tazminatı konusunda kendisinin önerdiği "Avusturya modeli"ne Çalışma Bakanı'nın sıcak baktığını belirtti. Çalışma Bakanı Süleyman Soylu ile bu konuyu görüştüğünü, onun da "ümit verici şeyler" söylediğini bildiriyor.

Özdebir diyor ki, "bizim önerdiğimiz 'Avusturya modeli'ni gitmişler yerinde incelemişler. Avusturya'da bu modeli sendikalar önermiş. Sirkülasyondan dolayı orada da işçiler kıdem haklarını alamıyorlarmış, sonunda fon sistemine geçmişler."

Burjuvazi ve AKP hükümeti, kıdem tazminatını gasp etmenin kolay olmayacağını bildiklerinden bugüne dek çeşitli formüller aradılar. Bazen yarı yarıya indirme, bazen fon gündeme geldi. Ancak işçi ve emekçilerin yükselen tepkisiyle geri çektiler. Şimdi "Avusturya modeli" adı altında yeniden fon sistemi üzerine hazırlık yaptıkları anlaşılıyor.

Kıdem tazminatı oranı, ülkelere göre farklılıklar gösteriyor. Avusturya yüzde 1.5, Brezilyada yüzde 8.5, İtalya'da yüzde 7.4 olan oran, Türkiye'de yüzde 8.3. Türkiye'de uygulanan yüzde 8.3'lük oran, her yıl için 30 günlük brüt ücrete eşit bir rakama denk geliyor. Şimdiki uygulamada 15 yıl çalışan bir kişi, 15 aylık kıdem tazminatını hak ediyor.

Avusturya modelinde ise, ancak 4.5 aylık bir kıdem tazminatına denk geliyor. Eğer Avusturya sistemi uygulamaya girerse, 15 yıl çalışanın kıdem tazminatı 11 ay azalacak. Zaten Avusturya modelini öneren Ankara Sanayi Odası Başkanı Özdebir de açıklamasında, "Avusturya modelinde bir yıllık çalışmanın karşılığında 15 günlük ücretin karşılığı olan yarım maaş tutarında kıdem hakkı oluyor" demişti.

Mevcut düzenlemede, her bir yıllık çalışmanın karşılığında bir maaş tutarında kıdem hakkı elde ediliyor. Avusturya modelinin uygulanması halinde, her çalışan adına kıdem fonu açılacak. İşçilerin kidedi yarı yarıya düşecek.

Ama bunun kolay olmayacağını AKP hükümeti de patronlar da biliyor. Bu yüzden arayışlarını sürdürürken bir yandan da "tarafarla ortak bir yol bulacağız" açıklaması yapıyorlar.

Belediye işçilerinin direnişi sürüyor

Belediye-iş 2 nolu sendikada örgütlendikleri için işten atılan Avcılar Belediye işçilerinin direnişi sürüyor. İşçiler bayramda da direniş yerini terk etmediler.

Direnişi kırmak için belediye yönetimi her türlü yöntemi kullanmaktan geri durmuyor. İşçileri sorguya çekerek sendikadan istifa etmesi istendi, direniş alanına ATM makinaları kuruldu, direniş pankartları söküldü, işçileri karalayan pankartlar asıldı, açıklamalar yapıldı vb vb...

Belediye yönetiminin son hamlesi, Başkan Handan Toprak Benli imzalı, belediye sitesinde yayınlanan bildiri oldu. 6 Temmuz'da görüştümüz sendikanın örgütlenme uzmanı bu konuda şunları söyledi:

"Bildiriye işçilere yeni bir iş bulduklarını yazıyorlar. Bunu müjde olarak veriyorlar. Tamamen direnişi kırmak için yayınlanmış bir bildiri. Belediye ile hiç bir bağı olmayan Çevre ve Orman Bakanlığı'na bağlı Obalılar adlı kağıt fabrikası. Aslında böyle bir fabrika yok. 5 işçi çalışıyor gözüküyor. Bildiriye işçiler oldukça tepkili. Yanıtı da 'direnişe devam' oldu. Belediye yönetiminin planı belli. Atılan işçileri, belediyeye almamak. Sendikası bir yerde çalıştırmak."

Sendikanın örgütlenme uzmanı, ayrıca işçi sınıfının yakıcı sorunu olan taşeron sistemine değindi. Bu sistemde en ağır koşullarda çalışan

korumasız temizlik işçilerinin durumuna dikkat çekti.

Konuştuğumuz

bir işçi de, "iki aydır buradayız. Talep- rimiz açık ve net. İşimizi geri istiyoruz!" dedi. Belediye'nin direnişi bitirmek için, tek vaadinin varlığı-yokluğu tartışmalı sendikası bir yerde çalıştırmak olduğuna dikkat çektikten sonra, bu hamlenin tutmadığını o yüzden çok geçmeden siteden kaldırdıklarını belirtti.

Direniş yerinde işçilerle konuşurken, tek tek ziyarete gelenler oluyor. Direniş yerinin önünde geçen bazı kişiler de direnişi selamlıyor.

Bakırköy Belediye işçileri de direnişte

Avcılar'dan sonra CHP'li Bakırköy Belediyesi'nde de 17 işçi işten atıldı. İşten atılan işçiler, 8 Haziran'dan bu yana Belediye binasının önünde işe geri alınmak için direnişlerini sürdürüyorlar.

İşten atılan işçilerin 16'sı kadın. Emekten, haktan, hukuktan bahseden CHP'li yöneticiler, doğum iznindeki kadınları bile işten atmaktan hiç çekinmemişler. Yeni sözleşme yapılmak üzereyken 17 işçiye "sizinle üst yönetim çalışmak istemiyor" diyerek işten atmışlar. İşçiler, müdür ve şeflere gerekçelerini sorduklarında, farklı bir cevap alamıyorlar. 5 Haziran'a kadar Belediye başkanı ve yetkililerle görüşmelerin sürdüğünü belirten işçiler, bir sonuç alamayınca 8 Haziran'da direnişe geçiyor.

Atılan işçilerin kimisi yetkili sendika olan Belediye-iş'e, kimisi Genel-iş sendikasına üye. Fakat direnişe başlayan 7 işçi var. Bunların biri Belediye-iş sendikasına üye iken, diğerleri Genel-iş üyesi. Aralarında 10-15 yıldır çalışanların olduğunu belirten işçiler, işe geri alınincaya kadar direnişlerinin sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Asgari ücret düşüyor

Hükümet, seçim öncesi vaat etmek zorunda kaldığı 1.300 TL asgari ücreti, adım adım geri alıyor. Asgari geçim indirimiyle birlikte yeni yıldan itibaren 1300 TL'ye çıkan asgari ücretten "gelir vergisi" artırılarak kesinti yapılacak. Ücretler 1.300 TL olunca, asgari ücretlinin gelir vergisi dilimi de değişti. Buna göre Ekim ayından itibaren asgari ücretliden yüzde 15 değil, yüzde 20 gelir vergisi alınacak. Bu da asgari ücretten kesilen gelir vergisi miktarını 86.5 TL'den 156.5 TL'ye çıkması anlamına geliyor. Yani Ekim ayından itibaren asgari ücret 1107 TL'ye düşmüş olacak.

Buna bir de Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) "otomatik katılım" da eklenince, asgari ücret daha da eriyecek. Çünkü BES ile 45 yaş altı 13 milyon çalışanın tamamından, aylık 100 TL otomatik olarak kesinti yapmayı hedefliyorlar. Böylece asgari ücretlinin eline 1007 TL geçecek.

Büyük tantanalarla 1.300 TL yapılan asgari ücret, AGİ'nin de içine alınmasıyla aşağıya çekilmişti. Şimdi ise "üst vergi dilimi"ne alınıyor, ardından zorunlu BES kesintisi yapılarak gaspediliyor. Oysa resmi rakamlarla bile açlık sınırı 1.300 TL'nin üzerinde.

Patronlara kaynak aktarmak için yasa üzerine yasa çıkartan hükümet, işçi ve emekçinin çok sınırlı asgari ücret zammını da bu şekilde yok ediyor.

Sivas katliamının yıldönümünde binler toplandı

Sivas'ta 2 Temmuz 1993'te gerçekleşen ve 35 kişinin can verdiği katliamın 23. yıldönümünde binlerce kişi toplandı. Devlet anmaya katılımı düşürmek için, "İŞİD saldırabilir" diye haberler yaymıştı. Buna rağmen kitleler, geçen yıllardan daha yüksek bir oranla anmaya katıldı ve devletin bu oyununu boşa düşürdü.

Kentin girişi polis ablukası altındaydı. Toplanma ve anma bölgelerine çıkan tüm sokaklar polis bariyerleri ile kapatılmıştı. Polisin yoğun önlemlerine rağmen Türkiye'nin birçok ilinden ve Sivas'tan gelen kitleler, sabah saatlerinde Ali Baba Mahallesi Cemevi'nde toplandılar. Yakalarına katliamda yaşamını yitiren 33 aydının fotoğrafının yer aldığı "Madımak'ı unutmaya çağız" yazılı kokartlar taktılar.

"Katliamlardan kurtulmanın yolu örgütlenmeden geçer" "Sivas'ın ateşi Maraş Terolara sıçradı", "Barış ve kardeşlik için yürüyoruz" pankartları açılarak Madımak Otel'i'ne yürüyüşe geçildi. Alevi kurumlarının yanı sıra köy dernekleri, sendikalar, partiler ve aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar, flamaları ve pankartlarıyla yürüyüşe katıldılar. Yürüyüş süresince en sık atılan sloganlar, "Katil İŞİD, işbirlikçi AKP", "Faşizme karşı omuz omuza" oldu. Sivas halkı balkonlara çıkarak, çevredekilere de alkışlarıyla yürüyüşe destek verdiler.

Madımak Otel'i'ne gelindiğinde aileler, siyah çelenk ve karanfiller bıraktılar. Toplanma yeri ve miting alanına girilince, anmayı düzenleyen kurumlar, belirledikleri görevlilerle kendi güvenliklerini almaya çalıştı. Arama noktalarında da polislerle birlikte bu görevliler de üst araması yaptılar.

Miting, Sivas şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında Sivas'ta katledilenler başta olmak üzere son bir yıldaki katliamlarda ölenlerin isimleri haykırıldı. Ardından Alevi kurumları temsilcileri ve aileler adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, Kürt halkına yönelik saldırılara ve bombalı terör eylemlerine dikkat çekilerek, "23 yıl önce insanların ölümüne neden olan politikaların bugün AKP eliyle sürdürüldüğü" vurgulandı. Sivas katliamı davasının zaman aşımına uğramasına ve faillerin yagılanmamış olmasına tepki gösterildi. Katliam politikalarına karşı birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

CHP ve HDP'li bazı milletvekilleri de mitinge katılmıştı. CHP Genel Başkan Yardımcısı Yasemin Öney Cankurtaran, yaptığı yazılı açıklamada, Sivas katliamını savunan avukatların, AKP döneminde kariyerlerinin nasıl yükseldiğini somut olarak ortaya koydu. "Katliam sanıklarının savunan avukatların biri, AKP'den bakan, sekizi milletvekili, üçü belediye başkanı oldu, biri de AYM üyesi seçildi" denilerek, katliamcılarla aynı zihniyeti taşıyan İŞİD'le, AKP'nin mücadele edemeyeceği vurgulandı.

Maraş Terolar'a İŞİD kamplarının kurulmaya çalışıldığı ve arka arkaya bombalı saldırıların gerçekleştiği bir dönemde, Sivas'ın anmasına önceki yıllardan daha fazla bir kitlenin katılmış olması, oldukça önemlidir. Kitleler korkup sinerek değil, birleşerek ve mücadele ederek faşizmi ve gericiyi yenebileceğini kendi mücadele deneyimlerinden çıkarıyorlar.

Sivas katliamı **Ankara**'da da bir mitingle lanetlendi. Kurtuluş Meydanı'nda bulunan kitle, Kolej Meydanı'na

kadar sloganlar yürüdü. Katliamda yaşamını yitirenlerin resimlerinin olduğu dövizlerin yanı sıra pankartlar da taşındı. Kürsünün arkasında da "Madımak Otel'i Müze Olacak" pankartı yer aldı.

Başta İstanbul olmak üzere pek çok ilde Sivas katliamının yıldönümünde anmalar düzenlendi. Ayrıca bazı semtlerde protesto gösterileri yapıldı.

İkitelli'de 2 Temmuz günü Cemevinin önünde toplanan kitle, Sivas katliamını protesto etti. İkitelli Cemevi'nin yanısıra PDD, HC, SYKP, DHF, DP, HDP, HALKEVLERİ ve İkitelli Desimliler Derneği'nin katılımıyla gerçekleşen gösteride, sloganlarla yaklaşık iki kilometre yüründü. Yürüyüş güzargahı boyunca evlerinin balkonlarına ve pencerelerine çıkan kitleler

alkışlarla yürüyüşe destek verdiler. Tekrar Cemevinin önüne gelindi ve eylemin amacına dönük açıklama yapıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Çorum katliamında yitirilenler anıldı

Çorum'da bundan 36 yıl önce gerçekleşen devlet destekli sivil faşist katliamda yaşamını yitirenler anıldı. Çorum'da yapılan anmaya binlerce kişi katıldı ve katillerin yargılanması istendi.

1980 yılının Mayıs ve Temmuz aylarında gerçekleşen saldırılarda 57 kişi hayatını kaybetmiş, yüzlercesi yaralanmıştı. "29 Mayıs-4 Temmuz 1980 Unutmadık, Unutturmayacağız!" pankartının açıldığı yürüyüşe, Alevi kurumları, siyasi partiler ve kitle örgütleri katıldı.

Hacı Bektaş Kültür Vakfı Çorum Şubesi'nin önünde başlayan yürüyüşe yol boyunca katılımlar arttı. Bahabey ve Gazi Caddesi boyunca yürüyen binlerce kişi, "Faşizme ölüm halka hürriyet", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Gün gelecek devran dönecek, katiller halka hesap verecek" sloganlarını sıkça attılar. Postane önünde toplanan kitle, burada 36 yıl önce hayatını kaybedenler için saygı duruşuna geçti. Ardından Alevi kurumları adına yapılan konuşmalarda, Çorum'un, Sivas'ın, Gazi'nin hesabının sorulması istendi.

TÜRKİYE'NİN KARNESİ İşçi cinayetlerde birinci, barışta sonuncu

İşçi ve kadın cinayetlerinde, kişi başına düşen milli gelirden, eğitimin düzeyinde vb. dünya ölçeğinde sürekli gerileyen Türkiye, son olarak barış konusunda da dibi gördü.

Ekonomi ve Barış Enstitüsü'nün her yıl yayınladığı Küresel Barış Endeksi'ne göre 163 ülke içinde Türkiye Avrupa sonuncusu. Dünya sıralamasında ise 145. sırada yer alıyor. Billindiği gibi Türkiye, işçi cinayetlerinde Avrupa birincisi, dünya üçüncüsüydü.

İlk olarak 2008 yılında tutulmaya başlayan endekse göre, Türkiye ilk kez en düşük sırada yer aldı. Geçen sene 135'inci sırada bulunurken, 10 sıra gerileyerek 145'inci olabildi. Genel sıralamada da en çok gerileyen üçüncü ülke oldu.

Beş yıldır iç savaşı yaşayan Suriye, son sırada yer alıyor. Suriye'yi Güney Sudan, Irak, Afganistan ve Somali izliyor. "En huzurlu ülkeler" olarak ise İzlanda, Danimarka, Avusturya, Yeni Zelanda ve Portekiz sıralanıyor.

Bölgesel olarak Ortadoğu ve Kuzey Afrika, dünyanın "en huzursuz coğrafyası." Bölgede savaşlarda ölenlerin sayısı son 25 yılın, yer değiştirmek zorunda kalanların sayısı ise, son 60 yılın zirvesinde. Geçen yıl toplam 59,5 milyon insan mülteci durumuna düşmüş. Bu dünyada her 122 kişiden birinin yer değiştirmek zorunda kaldığı anlamına geliyor. Suriye, Irak, Somali gibi ülkelerde nüfusun en az yüzde 10'u göç etmek zorunda kalmış. Terör nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı da, geçen yıla göre yüzde 80 artış göstermiş.

Küresel Barış Endeksi'ne göre, savaşın dünyaya maliyeti, geçen yıl 13,6 trilyon dolar oldu. Bu, dünyanın toplam gelirlerinin yüzde 13,3'üne, her bir insan için ise 1,876 dolara denk geliyor. Türkiye'de ise çatışma ve şiddetin ülkeye toplam maliyeti, 94 milyar doları aşıyor.

BM tüm dünyada barışın tesisi için harcanacak paranın 8 milyar dolar olacağını tahmin ediyor. Bu rakam, barışı tesis etmenin, savaşın maliyetinin sadece yüzde 2'sine denk düştüğü anlamına geliyor.

M.Fatih Öktülmüş'ün hayatının anlatıldığı Kutup Yıldızı (ağacın köklerinden biri) belgeselinin galası, İstanbul'da Cine Majestic Sinemaları'nda gerçekleştirildi.

19 Haziran günü gerçekleştirilen gösterimde sinema salonu dolup taşı. Sinema salonuna Mehmet Fatih Öktülmüş'ün resmi ve son sözlerinin yer aldığı iki pankart asıldı. Gösterime gelenleri Fatih gülen yüzü ve denetleyen gözleriyle karşıladı.

Gösterim başlamadan önce, salonda toplanan kitle, Mehmet Fatih Öktülmüş ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna davet edildi. Saygı duruşu esnasında Adnan Yücel'in dizeleri okundu:

"Saraylar saltanatlar çöker / Kan susar bir gün / Zulüm biter / Menekşeler de açılır üstümüze / Leylaklar da güler... / Bugünden geriye / Bir yarına gidenler kalır / Bir de yarınlar adına direnenler..."

Ardından Mehmet Fatih Öktülmüş'ün neden "Kutup yıldızı" olduğu bir yoldaşı tarafından anlatıldı.

Sosyalizmden günümüze ışınlanmış "yeni tipte insan"

Mehmet Fatih Öktülmüş, 1984 yılının 17 Haziran'ında şehit düştü. Ölümünün üzerinden tam 32 yıl geçti. Ama onu tanıyan, onunla bir biçimde yolu çakışan herkes için hala capcanlı. Çünkü o, sadece yoldaşları için değil; yüreği emekten, devrimden yana atan herkes için ayrı yere, öneme sahip. Belgeselde bir kez daha buna tanık olundu.

Mehmet Fatih Öktülmüş, Türkiye devrimci hareketinin yetiştirdiği sayılı önderlerden biridir. O, bunu daha yaşarken başarabilen ender bir örnektir. Yıllar yılı işkencehanelerde, zindanlarda boyunegmezliği ile tüm devrimcilerin, demokratların sevgisini, saygısını kazandı. Tanıştığı her işçinin, emekçinin yaşamında unutulmaz bir yer edindi. Bulunduğu her yere ışık saçtı, yol gösterdi. Ve bunu büyük bir mütevazılık içinde yaptığı için, ona duyulan güven ve hayranlık çok daha güçlü ve kalıcı oldu.

Kavga'nın şairi Adnan Yücel, şiirlerinde Fatih'i "KUTUP YILDIZI" olarak imgelemiştir. Bu imge, onu tanıyan herkes tarafından benimsendi, adeta onunla özdeşleşti. Afiş oldu, kitap oldu ve belgesel filme adını verdi.

Fatih gibi önderleri asla unutmamak ve unutturmamak gerekiyor. Ama daha önemli olanı, onları yeni kuşaklara aktarabilmektir; önelere bir örnek olarak koyabilmek ve bir bayrak gibi taşımalarını sağlamaktır.

Üç yıl önce Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanması olan Haziran direnişini yaşadık. Aynı günlerde Fatih'in ölüm yıldönümü olduğu için, anması da Taksim Meydanı'nda yapıldı. Gezi Parkı'nın girişinde Fatih'in pankartı dalgalandı. Bu, Fatih'in yaşadığının ve kuşaktan kuşağa aktarıldığının önemli bir göstergesiydi.

Köklerimiz toprakta tarihten geliyoruz! Köklerimizden biridir Fatih! Tıpkı Pir Sultan, Şeyh Bedrettin, Mustafa Suphi gibi... Deniz, Mahir, Kaypakaya gibi... Onlar, Türkiye devriminde her daim yaşayacaklar...

Kutup Yıldızı Belgeseli'nin gösterimi yapıldı

Fatih'i tanımlarken, yoldaşları "sosyalizmin 'yeni tipte insanı'nın günümüze düşmüş haliydi" dediler. Dolayısıyla onun erdemlerini, inançlarından, ideallerinden bağımsız ele alamayız. Fatih'i Fatih yapan, devrim ve sosyalizm idealine, ihtilalci komünist fikirlere olan derin inancı ve sarsılmaz bağlılığıydı.

Bu inanç ve bağlılık, onu faşizmin inlerinde yenilmez kıldı; sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan değil, yargılayan yaptı; en karanlık, en umutsuz günlerde çevresine ışık saçtı. Ve yaşamının her anında olduğu gibi, ölümüyle de buzkıran oldu...

Onun en önemli özelliklerinden biri de devrimci olan herkesi kucaklaması ve birleşik mücadeleyi örmesidir. İlk tutsaklığını, Denizleri kurtarmak için yapılan bir kamulaştırma eyleminde yaşadı. Son tutsaklığında ise, 12 Eylül faşizminin yaptırımlarına direnen devrimcilerle birlikte bedenıyla barikat oldu. Ve adım adım ölüme yürürken, herkese zaferi muhtuladı. "Ölebiliriz ama BİZ KAZANACAĞIZ" sözü, sonraki ölüm orucu eylemlerinin, ardından işçi direnişlerinin sloganı oldu...

Bugün Fatih savaşa ve faşizme karşı mücadelede yaşıyor. Bölgemizde emperyalist paylaşım savaşı, ülkemizde kirli savaş hüküm sürerken, bir kez daha Fatih'in sözleriyle haykırıyoruz: BİZ KAZANACAĞIZ!

Çünkü onlar, karanlığı, gericiliği, vahşi sömürü düzenini temsil ediyorlar. Bizler ise, insanlığın geleceği, aydınlık yarınlarıyız... Ne yaparlarsa yapsınlar, tarihin bu zorunlu akışını durduramayacaklar.

Zafer bizim olacak, BİZ KAZANACAĞIZ!

İşçiler Fatih'i anlattı

Belgeselin önemli bir bölümü, Fatih'in işçi sınıfı içindeki çalışmasına ayrılmıştı. Bugün 50-60 yaşları arasında olan '70'li yılların işçileri Fatih'i anlattılar. Adana Demiryolu işçilerinin sendikalaşmasından, İstanbul Kola işçilerinin toplu sözleşmesine kadar Fatih'in rolüne dikkat çektiler. Sadece işçiler içinde değil, öğrenci, öğretmen, mühendis, her kesimi nasıl örgütlediği ve girdiği her yerde büyük bir yaratıcılık örneği sergileyerek tüm engelleri nasıl aştığı yaşanan olaylar üzerinden aktarıldı.

Fatih'in devrimcileşme süreci, ODTÜ'deki Commer'in arabasının yakılması başta olmak üzere '68 gençlik eylemleriyle birlikte ortaya kondu. Fatih ile Yoldaşcan'ın okul yıllarından itibaren süren yoldaşlığı, Denizli Ziraat Bankası soygunundan, en son Yoldaşcan'ın 12 Eylül'e sıkılan ilk kurşun eylemine kadar omuz omuza savaşmaları, işkencede ilk direnişleri, ilk tutsaklıkları ve birbirinin firarını örgütlemeleri resmedilerek anlatıldı.

Fatih deyince ilk akla gelen direniştir. Onun işkence ve zindanlardaki direnişi ve en son ölüm orucu eyleminde kendini ortaya koyuşu, yoldaşları ve avukatının canlı anlatımıyla seyirciye ulaştırıldı.

Fatih'in işkencede ifade vermeme tutumunun sonrasında kiteselleşmesi, Fatih'in öğrencilerinden Remzi Basalak'ın teşhir masasına tekme vurarak, direniş geleneğine yeni bir halka eklediği aktarıldı.

Haziran Direnişi sırasında Fatih'in anması ile başlayan belgesel, yine Haziran'a atıfta bulunarak, onun "ağacın köklerinden biri" olduğuyula son buldu.

Belgeseli izleyenlerin çok etkilendiği, kimisinin gözyaşlarını tutamadığı görüldü. Gazi şehidi Zeynep Poyraz'ın annesi, babası ve yakınları, Kobani şehidi Mahir Arpaçay'ın babası ve yoldaşları da belgeseli izleyenler arasındaydı. Ayrıca Kaldıraç temsilcisi, EÖC temsilcileri, Kızıl Bayrak muhabiri, gösterime katıldılar.

Önderler en önde dövüşür

Gösterim bittikten sonra, FÖKEV adına Nevin Berktas, yönetmen Şaban Karabeli ve senarist Özgür Nehir sahneye çıkarak kitleyi selamladı.

Nevin Berktas yaptığı konuşmada, "Fatih son sözlerinde, 'arkamızdan bizi çok çok övüp yüzümüzü kızartmayın' diyordu. Biz onu övmüyoruz, sadece anlatıyoruz. Ancak onun yaşamı öylesine görkemli ki, kısacık bir anlatım bile büyük bir övgü gibi görünüyor" dedi.

Şaban Karabeli, Fatih'i yeni tanıdığını ve çok etkilendiğini, bu çalışmayla Fatih'i genç kuşaklara tanıtmak istediğini anlattı.

Özgür Nehir ise, devrimci harekette hep söylenen ama doğru düzgün hayata geçirilmeyen sınıf çalışmasının Fatih tarafından gerçek anlamıyla başlatıldığını, belgeseldeki röportajların da bunu açıkça gösterdiğini belirtti. Fatih'in işkencede direnişten Ölüm Orucu eylemine kadar her alanda önderlik ettiğini, "önderler en önde dövüşür"ü kendi şahsında somutladığını anlattı.

Seyircilerden bazıları sahneye çıkıp, belgesele emeği geçenlere sarıldılar. Fatih'i bir belgeselde seyretmenin yarattığı yoğun bir duygu ile ayrıldılar.

AKP hükümeti, son günlerde hızlı bir diplomasi atağı yürütüyor. Görüşmeleri çok önceden perde arkasından yapılan anlaşmaların sonuçları, peş-peşe kendini ortaya koydu. İsrail, Rusya, Suriye, arkasından Mısır...

Binali Yıldırım başbakanlık görevine atandığın-da “düşmanlarımızı azaltıp, dostlarımızı artırac-ağız” demişti. **Elbette ki AKP Türkiye’si’nin “dost” kazanma ihtimali yok. Yaptıkları hataların bede-li giderek açıldığı için çark etme telaşı içinde oldukları açık; ancak bunun sonuca ulaşacağı da şüpheli.** Bu nedenle Yıldırım’ın sözünün ger-çek anlamı, öncesinde yapılan tüm hataların fatu-rasını Davutoğlu hükümetine yıkarak, bir politika değişikliği varmış gibi davranmaktan ibaret.

Üstüste gelen bu anlaşma haberleri, “düşman” ilan edilenlerle kurulan ittifaklar, Kürt hareketinin nezdinde oldukça öznel biçimde yorumlandı. **Kürt hareketi bu ittifakın, kendilerine karşı bir ittifak, Ortadoğu’daki Kürt varlığına karşı düşmanlık olarak ele alıyor, böyle ifade ediyor. Oysa ger-çek durum bundan daha karmaşık.**

Herşeyden önce, Türkiye’nin son dönem-de anlaşma yaptığı ülkelerin çıkarları birbiriyle mutlak bir çatışma halinde. Mesela İsrail açıkça, *“Ortadoğu’da İŞİD’in varlığını sürdürmesi bizim çıkarımızdır; İŞİD’in yenilmesi mutlaka engel-lenmelidir”* diyen bir devlet. Diğer taraftan Rusya, kendi Ortadoğu düzenini İŞİD’in yokedilmesi üzerine kurmuş durumda. Keza Kürt hareketi Rojava’nın savunmasını da, topraklarının geniş-letilmesini de, ABD ile işbirliği içinde kurmaya çalışırken; ABD’nin bölgedeki en önemli gücü olan İsrail, bunun dışında kalmıyor.

En başta, ABD ile Rusya’nın Ortadoğu’da çıkarlarının ortaklaşması mümkün değildi; herbiri bölge üzerinde kendi hakimiyetini kurmayı, ancak diğerini ezerek ve yokederek başarabilir. Bu koşullarda zaman zaman yaptık-ları anlaşmalar göstermelik olur, gerçekte perde gerisindeki çıkar çatışması en keskin haliyle yaşanmaya devam eder.

Hal böyleyken, ülkemizde pekçok siyasi kurum, *“bak işte ABD ile Rusya anlaştı”* cümlesini çok rahat biçimde kullanabiliyor. Kürt hareketi de bu yoldan gitmekte, Türkiye’nin aynı anda hem İsrail, hem Rusya hem de Mısır’la anlaşma yapabilece-ğini; bir yandan İŞİD çetelerini beslerken bir yan-dan da İŞİD’i yoketmeye çalışan Rusya ile birlikte hareket edebileceğini, “beş benzemez”in biraraya gelerek “Kürt karşıtı” bir cephe kurabileceğini ileri sürmektedir.

Bu nedenle, yüzeydeki görü-nenleri bir kenara bırakarak, konu-ya biraz daha yakından bakmak gerekir.

İsrail ile anlaşma ne getiriyor
26 Haziran günü Roma’da Tür-kiye ile İsrail arasında imzalanan mutabakat, AKP hükümeti tarafın-dan büyük bir zafermiş gibi sunul-du. Öyle ki başbakan, Gazze’ye dönük ambargonun kaldırıldığını bile duyurdu. Oysa gerçek bu

AKP’nin “dost” arayışları

değildi. **İsrail ile imzalanan anlaşma, Türkiye’nin büyük bir geri adımı üzerine geldi.**

31 Mayıs 2010 tarihinde, “İnsan Hak ve Hür-riyetleri” İHH tarafından hazırlanan ve Gazze’ye insani yardım götürdüğü iddia edilen Mavi Marma-ra gemisinin İsrail tarafından saldırıya uğramasının ardından, AKP hükümetinin tırmandırmasıyla İsrail ile ilişkilerde sıkıntı oluşmuştu.

Dönem, ABD emperyalizminin Türkiye’ye, Ortadoğu için “rol model” olma misyonu biçti-ği, “ılımlı islam”ın kalesi yapmaya çalıştığı bir dönemdi. Doğu Akdeniz’de, Tunus’tan Suriye’ye uzanan bir “ılımlı İslamcı ülkeler” kuşağı oluşturma-ya çalışıyordu. Bu koşullarda **Erdoğan, Filistin sorunu üzerinden Arap dünyasının hamiliğine soyundu.** Önce 2009 yılında Davos Zirvesi’ndeki şovu gerçekleştirdi, ardından 2010’da Mavi Mar-mara provakasyonu hazırlandı. Ve Erdoğan, “izni ben verdim” sözleriyle Mavi Marmara gemisinin “sahibi” olarak ortaya çıktı.

2013 yılında Obama’nın araya girmesiyle İsrail resmi olarak özür diledi ve tazminat ödeyeceği-ni açıkladı. Erdoğan ise üçüncü bir şart olarak “Gazze’ye deniz ablukasının kaldırılması”nı öne sürdü. Arap dünyasının “hamisi” olarak görünme çabası, bu gerçekleşmeyecek maddeye yaslanmış olarak, AKP’nin önemli politik argümanlarından birine dönüştü.

Ancak süreç içinde, Ortadoğu’daki dengeler hızla değişti: **Tunus laikliğe bağlı kalacağını açıkladı, Mısır’da Müslüman Kardeşler’e darbe indirildi, Rusya’nın Suriye’de savaşa doğrudan girmesi AKP destekli radikal İslamcı çetelerin güç kaybetmesine neden oldu. İŞİD dört bir yana yayıldı, “radikal islam”, Müslüman Arap ve Afrika ülkelerinin temel sorununa dönüştü. Ve böylece AKP ve Erdoğan şahsında oluş-turulmaya çalışılan “ılımlı islam” modelinin çöktüğü ortaya çıktı.**

Dahası Rusya’nın Eylül 2015’te Suriye sa-vaşına girmesinin ardından İran, Irak ve Suriye hükümetleri, Rusya’nın kurduğu “koordinasyon merkezi”ne katılarak onun elini güçlendirmişti. Bu ittifak, ABD’nin bölgedeki güç ve etkisinin zayıfladı-ğının göstergesi oldu.

Bu koşullarda ABD’nin Ortadoğu’da kendi ittifak merkezini güçlendirmesi bir zorunluluk haline geldi. Ön görüşmelerin ardından, doğ-görüşmelerin ardından, doğ-rudan ABD Dışişleri Bakanı Kerry’nin aracılık yaptığı bir toplantıda, mutabakat metni imzalandı; İsrail ile Türkiye “barıştı”.

Anlaşma maddeleri ise, AKP hükümetinin göstermeye çalıştığı gibi Türkiye’nin değil, İsrail’in zaferini ortaya koyuyordu.

Anlaşmanın üç koşulun-dan biri olan özrün, İsrail hü-kümeti tarafından 3 yıl önce dilendiği söyleniyor. Ancak sonradan ortaya çıktı ki, ortada, **devletler hukukunun temel şartların-dan biri olan yazılı bir özür metni yok.** Özrün “sözlü” olarak dilendiği söyleniyordu ki, bunun da kanıtı yok. Bu koşullarda İsrail, istediği zaman, *“biz zaten özür dilememiştik”* deme hakkına sahip.

Tazminat ödenmesi önceden kararlaştırılmıştı; ancak 20 milyon dolarlık tazminatın ailelere Türk devleti üzerinden değil, İsrail’in doğrudan ödemesi kararlaştırıldı. Üstelik resmi olarak bir “tazminat” ödemesi de söz konusu değil: İsrail bir derne-ğe “bağış” yapacak, demek bu parayı ailelere dağıtacak. Bu bir taraftan İsrail’in AKP hüküme-tini atlayarak iş yapması anlamına geliyor, diğer taraftan, kayıtlara “tazminat ödeyen” değil, “bağış yapan” ülke olarak geçiyor. Yanısıra Türkiye, Mavi Marmara olayı ile ilgili olarak İsrailli yetkililere dönük açtığı bütün davaları sonlandırmaya söz verdi. Bu durum, İsrail’i daha da avantajlı duruma getiriyor. Çünkü **hem resmi tazminat ödemeyip bir derneğe “bağış” yaparak uluslararası hu-kuk karşısında suçunu kabullenmemiş oluyor; hem davalar düşürüldüğü için uluslararası hukuk karşısındaki tüm suçlamalardan kurtu-luyor. Hatta gelecekte İsrail’in Türkiye, İHH ya da Mavi Marmara gemisi ile bağlantılı herkes hakkında dava açmasının yolunu hazırlıyor.**

Üçüncü ve asıl tartışmanın olduğu nok-ta, “ambargonun-ablukanın kaldırılması” konusudur. AKP’nin ileri sürdüğü üçüncü şart, “deniz ablukasının kaldırılması” idi. İsrail’in kontrolü altında Gazze’ye yardım yapılması biçiminde süren “ambargo” konusunda bir tartışma yoktu. Yapılan anlaşmada, **Türkiye “deniz abluka-sının kaldırılması” şartını geri çekti.** Bu geri adımını gözlerden gizlemek ve kitlelerde bir yanılsama yaratmak için de, “ambargo”nun zaten uygulanan biçimine riayet eden bir yardım gemisi gönderdi.

“Mavi Marmara’nın taşıdığından on kat daha fazla yardım malzemesi taşıyor” diyerek böbürlendik-leri gemi, Gazze limanlarına değil, İsrail’in Aşdod Limanı’na yanaştı, İsrail’in denetimi sonrasında Gazze’ye ulaştı. Yani ambargo kaldırılmadı, meş-rulaştırılmış oldu.

Gazze’ye su artıma tesisi, elektrik santrali, hastane ve Cenin ile Erez’de sanayi bölgelerinin inşası gibi yatırımlar ise, Türkiye’nin kendisini Müslüman kamuoyunda aklama çabasının en önemli unsuru.

Bu üç ana maddenin dışında yer alan ve İsrail’in elini güçlendiren maddeler ise, oldukça önemli. Mesela **İsrail, kendisi için en büyük teh-dit olan Hamas konusunda Türkiye’ye sınırlar çiziyor.** Hamas’ın İsrail’e yönelik eylemlerinde, Türkiye’nin bir üs olarak kullanılmasının engel-lenmesi, anlaşmanın maddeleri arasında. Bunun somut örneği, daha anlaşma görüşmeleri yapılır-ken, Hamas liderlerinden Salih El Aruri’nin sınır-dışı edilmesi. Keza, Hamas’ın Türkiye’de “yardım toplamak” dahil, adım atamaz hale gelmesini de kapsıyor bu madde. Yanısıra Türkiye, Gazze’de ölen bazı İsrail askerlerinin cenazelerinin iade edilmesi için Hamas ile arabuluculuk görüşmeleri gerçekleştirecek.

İsrail’in başarısı olan bir başka madde, *“NATO ve BM gibi uluslararası platformlarda tarafların bir-birinin çıkarına zarar veren eylemlerden kaçınma-sı”* olarak formüle edilmiş. Aslında Türkiye’nin bu konudaki tutumu, İsrail ile krizin sürdüğü dönemde de göstermelik olmanın ötesine geçmemişti. 2010 yılında Türkiye, İsrail’in AGİT’e üye olmasına veto-sunu kaldırdı. Sonra NATO tatbikatlarına katılma-sına yönelik vetosunu da kaldırdı. Yani **Türkiye bu süre içinde söylemde İsrail karşıtı görünse bile, gerçekte İsrail’in uluslararası platformlar-da destekçisi olmuştu.**

Bunlara ek olarak, **doğalgaz ticareti ve sevkiyatı konusu da, İsrail’e önemli bir eko-nomik rahatlama getiriyor.** İsrail için, Filistin

topraklarından gas-pettiği ve Güney Kıbrıs’tan çıkarmakta olduğu doğalgazın Avrupa’ya sevkiya-tı önemli bir sorun. İmzalanan anlaşma ile Türkiye bu görevi

üstleniyor, ayrıca kendi ihtiyacı için de İsrail’den doğalgaz alımını başlatıyor.

İsrail ile ekonomik, askeri ve dip-lomatik ilişkilerin yeniden kurulacak olması üzerine kopartılan fırtına ise gerçeği yansıtmıyor. **Bu süre boyunca İsrail ile Türkiye arasında ekonomik ilişkilerde bir değişiklik söz konusu olmadı.** Son 5 yılda Türkiye’nin İsrail’e ihracatı yüzde 13 artışla 2.7 milyar dolara yükseldi. İki ülke arasında dış ticaret, geçtiğimiz yıl 4.4 milyar dolar oldu. Üstelik İsrail, Türkiye’nin dış ticaret fazlası verdiği, yani ihracatının ithalatından fazla olduğu ülkelerden biri.

Kriz patladığında diplomatik ilişkiler kesilmiş, büyükelçiler geri çağırılmıştı. Ama ilişkiler de perde arkasından yürütülmeye devam etti. Bu-gün değişen tek şey, diplomatik ilişkilerin resmiyet kazanmasıdır.

Askeri ilişkiler konusunda bir sarsıntının yaşan-dığı söylenebilir. Yapılan ortak askeri tatbikatlar, “istihbarat paylaşımı” adı altında PKK ve İran’a karşı kurulan işbirliği, ortak askeri projeler za-ırladı. Hatta İsrail, Yunanistan ve Güney Kıbrıs ile ortak askeri tatbikatlar düzenlemeye başladı. Ancak **İsrail ile Türkiye arasındaki askeri işbir-liği hiçbir zaman bitmedi; ABD’nin de içinde olduğu bir ilişki sürdüürldü.**

Sonuç olarak, Mavi Marmara provokasyonun-dan sonra Türkiye ile İsrail arasında göstermelik olarak kesilen ilişkiler, Ortadoğu coğrafyasında ABD’nin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden kurul-muş oldu.

Rusya’dan “özür” dilemek neyi değiştirecek?

Türkiye, 24 Kasım 2015’te, Rusya’nın SU24 tipi savaş uçağını, Türkiye sınırını sadece 17 sa-niye ihlal ettiği gerekçesiyle düşürmüştü; böylece NATO’nun 60 yıllık tarihinde ilk defa, NATO üyesi bir ülke, bir Rus uçağına saldırı düzenlemiş oldu.

O günden itibaren Rusya, Türkiye’ye dönük çeşitli yaptırım kararları aldı. Turist göndermemek, bugüne kadar ithal ettiği yaş meyve ve sebze alımını durdurmak, Rusya’da iş yapan işadamlar-ını engellemek, hatta gözetlme alarak sınır dışı etmek vb. birçok yaptırım peşpeşe yağdı. Yanısıra Türkiye, Suriye üzerindeki tüm uçuşlarını, bombar-dımanlarını durdurmak zorunda kaldı. Türkiye’nin Suriye politikası, “fırtına obüsleri” denilen topların 35 km’lik menziline sıkıştı.

AKP hükümeti başlangıçta saldırıyı savundu. Davutoğlu, *“emri ben verdim”* dedi; Rusya sert tepki gösterince, *“O düşen Rus uçağı mıydı”* diye bilmezden geldiler; ardından Rus uçağını vuran Türk pilotun, kendi başına bir hareketi olduğunu

iddia etmeye çalıştılar. En pervasız açıklama Erdoğan’dan geldi: Vurulan uçaktan paraşütle atlarken İŞİD çeteleri tarafından silahla taranan ve linç edilen Rus pilotunu kastederek, *“bir pilotun ha-tası yüzünden Rusya ile ilişkilerimiz bozuldu”* dedi.

AKP hükümeti bir taraftan Türkmenadağı’ndaki radikal İslamcı çeteleri korumak için Rus uçağını bile isteye düşürttü; diğer taraftan Rusya’nın sert tutumu karşısında geri adım atmak için çeşitli manevralar, demagojiler vb ileri sürdü. **Rusya’nın tavizsiz tutumu karşısında, sonunda 27 Haziran günü, Erdoğan Putin’e “beni affedin” yazan bir mektup göndermek zorunda kaldı.** Türkiye kamuoyuna bu mektubu *“üzüntülerini bildirdi”* ola-rak yansıtmaya çalıştılar; ancak Rusya mektubun söz konusu bölümünü yayınlayınca, bu yalanları da ortaya çıktı.

Ve özrün ardından Rusya’dan olumlu bir mesaj gelince, ülkede birden bayram havası esmeye başladı. 7 ayın ardından Antalya’ya Rus turistleri taşıyan ilk uçak, çiçeklerle, törenlerle karşılandı.

Yapılan anlaşma, hükümet tarafından büyük bir başarı ve “Rusya ile ilişkilerin düzelmesi” olarak sunuldu. Gerçekte ise tablo hem bu kadar parlak değil, hem de altının çizilmesi gereken pekçok unsur var.

Oluşturulmaya çalışılan *“Rusya ile ilişkiler dü-zeldi”* havası gerçeği yansıtmamaktadır. Zaten Rus yetkililer, bunun bu kadar kolay olmayacağını be-lirten açıklamaları hemen yaptılar. **Şu ana kadar atılan tek adım, Antalya’ya inen bir uçak dolusu turistten ibarettir.** Bunun bir akına dönüşüp dönüşmeyeceği, Rusların gelmeye devam edip etmeyeceği henüz belli değildir. Rusya ile ilişkiler düzelse bile, ülkede patlayan bombalar ve “Türkiye İŞİD’i destekliyor” imajı yüzünden, turist sayısında ciddi bir düşme devam edecektir.

Diğer taraftan, Türkiye ekonomisinde önemli bir kalemi oluşturan yaş sebze-meyve başta olmak üzere gıda ihracatının başlayacağına ilişkin bir işaret görünmemektedir. Keza Rusya’da iş yapan işadamlarının ne olacağı, onlar üzerindeki baskıla-rın kalkıp kalkmayacağı da belli değildir.

Yani anlaşmanın “görünen yüzü” bile fazla-sıyla defoludur. Bu nedenle, “görünmeyen yüzü”, yapılan gizli anlaşmaların ne olduğu daha büyük bir önem taşımaktadır. Putin’in, Erdoğan’dan gelen mektubun sadece özür içeren kısmını açıklaması, mektubun tam metnini açıklamaması da bu şüphe-yi güçlendirmektedir.

Bu anlaşmanın yapılma biçimi de oldukça sorunludur.

Karşı-devrimci Aydınlık çevresi ile Doğu Pe-rinçek, bu anlaşmanın “mimarı” olduklarını büyük bir kasıntı içinde ilan ettiler. Mart ayından itibaren süren perde arkası görüşmelerde, anlaşmanın koşullarını netleştirip, iki tarafı da ikna ettiklerini duyurdular. Ancak göstermeye çalıştıklarının aksi-ne, yaptıkları Türkiye-Rusya ilişkilerini düzeltmek değil, Erdoğan’a hayat aşısıydı. Yakın geçmişte Erdoğan-Cemaat ittifakıyla operasyon yapılan, sonrasında Erdoğan ile ilişkileri düzelten Ergene-koncu ordu kanadı da, bu çabaların arkasındaki güçtü.

İşte **Aydınlık çevresi, yokolmakta olan bu Erdoğan'ı allayıp pullayıp Rusya'nın karşısına çıkarmış oldu.** Erdoğan ve ona ait tüm yönetim mekanizmalarının yerle bir olması da, Türkiye'nin Rusya ile olan ilişkilerini düzelterek bir unsurdu. Ancak Aydınlık ve Perinçek, Erdoğan'ı yeniden güçlendirmek ve dünya siyaset sahnesinde yükseltmek için yoğun bir çaba harcadılar. **Erdoğan'ın dilediği özür ve Rusya ile kurulan anlaşma, içte ve dışta bu kadar sıkıştığı, siyasal ömrünün sonlarına yaklaştığı bir süreçte, Erdoğan'a uzatılmış bir cansimidi oldu.**

Bu yanıyla Aydınlık çevresi, her zamanki lanetli, hain, işbirlikçi rollerini oynadılar.

Erdoğan'ın anlaşma çabası

Erdoğan'ın bu anlaşmaya gerçekten çok ihtiyacı vardı. **En başta, ekonomik krizin bu kadar sarsıcı olduğu bir dönemde, bir de Rusya ile olan ilişkilerde yenilen darbe, ülke içinde durumunu oldukça zora sokmuştu.** Turizm sektörü, gıda üretici ve ihracatçıları ve onlarla bağlantılı bütün sektörler, 7 aydır büyük çöküntü içindeydiler. Hele ki gıda gibi, üretim süreci aylarca süren ve stoklanamayan ürünler söz konusu olduğunda, ihracattaki durma, tarımı çok ciddi bir krizin ortasına atmıştı. Ve bu ekonomik tablodan, **Erdoğan'ın işbirlikçisi patronlar da doğrudan etkileniyordu. Bu baskı, Erdoğan'ın geri adım atmasının en önemli nedenlerinden biridir.**

İkinci neden, "İslam dünyasının lideri" hayalleri ile başlayan, "değerli yalnızlık"la sonuçlanan dış politikada yaşanan iflastır. Özellikle selefi-İhvanı akımlara yaslanarak Arap dünyasının "lideri" olma hayalleri tuzla buz oldu. Tunus'da selefler güç kaybetti, en son "laiklik" açıklaması yapıldı. Mısır'da Müslüman Kardeşler 2011'de patlayan Tahrir Ayaklanması'nın üstüne konmuşlardı; "saltanat"ları bir yıl sürdü. Sonrasında Müslüman Kardeşler'e ve onların temsilcisi Mursi'ye yapılan askeri darbe ile yönetimden uzaklaştırıldılar. Bu darbeye rağmen, Türkiye'nin Müslüman Kardeşler'e desteği öylesine kirli bir hal aldı ki, 2014 yılında Mısır, Türkiye'nin BM Güvenlik Konseyi geçici üyeliğinin aleyhine kampanya yürüttü ve başarılı oldu. Libya'da uluslararası meşruiyet kazanan hükümete karşı, Türkiye radikal İslamcıların hükümetini destekledi ve savaşlarına yardım etti. Yemen'de Suudi Arabistan'a destek çıktı; Suudi yenilgisinin ortağı oldu. İsrail'e kafa tutuyormuş görünerek Hamas'ın hamiliğine soyundu; en son Gazze ablukasını tanıyan bir yardım gemisi göndermek zorunda kaldı.

Sonuçta **Erdoğan'ın içişlerine karıştığı Müslüman ülkelerin tümü, Erdoğan'la ilişkileri sınırlandı; farklı ittifak ilişkilerinin içine girdi. AKP hükümetine kalan ise, Suudi Arabistan'ın "İslam Ordusu"nun "neferi" olmaktı.**

En büyük hatayı Suriye'de yaptı. **Türkiye artık "cihatçı otobanı" olarak tanımlanıyor. Rusya'nın, ABD'nin, AB'nin sayısız açıklamasında, AKP hükümetinin IŞİD'e yardım ettiği, destek verdiği, silahlandırdığı, yaralılarını tedavi ettiği, maaş ödediği, petrol satışını gerçekleştirdikleri vb. konuşuldu, söylendi.** MİT'ten Kızılay'a, İHH'dan Afad'a kadar çeşitli kurumlar, AKP hükümeti ile birlikte, IŞİD destekçiliğini doğrudan ve açıktan yürüttüler. İşgalci heveslerin simgesi haline gelen "Emevi Camii'nde namaz kılmak" sözünü de Suriye politikalarının özeti olarak sundular.

Bütün bu desteğe rağmen, Suriye'yi yıkmayı, Esad'ı devirmeyi, Emevi Camii'ni işgal etmeyi başaramadılar.

İran ve Rusya'nın desteğiyle Suriye direndi, zaman içinde güç kazandı. Bu durum, Türkiye'nin Suriye politikasının yerle bir olmasına yol açtı.

Suriye politikasında bir başka hatası ise, Kürt hareketi karşısında aldığı tutumdur. **Rojava ve PYD, her geçen gün uluslararası meşruiyetini güçlendirip, dünya siyasetinde yerini alırken, AKP hükümeti PYD karşıtı tutumuyla kendisini yalnızlaştırdı.** Rojava'ya karşı olan tutumu, IŞİD'e olan desteğiyle örtüştü, AKP'nin yerini daha da netleştirdi.

Bu koşullarda, **Rusya ile yapılan anlaşmaya en fazla ihtiyacı olan, AKP hükümetidir.** Bir taraftan Rusya ile ekonomik ilişkilerin kurulmasının içeride bir rahatlatma yaratmasını hedefledi. Diğer taraftan, üstüste aldığı yenilgilerin ardından, sadece "Kürt federasyonu kurulmasını" sıkıştırılmış Suriye politikasına, Rusya'dan destek arayışına girişti.

Rusya avantajlı durumda

Yapılan anlaşma, AKP hükümeti açısından, her noktadan yaşadığı sıkışmanın bir ürünüydü. **Rusya ise, son dönemde hem savaş alanında hem de siyasette kazandığı zaferlerin ardından, Türkiye'de yeni bir başarı arayışına girdi.**

Mart ayından bu yana araçlar üzerinden yürütülen görüşmelerde hangi pazarlıkların yapıldığını, Erdoğan'ın mektubunun açıklanmayan bölümlerinde neler yazdığını bilmiyoruz. Ancak Putin'in çok kolay biçimde özü kabul edip, hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden ilişkilere devam etmeyeceğini biliyoruz. Bir NATO ülkesinin doğrudan bir Rus uçağına saldırı düzenlemesi gibi, savaş ilanı anlamına gelecek bir konuda, Rusya'nın kendisini güçlendirecek bir zemin oluşmadan "barışma" ihtimali olamaz.

Aslında, Rusya'nın ilk kazanımı siyasal oldu. **Başından beri ABD ile ittifak halinde Suriye savaşının temel aktörlerinden biri olan Türkiye'nin geri adım atması, hem Rusya'yı hem de Suriye hükümetini güçlendirdi.**

Rusya, 6 Haziran 2016'ta İran'da bir zirve düzenledi. **Tahrir Zirvesi olarak isimlendirilen bu toplantıya İran, Irak, Suriye ve Rusya katıldı.** Rusya Eylül 2015'te Suriye savaşına katılmasının ardından, bölge ülkelerini kendi stratejisi etrafında toplayabilmek için, Irak, İran ve Suriye'nin katıldığı bir koordinasyon merkezi kurmuştu. Bu koordinasyon merkezinin, IŞİD'e karşı savaşta birlikte hareket edeceğini duyurmuştu. O tarihten sonra da, hem Irak'ta hem de Suriye'de IŞİD'e karşı savaş hız kazandı. Palmira ve Felluce'nin kurtarılması, Halep'in kuşatılması, Türkmenbaş'ının temizlenmesi, bu süreçte gerçekleşti.

Şimdi Rusya, Tahrir Zirvesi ile bu işbirliğini bir adım daha ileri taşıyor. Zirve sonrasında Esad'ın Suriye

meclisinde yaptığı konuşma, bu durumun verdiği özgüvenin ifadesiydi. Bir Ulusal Birlik Hükümeti'nin kurulması, Halep'in kurtarılması, IŞİD'e karşı mücadelenin hız kazanması, Suriye'nin toprak bütünlüğünün güvence altına alınması gibi konularda, Esad tam bir rahatlıkla konuştu. Suriye savaşında "Esad gitsin" ile başlayan sürecin geldiği son nokta bu oldu.

Rusya, Tahrir Zirvesi'nin ardından Türkiye ile de buzların çözöldüğü mesajının verilmesini önemsiyor. ABD'nin saflarından kopartabileceği her parçaya önem veriyor.

İncirlik Üssü konusunda birden patlayan tartışma da bu gelişmelerin bir parçası. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, üssün Rusya'ya açılacağını duyurdu. Rusya da bunun "terörizme karşı mücadele"de önemli bir adım olacağını belirtti. Sonra Dışişleri Bakanı hemen kendi açıklamasını yalanladı, İncirlik Üssü'nün gündemde olmadığını söyledi. Ancak bunu ağızından kaçırmış olması, Rusya'ya bu konuda taviz vermeye hazır olduklarını göstermesi bakımından önemli.

Rojava'nın statüsü savaşı belirliyor

Suriye savaşında en kritik konulardan biri Rojava'nın statüsü. Türkiye'nin ittifak arayışlarında da bu konu öne çıkıyor.

PYD, bugün asıl olarak ABD ile işbirliği halinde IŞİD'e karşı mücadele yürütüyor, bu arada topraklarını da genişletmiş oluyor. Rusya da PYD ile işbirliğine hazır olduğunu pek çok biçimde ortaya koydu. ABD'nin Rojava'da üç askeri üs kurması, PYD'nin bugünkü tercihini ortaya koyuyor.

PYD'nin en önemli talebi kantonların birleştirilmesi ve federasyon ilişkisinin kabulü. Bu koşullarda ne ABD'nin, ne Rusya'nın, ne de Suriye'nin buna karşı çıkmasının zemini yok. Çünkü PYD bu hakkı, doğrudan savaşın içinde kazandı. Suriye ve Rusya, Suriye'nin toprak bütünlüğü içinde, Rojava'nın federasyon ya da benzeri bir statü kazanmasına itiraz etmeyeceklerini gösterdiler. Keza Türkiye'nin açıkça IŞİD destekçisi tutumuna karşılık, Suriye ile Türkiye arasında bir Kürt bölgesinin bulunması Esad hükümetinin de işine geliyor.

ABD, PYD'nin savaş gücünü kullanarak Suriye'de kendisine yer açmaya çalışıyor. PYD'nin eline geçen her toprak parçasının, kendi hegemonyasında olacağını öngörüyor. Bu politikanın bir parçası olarak bir yıl önce YPG'nin öncülüğünde kurulan Suriye Demokratik Güçleri (SDG)'nin Tel Abyad'ı almasını sağladı. Ardından Rojava'nın çevresindeki birçok kasaba ve köy YPG tarafından ele geçirildi. Birkaç ay önce SDG ile, Rakka operasyonunu başlatmak istedi. Ancak **Rusya, Kürt bölgesinin Rakka'ya kadar uzanmasına izin vermezince Rakka operasyonu durduruldu. Benzer biçimde ABD de, Afrin Kantonu ile Suriye Ordusu'nun koordineli biçimde yürüttüğü Halep saldırısından YPG'yi uzaklaştırdı.** Bu koşullarda, SDG'nin Menbiç operasyonu başladı. Rakka'ya giremeyen ABD, bu defa Kobane'nin batısına doğru ilerlemeye girişti.

24 Kasım 2015'te Rus uçağını vurmasının ardından Suriye savaşının tümüyle dışına düşen, söz hakkını bile kaybeden Türkiye, Menbiç operasyonunda dolaylı biçimde müdahil olmayı başardı. Basında yer alan haberlere göre, **İncirlik Üssü'nde Türk ve Amerikalı yetkililerin dışında YPG'nin de katıldığı bir toplantı**

gerçekleştirilmişti. Bu toplantıda YPG-SDG'nin Menbiç saldırısına Türkiye'nin engel olmaması karşılığında, YPG kuzeye çıkmayacak, Cerablus hattına geçmeyecekti. Böylece Türkiye'nin bir "kırmızı çizgisi" daha paspas olmuş, YPG'nin "Fırat'ın batısına", Türkiye sınırına paralel bir rotayla değil, daha güneyden ilerlemesi kabul edilmişti. Yanısıra, Türkiye'deki Kürt hareketinin durumuna ilişkin de bir pazarlık sözkonusu edilmişti, ancak buna ilişkin bir gelişme yansımadı.

Sonuçta, Türkiye'nin Rusya ile yakınlaşma çabasında en önemli unsurlardan birinin, Suriye'de Kürt federasyonuna karşı bir ittifak arayışı olduğu ileri sürülüyor. Ancak **Suriye'nin dengeleri ve savaşın seyri, Rusya'nın da, Suriye'nin de bu federasyona karşı çıkmaya çağını gösteriyor.** En azından şimdilik böyledir, elbette gelecekteki güçler dengesine göre, çok şey değişebilir.

AKP'nin savruluşları

AKP'nin Rusya ve İsrail'le bu arayı düzeltme çabaları, Mısır ve Suriye ile gizlice yürütülmekte olan görüşmeler, AKP'nin diplomatik başarısı olarak gösterilmeye çalışılıyor. Oysa ortada, hayatta kalmak için çırpınıştan başka birşey yok. Zaten tabloya bakınca bu çok net görülüyor.

AKP bir taraftan ABD'nin Ortadoğu projesinin bir parçası olmaya çalışıyor. Bu doğrultuda İsrail ile ilişkileri düzeltiyor; Suudi Arabistan'ın "İslam Ordusu"nda yer aldığını açıklıyor; ABD ve İsrail ile birlikte IŞİD'in en büyük destekçisi olarak konumlanıyor; Suriye politikasını "Esed gitsin" üzerine kuruyor; Irak'ta Şii hükümete karşı safta yer alıyor.

Diğer taraftan Rusya ve Suriye ile yakınlaşmaya çalışıyor. "Gitsin" dediği Esad hükümeti ile Kürt karşıtı bir ittifak arayışını sürdürüyor; IŞİD'e karşı mücadele ettiğini kanıtlamak için ülke içindeki IŞİD'e göstermelik operasyonlar düzenliyor; Rusya'nın hedefe çaktığı İHH'yı mahkum ediyor; Mısır'la işleri düzeltmeye çalışıyor; Suriye savaşına dahil olabilmek için, bugüne kadar ABD'nin tekelinde olan İncirlik Üssü'nü bile pazarlık konusu ediyor; böylece Rusya'nın güvenini kazanmaya çalışıyor.

Rusya elbette bütün bu çıkar hesaplarının farkında. O da bu durumdan kendi çıkarlarını büyütme için faydalanmayı hedefliyor. Özellikle 8 Temmuz'da gerçekleştirilen NATO toplantısının ardından, **NATO'nun Rusya'yı sıkıştırma, Karadeniz'de Rusya'nın alanını daraltmaya dönük politikasına karşılık, Türkiye'yi yanına çekmek son derece önemli.**

Keza Suriye savaşında, IŞİD'e verilen desteğin kısmen azalması bile, Rusya'ya büyük avantaj sağlayacak bir durum. Bu koşullarda Rusya, AKP'nin çırpınışlarından faydalanmak için, özü kabul etmiş, Türkiye ile yeniden bağ kurmuş gibi görünüyor.

ABD ile Rusya'nın bölgedeki çıkarlarının ne kadar uzlaşmaz ve ne kadar keskin olduğunu bir an bile gözardı etmemek gerekiyor. Ve **AKP'nin iki tarafta birden ilişki kurma, iki taraftan birden faydalanma çabasının, geçici bir rahatlama sağlasa bile, hızla ayağına dolanacağını görmek zor değil.**

ABD polisi yine siyahları öldürdü SİYAH ÖFKE PATLADI!

ABD polisinin siyahlara dönük katliamlarına yenileri eklendi. 5 Temmuz günü Louisiana eyaletinde Alton Sterling, 6 Temmuz günü ise Minnesota'da Philando Castile polis tarafından vurularak öldürüldü.

37 yaşındaki bir Afro-Amerikalı olan Sterling'in tek suçu, marketin dışında beklerken gelen polisle tartışması idi. Tartışma sırasında bir polis tarafından yere yatırıldı; yerdeyken başka bir polisin doğrudan kafasını hedef alarak ateş etmesi sonucu yaşamını yitirdi. Sterling, polislerin keyfi davranışlarına ve nedensiz terör estirmelerine itiraz etmiş olması nedeniyle, polis tarafından infaz edilmişti.

Castile ile, trafik ışıklarında durduğunda, dışarıda bekleyen polis onun ehliyetini istedi. Bunun üzerine Castile ehliyetini almak için uzandığı sırada, polis çektiği silahıyla üstüste 4 el ateş ederek onu vurdu. Ve Castile kanlar içindeyken, polis ona silahını doğrultmaya devam ediyordu.

Castile polis tarafından pervasızca katledilirken arabada yanında olan kız arkadaşı Diamond Reynolds, bir taraftan polisle tartışırken diğer taraftan tüm olayı kaydetti ve Facebook'ta canlı yayımla paylaştı. Görüntülerde, polisin pervasızca saldırısı da, Reynolds'un itiraz ve çırpınışları da bütün açıklığı ile görünüyordu.

Önce Sterling'in infazı, ardından Castile'nin katledilmesinin görüntülerinin internette yayılması, siyahların öfkesinin patlamasına neden oldu. Sadece olayların yaşandığı yerlerde değil, New York, Chicago ve Washington gibi büyük merkezler başta olmak üzere, ABD'nin pek çok kentinde protesto gösterileri patlak verdi.

Keskin nişancılar

ABD'de siyahlara dönük saldırı sadece polis şiddeti ve infazları ile sınırlı değil. Irkçılık hala, özellikle güney eyaletlerde yaygın biçimde kendisini gösteriyor. Kimi zaman Ku Klux Klan kıyafeti giymiş aşağılık insanlar siyahlara dönük fiziksel ya da sözlü tehdit saldırıları gerçekleştiriliyor, kimi zaman bir siyah, tıpkı köleliğin kaldırıldığı yıllarda olduğu gibi, bir ağaca asılmış olarak bulunuyor.

Hukuk sistemi de siyahlara yönelik saldırıları aklamak üzerine kurulu; ne polisler, ne ırkçı saldırıları düzenleyenler ceza alıyor. Çok güçlü protestoların gerçekleştirildiği dönemlerde verilen göstermelik cezalar ise, ilk fırsatta erteleniyor ya da kaldırılıyor.

Bu pervasızlık, siyahlarda, "kendi adaletini sağlama", "kendi haklarını arama" konusunda beklenti ve talepleri güçlendirdi. Son yıllarda protesto eylemlerinin çok güçlü ve çatışmalı geçmesi, günler boyunca sürmesi ve yaşamı tümüyle altüst edecek kadar etkili bir hale gelmesi, bunun ürünü.

Son yaşanan polis infazlarının arkasında yükselen protesto eylemlerinde ise, yeni bir durumla karşılaştık. İlk defa protesto eylemlerinde kitleye saldıran polisler karşı, keskin nişancılar cevap verdi.

Dallas'ta protesto eylemini yapan kitleye gaz bombası ve plastik mermilerle saldıran polise karşı, keskin nişancılar ateş etti ve 5 polis öldü, 6 polis yaralandı.

Bu eylem, sürekli ve sistemli bir ırkçı saldırı altındaki kalan kitlenin, sadece militan sokak gösterileri ile

yetinmediği, kendisini silahlı biçimlerle korumaya geçtiği yeni bir evrenin başladığını gösteriyor. Gerçekten de, yüzbinlere kişinin katıldığı sokak gösterileri artık yetmiyor. Polisler infaz etmeye, ırkçı faşist saldırganlar tehdit etmeye ve öldürmeye, hukuk sistemi ise onları korumaya devam ediyor. ABD'de her yıl yüzlerce siyah, sadece derisinin rengi yüzünden, alçak bir saldırıyla yaşamını yitiriyor.

Kitlesel-militan protesto gösterilerinin yetmediği koşulda, direnişini bir üst noktaya çıkararak, silahlı polisin karşısına, kendi silahıyla çıkmaya başladı. Bu durum, kitlesel hareketinde önemli bir niteliksel değişimi ifade ediyor.

Siyah başkan Obama, polislerin yanında

Ve bütün bunlar, ABD'de siyah bir başkanın olduğu dönemde gerçekleşiyor. O koltuğa oturanın ne ırkı, ne cinsiyeti, ne de ulusal kökeninin bir önemi olmadığı, sadece ve sadece tekellerin karlarını ve devletin çıkarını savunmakla yükümlü oldukları bir kez daha görüldü. Öyle ki Obama, katledilen bir tek siyahın cenazesine bile katılmazken, polis cenazelerinde boy gösteriyor, konuşmalar yapıyor.

Siyahlar katledilirken kılını kıpırdatmayan, onları öldüren polislerin cezalandırılması için hiçbir şey yapmayan Obama, polisler ölünce harekete geçti ve ölen polislerin cenazesine katılarak kimin safında yer aldığını bir kez daha gösterdi. Siyah öfkenin artık silahlı mücadele boyutuna sıçraması, ABD'yi oldukça tedirgin etti.

Siyahlara başka bir yol bırakmayan Amerikan yönetimi, dışarıda ezilen halklara yaptığını, içeride ezilen bir ırka karşı yapıyor. Siyahlar da ABD yönetimine anladığı dilden yanıt veriyor. Emperyalizmin en seçkin örneği olan ABD, kölelik döneminden kalma yöntemleri halen uygulayarak, emperyalizmin siyasi gerici olduğu ve insanlığın tüm ilerici değerlerine saldırdığını bir kez daha gösteriyor. Köleliği kaldırmakla övünen ABD'nin gerçek yüzü tüm çıplaklığı ile ortaya seriliyor.

Modern kölelik olan emperyalizm yenilecek, ırk, dil, din ayrımı yapılmayan, herkesin özgür ve eşit yaşadığı bir dünya kurulacaktır!

AB'ye tepkinin sonuçlarından biri BREXİT

İngiltere 23 Haziran günü, AB içinde kalıp kalmamaya ilişkin oylamayı gerçekleştirdi. Britanya'nın ilk iki harfi ile, İngilizce 'çıkış' anlamına gelen "exit" kelimesinin birleştirilmesiyle oluşturulan ve Brexit adı verilen bu süreç, AB'den çıkmak isteyen kesimin kazanması ile sonuçlandı. Referandumda, ayrılma yönünde oy kullananların oranı yüzde 51.9, kalmak isteyenlerin oranı ise yüzde 48.1 olarak açıklandı.

Bu sonuçlar bir anda ortalığı karıştırdı. **Her şeye rağmen Britanya'nın AB'de kalmak yönünde oy kullanacağı düşünülüyordu çünkü.** İşçi Partisi milletvekili Jo Cox'un, referandumdan bir hafta önce, göçmen karşıtı ırkçı biri tarafından öldürülmesi, Brexit'çilerin desteğini düşürmüştü ve AB'de kalmak isteyenlerin oylarını arttırmıştı. Görünen o ki, anket ve araştırmalar, kitlelerin korkularını tespit etmeye yetmedi.

Cameron'un kumarı

Referandumun sonuçlarını değerlendirmeye geçmeden önce, sürecin nasıl başladığına bir bakalım. Referandum, İngiltere Başbakanı David Cameron tarafından ortaya atılırken, sonuçların böyle çıkacağı hesaplanmamıştı.

2015 yılında yapılan genel seçimlerin öncesinde Cameron, AB üyeliğinin referanduma götürülmesini seçim vaadi olarak ortaya koydu. Bunun iki nedeni vardı: **Birincisi**, AB karşıtı kesimlerin desteğini alarak Muhafazakar Parti'nin düşen oylarını yükseltmek; **ikincisi**, başta göçmen politikaları olmak üzere, AB'nin kararları konusunda "Brexit" kartını kullanarak İngiltere lehine avantajlar elde etmek.

Çünkü Cameron'un başbakan olduğu 2010 yılından itibaren, **AB'ye yeni üye ülkelerden İngiltere'ye yoğun bir göç başlamış ve bu göç yerli halk tarafından giderek daha fazla "tehdit" olarak algılanmıştı.** Bu tepkileri dile getiren ırkçı partiler, güç kazanıyor, ırkçı söylemler yaygınlaşıyordu.

Başlangıçta, Cameron'un başarıya ulaştığını söylemek mümkün. Hem seçimleri yeniden kazanmayı başarmış oldu, hem de **AB göçmenler konusunda İngiltere'nin reform taleplerini kabul eden kapsamlı bir öneri paketi hazırladı.** Paket, AB'ye yeni üye olan ülkelere göçmen hareketi konusunda İngiltere'ye büyük avantajlar tanıyor, böylece Cameron'un beklentilerini fazlasıyla karşılıyordu.

Bu arada, AB'ye tehdit unsuru olarak öne atılan referandum takvimi de işlemeye başlamıştı. O güne kadar şiddetli bir biçimde "AB'den ayrılma" söylemi kullanan Cameron, giderek silik bir biçimde "AB'de kalalım" propagandasına başladı. **Kitleleri manipüle etmek için kullanılan argümanlar ne olursa olsun, İngiliz burjuvazisi AB'den ayrılmayı**

istemiyordu çünkü. Tehditler yerine ulaşmış, hedefler karşılanmıştı; artık referandumdan "AB'de kalalım" kararını çıkartıp, daha avantajlı şartlara sahip olarak, AB içinde yola devam etmeyi planladılar.

Ancak bu koşullarda, **kitlelerin korku ve tepkileri, kendilerine çizilen sınırları aştı.** Yüzde 51.9'luk oy ile, sonuçlar "çıkış"ı gösterdi.

Neden ayrılmak istiyorlar?

Referandum sonuçlarını yorumlayanların içinde, "işçi sınıfının tepkisi" sözü ağırlıklı yeri kapsıyor. Oysa, sadece İngiltere'de değil, genel olarak AB ülkeleri içinde, **"bağımsızlık" hedefiyle, AB'nin "kemer sıkma politikaları"nın yoksullaştırıcı sonuçlarına tepkiyle ve sol söylemlerle** AB'den çıkmak isteyenler olduğu gibi (mesela Yunanistan ve İspanya), **göçmen karşıtı politikalar ve ırkçı söylemlerle çıkmayı savunan sağ-faşist kesimler de var.** (Hollanda ve Fransa)

İngiltere'deki duruma ise biraz daha yakından bakmak gerekiyor. Referandum analizlerine göre, Londra, Liverpool gibi, genç ve göçmen işçi ağırlığının olduğu metropollerde sonuçlar "kalma" yönünde. Taşrada, eski sanayi kasabalarında oturan, gelir ve eğitim düzeyi düşük ve ileri yaştaki kesimlerin oyları ise "çıkış" olarak şekillenmiş.

Oylar, yaş gruplarına göre de tasnif edilebiliyor. 18-24 yaş dilimindeki gençler arasında kalmaktan yana oy kullananların oranları yüzde 72 iken, çıkmak isteyenler yüzde 19'da. **Yaş ilerledikçe kalmaktan yana oy kullananların sayısı azalıyor, çıkmak isteyenler artıyor.** 60 yaş üstün kesimde, çıkış için oy kullananların oranı yüzde 63'e ulaşıyor.

Genel tablo içinde, ekonomik krizden daha doğrudan etkilenen kesimlerde çıkış eğilimi fazla iken, sermayenin yeni girmeye başladığı, yeni teknolojilerin kullanıldığı sektörlerde, daha yüksek eğitilmiş, hareketli ve vasıflı gençlerin yer aldığı kesimlerin AB'de kalma konusunda istekli olduğu görülüyor.

Sorunun odak noktasında ise, ekonomik kriz duruyor. İki taraf da, İngiltere'de etkisi giderek artmakta olan ekonomik krizden etkileniyor ve bu krizden kurtuluşu farklı noktalarda görüyorlar. AB'de kalmak isteyenler, çıkış olduğu koşulda ekonominin yerle bir olacağını, iş, üretim ve ihracat

olanaklarının sınırlandırılacağını düşünüyor, güçlü bir AB içinde yer almanın daha doğru olduğunu savunuyorlar. Çıkmak isteyenler ise, ekonomik kriz ve işsizlik gibi sorunların temelinde AB'nin göçmen politikasının olduğunu ileri sürüyorlar. **Bugün 3.3 milyon göçmenin bulunduğu İngiltere'de, AB vatandaşı olan göçmenlerin sayısı 2.1 milyona ulaşmış durumda.** 2004 yılında, AB'ye yeni katılan ülkelere Britanya'da çalışma izni verilmesinin ardından AB göçmenlerinde artış başlamış. Üye olan eski Doğu Bloku ülkelerinin insanları, iş olanakları için büyük emperyalist ülkelere akmaya başlamış. **Bugün**

yeni üye aday ülkelerin varlığı, İngilizleri daha da korkutan bir unsura dönüşmüş. (Burada, Türkiye'nin üyelik tartışmalarının, Avrupa'da büyük bir korkuyla takip edildiğini ayrıca belirtmek gerekiyor.) Ve ekonomik krizin kitleleri bu kadar etkilediği koşullarda, göçmen karşıtı söylemler Brexit'i güçlendiren bir unsura dönüşmüş.

Kitlenin bir kısmı AB'nin yoksullaştırıcı ekonomi politikalarına tepki duyarak, bir kısmı ise göçmen karşıtı ırkçı söylemlere kanarak "çıkış" yönünde oy kullandı ve referandumun sonucu bu oldu.

Gerçekte her iki kesim de, AB ülkelerinde '80'lerden bu yana giderek daha yaygınlaştırılan ve yerleştirilen ekonomik saldırı ve hak gasplarına maruz kaldı, daha fazla yoksullaştı. Çalışma koşulları her geçen gün ağırlaşırken, refah düzeyi düştü. 2008 krizinin patlak vermesinden itibaren ise, çok daha ağır koşullara maruz kaldı. Bu nedenle **kitlelerin gerçek tepkisi, "küreselleşme" adı altında yoksullaşmaya, "neoliberalizm" saldırısıyla hak gasplarının artmasındaydı.**

"Çıkış", ama nasıl

Kitlelerin tepkisi, Avrupa burjuvazisinin beklediği ve hazırlıksız olduğu bir sonucun ortaya çıkmasına neden oldu. İlk anda ekonomik ve siyasi pek çok gelişme ve tartışma ortalığı sardı.

Sterlin'in değer kaybetmesi, borsanın çökmesi vb. ekonomik sallantılar ilk tepkiler oldu. Sömürgeci İngiltere'nin bugüne kadar bastırmış olduğu alanlarda ise, siyasal çıkışlar patlak verdi.

İskoçya, daha iki yıl önce İngiltere'den ayrılma referandumu yaptığında, salt AB'den çıkmamak adına bağımsızlık talebini geriye itmişti; şimdi yeniden İngiltere'den ayrılmayı gündemine aldı. **Kuzey İrlanda, İngiltere AB'den çıktığı koşulda, İngiltere'den ayrılarak, AB üyesi olan İrlanda Cumhuriyeti'ne katılmak isteğini tartışmaya başladı.** 1713'te İngiltere'nin İspanya'dan gaspettiği, stratejik öneme sahip

Cebelitarık bölgesi bile, İngiltere'den ayrılmak istediğini duyurdu.

Bu arada, "referandumu yineleyelim" tartışmaları da hızla yükseldi, bunun hangi koşullarda nasıl gerçekleşebileceği üzerine fikirler ortaya saçıldı.

Brexit'in kazanması- nın, AB'nin çökmesine neden olacağı konusu da, üzerine en çok tartışılan konu oldu.

Ancak referandum sonrasındaki tüm bu tartışmalara soğukkanlılıkla bakmak ve daha geniş bir değerlendirme yapmak gerekiyor.

Birincisi, kararın Brexit olması, İngiltere'nin mutlaka ve en kısa zamanda çıkacağı anlamına gelmiyor. Bugüne kadar AB'den ayrılan tek ülke Grönland oldu; ancak Grönland, Belçika'dan özerlik alarak ayrılmıştı, kendisi doğrudan AB üyesi olan bir ülke değildi. Bu nedenle İngiltere'nin çıkış sürecinin hukuksal-siyasal boyutuna ilişkin bir düzenleme yok. Çıkışın tamamlanmasının 2 ila 7 yıl arasında sürebileceği tahmin ediliyor. Ki bu çok uzun bir süre ve bu süre boyunca her şey olabilir.

Mesela İngiltere referandumu yineleyebilir ve sonuçlar farklı çıkabilir. Diğer taraftan, tıpkı Yunanistan'ın yaptığı gibi, parlamento kararı ile referandum sonuçları iptal edilebilir. Cameron'un istifa etmiş olması, İngiltere'nin referandum sonrası siyasi dengelerinin de oturması için zaman gerektiğini gösteriyor.

İkincisi, sürecin İngiltere'nin çıkması yönünde kesintisiz biçimde ilerlemesi de mümkün elbette, ancak bunun da AB'nin "çökmesi" anlamına gelip gelmeyeceği başka bir tartışma konusudur.

Elbette sadece İngiltere'de değil, AB ülkelerinin birçoğunda ayrılıkçı hareketlerin ve partilerin giderek güç kazanması, AB açısından bir eşige geldiğinin göstergesidir. Bugüne kadar kemer sıkma politikalarından ülkelerin iç işlerine karışma yöntemine kadar pek çok konuda AB'nin uygulamaları ve kararları kitlelerin tepkisine neden olmaktadır. AB'nin emperyalist ülkelerinde bile, devletler zenginleşirken halklar giderek yoksullaşmaktadır.

İngiltere'nin Brexit kararı, kitlelerin bu tepkilerinin somutlanmış halidir. Bu referandum, bugünkü konjonktürde bir "çöküşün başlangıcı" değildir elbette. Ancak onyıllardır anlatılan "AB projesinin demokrasi ve refah getirdiği", "ulus devletlerin çöktüğü" yönündeki demagogilerin "çöktüğü"nü göstermektedir.

Ve AB'nin emperyalist ülkeleri, bu tepkileri görmezden gelemeyecek durumdadır artık.

Ancak ne yazık ki bu tepkiler güçlü bir devrimci kitle hareketine dönüşmediği sürece, emperyalist politikalara geri adım attırmak mümkün değildir. Tepkiler ağırlıklı olarak ırkçı-faşist kanallara akıtılmaktadır. Ve devrimci bir önderlik, güçlü bir sınıf mücadelesi olmadığı koşullarda, emperyalistlerin manevra yapma olanakları bitmez, kitleleri manipüle etmek için çeşitli yollar, yeni görünen ama eskinin devamı olan araçlar bulabilirler.

Üçüncüsü, sürmekte olan emperyalist savaşın dengeleri, bugün henüz AB'nin parçalanmasını gerektirecek özelliklere sahip değildir. Emperyalist saflaşmada, AB ile ABD'nin durduğu zemin aynıdır; karşılarındaki rakipleri Rusya ile Çin'dir. Her ne kadar AB içinde Almanya ile İngiltere'nin çıkarları zaman zaman çatışıyor olsa da; İngiltere'nin AB'den ayrılması, en başta ABD'yi rahatsız eder. Çünkü İngiltere'nin ayrılmasıyla ABD AB içindeki "Truva atı"nı kaybetmiş olur.

İngiltere'nin Brexit'i Rusya cephesinde büyük bir sevinçle karşılandı. Çünkü Ukrayna, Gürcistan ve Moldova'nın AB'ye aday üyelik süreci, AB'nin yaşadığı bu sarsıntı sonrasında ister istemez askıya alınacaktır.

Keza, Ukrayna'da Rusya ile AB arasında yaşanan çatışma da, AB'nin yaşadığı bu iç sarsıntı sonrasında Rusya'nın avantajlı konuma geçmesine neden olacaktır.

Ancak sarsıntının Rusya'ya yarayacak olması bir yana, emperyalist savaşın dengeleri İngiltere'nin AB ve ABD ile birlikte kalmasını zorunlu kılmaktadır.

İngiltere'nin Brexit kararının hayata geçmesinin uzun ve zorlu bir süreç olduğunu belirtmiştik. Bu süreç içinde, gerek emperyalist savaşın dengeleri ve ekonomik krizin etkileri, gerekse bunun kitlelere yansımaları bugünkü koşullarda kalmayacaktır elbette. Ancak **bugünkü koşullar altında, İngiltere'nin AB'den ayrılmadan bir çözüm bulmaya çalışması ihtimali daha güçlü görünmektedir.**

Eski Nazi'lere emekli maaşı

Belçika'da eski Nazi'lerin "emekli maaşı" aldıkları ortaya çıktı. Belçika'nın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'nın açıklamasına göre, 2500 Belçikalı eski Nazi, Alman hükümetinden emekli maaşı almaya devam ediyor.

Nazi kamplarından kurtulanların oluşturduğu bir topluluk tarafından gündeme getirilen bu konu, Belçika'nın resmi makamlarınca da kabul edilmiş oldu. Söz konusu topluluk, bu kişilerin kimliklerinin açıklanmasını da talep ediyor. Ancak Belçika Hükümeti, "ödemeleri Almanya yaptığı için maaş alanların kimliklerine ulaşamadıklarını" söylüyor.

Almanya ise, maaş alan Belçikalı Nazilerin sayılarını ve kimliklerini açıklayamayacaklarını belirtiyor. "Bir kişinin Nazilere yardım edip etmediğini öğrenmek için şahsi belgelerin incelenmesi gerektiği, fakat bu belgelerin eyalet yönetim makamlarında bulunduğu için alamadıklarını" iddia ediyorlar. Oysa bu konuda parlamentoda gündeme gelen soru önergesine verilen yanıtta, 57 Belçikalının maaş aldığı belirtilmişti, fakat yine kimlikleri açıklanmadı.

İkinci emperyalist savaş sırasında faşist Belçikalılar, Alman SS birliklerine katılmış ve anti-faşist direnişçilerin, Yahudilerin Nazi kamplarına yollanmasına yardım etmişler. Savaşın sona 57 bin Belçikalı Nazi, hüküm giymiş. Hakkında ölüm kararı verilen Nazilerin lideri ise, İspanya'ya kaçarak Franco rejime sığınmış ve 1994'te orada ölmüş.

Tarihçiler, o dönemin Belçika'sında Yahudi düşmanlığının çok yaygın olduğunu ve 1940'taki Alman işgali sırasında Nazi'lerle işbirliği yaparak, Yahudilere, direnişçilere işkence edildiğini belirtiyorlar.

İşte bu işbirlikçi hainler, işkenceciler, halen emperyalistler tarafından korunuyor, kollanıyor maaşa bağlanıyor!

Bu durum üzerine Nazi karşıtı grubun başkanı, "Belçika maaş sahiplerinin bilgisine ulaşamıyor ya da ulaşmak istemiyor. Belçika ve Almanya'nın bu bilgiyi niye paylaşmadıklarını anlamıyorum" diyerek, şaşkınlığını ifade ediyor.

Esasında çok da şaşılacak bir durum yok. Daha önce de CIA'nin eski Nazilere maaş vermeye devam ettiği ortaya çıkmıştı. Şimdi ise demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen Avrupa ülkelerinin gerçek niteliği bir kez daha ortaya serildi. Almanya ve Belçika AB içinde yer almalarına karşın, topu birbirlerine atıyorlar ve "habersiz" olduklarını, "kesin bilgiye ulaşamayacaklarını" iddia ediyorlar. Üye ülkelerin iç işlerine bile müdahale eden AB, söz konusu kitlelerin tepkisini çekecek gizli işleri olunca, eyaletlerinden bile bilgi alamıyor! Ve buna inanmamız bekleniyor!

☆ 1 Temmuz 1876- Rus anarşisti Bakunin öldü.

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı
Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas'ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madımak Otel'i'nde yakılarak katledildi.

☆ 2 Temmuz 1963- Fransız emperyalistleri Cezayir'den kovuldu.

☆ 4 Temmuz 1848- Komünist Manifesto yayımlandı.

☆ 6 Temmuz 1995- Ünlü mizah yazarı Aziz Nesin öldü

☆ 7 Temmuz 1993- Şair ve yazar Rıfat Ilgaz öldü.

"Kırılacak dal değiliz karayellerde / Savrulacak yaprak değil / Köküz, gövdeyiz ölümsüz / İzimizden gelenlerle" demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşamıştır.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma
Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımı ile desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 1991- HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın, kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

☆ 12 Temmuz 1949- Bulgar Komünist

Dimitrov, yaşamını yitirdi.

☆ 12 Temmuz 1992- Devrimci Sol Savaşçıları katledildi.

Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcen, Fitnöz

Dikme, Birol Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunırmak, Buluthan Kangalgil adlı devrimciler İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen ev baskınlarında katledildiler.

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır Cezaevi'nde Ölüm Orucu

PKK MK üyeleri Kemal Pir ve Hayri Durmuş, PKK savaşçıları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz, 12 Eylül cuntasının zindanlardaki uygulamalarına karşı başlattıkları ÖO'da şehit düştüler.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınların önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu

☆ 18 Ağustos 1944- Komünist önder Ernst Thaelmann, Naziler tarafından katledildi.

☆ 20 Temmuz 2015- Suruç katliamı

Kobane'ye yardım götürmekte olan SGD'li gençlerin Suruç'ta yaptığı basın açıklaması IŞİD'in bombalı saldırısına uğradı. 33 genç öldü, onlarcası yaralandı. Bu katliam, Kürt kentlerine dönük katliamların ve imha saldırısının başlangıcı oldu.

☆ 20 Temmuz 1979- Nikaragua devrimi gerçekleşti.

14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından bilinen Brecht, Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer almış, sanatla devrimi, sanatçıyla parti ilişkisini güçlü bir biçimde tanımlamış bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O, savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden bir şey kaybetmemiştir.

"Yüreğini ve hayatını getirmiyorsan beraberinde / Hiç zahmet etme, aramıza katılmak için / Katılmanla ayrılmam bir olur / Rahat bir yer arıyorsan / Sıcak sudan soğuk suya girmeyecekse elin / Hiç zahmet etme / Yaramın en güzel çiçek olduğu / Bu meydana gelmeye / Bu yol ancak baş koyanlar içindir / Burada sen yemekte en sonuncu / Edinmede en sonuncu / Uykuda en sonuncu / Ama ölmeye birinci olmalısın."

☆ 24 Temmuz 1968- '68 öğrenci liderlerinden Vedat Demircioğlu katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 26 Temmuz 1953- Küba'da Fidel Castro'nun liderliğinde Moncada Kışlası basıldı.

☆ 27 Temmuz 1996- '96 ÖO eylemi zaferle sonuçlandı

Devrimci tutsakları baskı altına almaya yönelik yayınlanan genelgeye karşı başlatılan Açlık Grevi eylemi 45. günden itibaren ölüm orucu'na dönüştürüldü. 27 Temmuz'a kadar süren eylem boyunca Tahsin Yılmaz, Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler.

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda işgal

İstanbul Silahtar'da Demirdöküm fabrikasında çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü

"1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir sevkle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya katledildi.

☆ 5-6 Ağustos 1945- Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atıldı.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşının bitmesine az bir zaman kala ABD, Japonya'nın üzerinde, atom bombasının gücünü ve etkisini denedi. 500 bine yakın insanın ölmesine, bir o kadarının sakat kalmasına sebep oldu. Atıldığı bölgede çocuklar sakat doğdu, doğal yaşamı yok eden etkisi yıllar sonra bile görüldü.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

1980 Temmuz- Kenan Özbilek

Sivil faşistlerin saldırısına polisin destek vermesiyle yaşanan çatışmada yaralandı. Yaralı halde işkenceye alındı ve katledildi. Onun bu şekilde ölümü üzerine Yoldaşcan, "İhtilalci komünist böyle savaşır, böyle ölür" diyerek hayranlığını ifade etti. Ve bu söz Kenan Özbilek'in afişlerine yazıldı, duvarlara nakşedildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz

Düşmanla giriştiği bir çatışma sonrası, uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı ve o anda yaşamını yitirdi.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün

'96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika'nın yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- Alman komünisti Bebel Öldü. Lenin'in "işçilerin en yakın ve en çok sevdikleri lider" olarak tanımladığı Bebel, Alman komünist hareketinin önderlerindendir. "Kadın ve Sosyalizm" adlı kitabı en bilinen eseridir.

☆ 15 Ağustos 1984- Eruh ve Şemdinli askinlarıyla PKK, gerilla savaşını başlattı.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 18 Ağustos 1944- Alman Komünist önder Thaelman katledildi.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşılamaya çalışan Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 20 Ağustos 1981-Devrimci Yol militanı Mustafa Özenç idam edildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova'da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri Sacco ile Vanzetti idam edildiler.

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.

Fransız Komünist Partisi tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püskürtmesi üzerine, anti-faşist birliklerle büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu.

☆ 25 Ağustos 1948- Demokratik Kore Cumhuriyeti ilan edildi

1919'da Japonya işgaline karşı bğımsızlık savaşı veren Kore'de 1930'lardan sonra Komünist Parti'nin önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesi başladı. ABD Kore'nin güneyini işgal edince, referandumla Kuzey'de 1948'de Cumhuriyet ilan edildi.

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel yaşamını yitirdi

Kavgaın şairi Adnan Yücel, 1953 yılında Elazığ'da doğdu. İşçi bir ailenin çocuğuydu. İlk ve ortaöğrenimini Elazığ'da yaptı. Daha sonra Diyarbakır Eğitim Enstüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek linans yaptı. Bir süre çeşitli liselerde edebiyat öğretmeni olarak çalıştı. Ölmeden önce Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğretim görevliydi.

Adnan Yücel, 1974 yılında yazdığı ilk şiiriyle dikkat çekti ve çeşitli sanat dergilerinde şiirler yazdı. Birçok şiir kitabı yayınladı. En bilinen kitabı, başta Mehmet Fatih Öktülmüş olmak üzere 12 Eylül yıllarında direnen ihtilalci komünistleri anlattığı "Yeryüzü Aşkın Yüzü Olacak" adlı kitabıdır. Adnan Yücel, bu kitaba ayrı bir önem afetmiş, onun yaşamında

ve sanatında ayrı bir yeri olduğunu belirtmiştir. Çok beğenilen ve yayılan bu şiirleri için, "yazana değil, yazdırana bakın" diyecek kadar da mütevazıdır.

Daha sonraki dönemde yükselen Kürt hareketine ilişkin yazdığı "Ateşin ve Güneşin Çocukları" şiir kitabı da, ölümsüz eserleri arasında yer aldı. Acıya Kurşun İşlemez, Rüzgarla Bir, Çukurova Çeşitlemesi, Sular Tanıktır Aşkımıza gibi birçok şiir kitabı vardır.

O, bu kitaplarında ölüm orucu direnişini ve bu direnişte şehit düşenleri de anlatmıştır.

Direnin şairidir O. Ve ÖO şehitlerinin en fazla yaşandığı bir Temmuz ayında aramızdan ayrılır. Fakat şiirleri ve adı hep yaşayacak...

Alnınızda dalgalanan bayraklar adına Bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına

Durmak yok bu koşuda teslim olmak yok!

Ağt yok dilimizde dizlerde titreme yok!

Kaç güneş sönerse sönsün içimizde Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü

Ya şafak sökerken

Ya güneş yükselirken

Sizin sesiniz olup sizi haykıracanız

Biz kazanacağız!

Biz kazanacağız!

BİZ KAZANACAĞIZ!...

ENGELS... Işıl ışıl parlayan bir meşale

"Eski hikayeler, dostluğun birçok örneği ile doludur. Avrupa proletaryası diyebilir ki, kendi bilimi, birbirleri ile olan ilişkileri, eskiler arasında insan dostluğu konusunda en dokunaklı hikayeleri bile geride bırakan iki bilim adamı ve savaşçı tarafından yaratılmıştır."

Lenin, Marx ve Engels'in yoldaşlığını böyle tanımlar, Marx ve Engels'in yakaladıkları uyumun nasıl etkin bir silaha dönüştüğünü, en amansız saldırıları nasıl püskürttüğünü görüyoruz bu dostlukta. Fransa'da birlikte oluşturdukları ilk eser olan "Kutsal Aile"nin ardından hiç kopmayan, ayrılıkların ve fırtınaların körüklediği bir yoldaşlık, yaratılan ölümsüz kitapların da yatağıydı aynı zamanda. Marksizmin bu iki ustası, tüm yaşamlarını sosyalizmin gelecekteki mutlak zaferini kanıtlamaya adanmışlardı. Bugün de kapitalist barbarlığa son verecek olan proletaryanın en değerli yol göstericileri olmaları bundandır.

Engels, 1820 yılında Wuppertal'de doğdu. Dindar bir işadamı olan babasına rağmen keskin zekası ve gözleme yeteneği ile yeryüzündeki çelişkilerin üzerine gitti. Henüz 19 yaşındayken oluşturduğu ilk yazı denemesi olan Wuppertal Mektupları'nda yoksulluk ve vahşetin resmini çizmiş, 6 yıl sonra ortaya çıkaracağı bilimsel eserin; "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" kitabının ilk adımlarının atmıştı. Engels'in berrak ve ele aldığı konuyu herhangi bir

boşluk bırakmamacasına ısrarla işleyen kalemii onun en çarpıcı özelliğiydi. Tükenmeyen enerjisi ile beyni derin bir bilgi hazinesine dönüşüyor, en güzel ürünleri veriyordu. "Sen gerçek bir ayaklı ansiklopedisin" diyordu Marx ona. Son derece düzenli bir sistemle çalışıyor, "gezegendeki her şeyle" ilgileniyor, 12 dil konuşuyor, 20 dilde okuyordu.

Marks ve Engels, gizli Alman Komünist Birliği'ni kurduktan sonra, dünya proletaryasına güç ve esin kaynağı olan Komünist Manifesto'yu armağan ettiler. Sonrasında Engels, tarihi materyalizm ve Marks'ın iktisadi teorisinin ışığında genel bilimsel sorunları, geçmişin ve bugünün değişik olgularını kapsayan eserler çıkardı. Askerliğini Prusya'da sıradan bir topçu eri olarak yapan Engels, askeri bilgi ve birikimini sürekli arttırıyor, bu yönünün de sınıf savaşımının hizmetine sokuyordu. Tarihini materyalist bakış açısıyla irdelendiği eserlerinin yanı sıra bilimsel birçok konuda eserler sunan Engels, Marx'ın ölümünün ardından Kapital'in 2. ve 3. cildini yayınlamayı da üstlendi.

Kararlılığı, yakınmazlığı, dogmatizme karşı devrimci ısrarcılığı ile, hem bir devrimci proletarya militanı hem de bugün hala ışıl ışıl parlayan bir meşale oldu.

Ortadoğu'da sınırlar yeniden çizilirken 100. YILINDA SYKES-PİCOT ANLAŞMASI

Önce Irak, ardından Suriye savaşı ile, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin dünyayı yeniden paylaşma kavgası, yeni bir emperyalist savaş olarak başlamış oldu.

Bu savaşın merkezinde de Ortadoğu duruyordu. Adına "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" dedikleri plana göre, 21 ülkenin sınırları değişecek ve Ortadoğu'nun haritası yeniden çizilecekti. Bu haritalar, birçok uluslararası toplantıda Pentagon temsilcileri tarafından gösterildi de.

"Ortadoğu'da sınırlar" denilince, ilk akla gelen Sykes-Picot Anlaşması oluyor. Ortadoğu'nun emperyalistler tarafından parçalanmasında önemli bir yer tutan bu anlaşma, yeni emperyalist savaş başladığından bu yana, adından sıkça bahsettiriyor. Bu yıl, Sykes-Picot'un 100. yılı olması sebebiyle, daha fazla gündeme geldi. Birçok yazıya konu edildi, üzerinde konuşuldu, tartışıldı ve halen de tartışılıyor...

Bu anlaşmanın içeriğine, yarattığı sonuçlara dair farklı görüşler olsa da, hepsinin ortak noktası, Sykes-Picot'un artık geçerliliğini yitirdiğidir. Halen kağıt üzerinde Irak ve Suriye diye iki ayrı devlet görünse de, bu ülkeler fiilen bölünmüş durumda. Yaklaşık 5 yıldır Irak ve Suriye haritaları değişen biçimlerde parçalı bir şekilde çiziliyor.

Üstelik bu anlaşmayı yapan emperyalistler dahil olmak üzere, günümüzün emperyalistleri ve işbirlikçileri, Sykes-Picot'a son vermeyi üstlenmiş olmakla övünüyorlar. Örneğin Sykes-Picot'un baş mimarlarından Fransa, Suriye'nin parçalanmasını destekleyen açıklamalar yapıyor, "Ortadoğu haritaları asla beş yıl öncesi gibi olmayacak" diyor. Türkiye'den hükümet yetkilileri, Suriye'yi on parçaya, Libya'yı dört parçaya, Mısır'ı ve Sudan'ı iki parçaya bölecek olan "yeni bir Sykes-Picot planı"ndan bahsediyor. Hatta IŞİD bile, "Sykes-Picot'un sınırlarını ortadan kaldırdık" cümlesini, gururla kullanıyor. Irak ve Suriye'de ele geçirdikleri topraklarla gerçekten de Irak-Suriye sınırını ortadan kaldırdılar.

Kısacası Ortadoğu'nun yeniden parçalanma sürecinde Sykes-Picot Anlaşması her vesile ile anılıyor, mutlaka bu anlaşmaya bir gönderme yapılıyor. Fakat bugünkü savaşa karşı çıkıp Ortadoğu'nun eski statüsünü savunanlar, sanki Sykes-Picot'u yapanlar da emperyalistler ve işbirlikçileri değilmiş

gibi davranıyorlar. Yeni emperyalist savaşı "haklı" göstermeye çalışanlar ise, -ki daha yaygın olanı budur- sözde Sykes-Picot'a karşıymış gibi görünerek, bugünkü savaşı yürütenlerin, yine emperyalistler olduğu gerçeğini perdelemeye kalkıyorlar. Böylece günümüz emperyalistlerini ve işbirlikçilerini aklıyorlar.

Geçtiğimiz ay, 100. yılını deviren Sykes-Picot Anlaşması'na daha yakından bakmak, bu perdeyi yırtmak ve gerçeklere ulaşabilmek için bir zorunluluk olmuştur. Bugünü anlamak ve yarına dair doğru öngörülerde bulunabilmek, tarihi iyi bilmekten geçiyor. Yeni emperyalist savaşı ve bu savaşta Ortadoğu'nun durumunu anlamak için de, Sykes-Picot'u, Ortadoğu'nun parçalanma sürecini öğrenmek gerekiyor.

Ortadoğu'nun önemi ve sömürgecilerin hegemonya savaşı Sykes-Picot Anlaşması'na geçmeden

önce, Ortadoğu'nun tarihi üzerine kısaca durmakta yarar var. Çünkü Ortadoğu, söylendiği gibi ilk olarak Sykes-Picot ile parçalanmadı. Sömürgeciliğin başladığı tarihten itibaren Ortadoğu her zaman büyük güçlerin savaşına sahne oldu. Bereketli toprakları, yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle, sömürgeci güçlerin her dönem ilgi alanıydı. Aynı zamanda sıcak denizlere açılan jeostratejik konumuyla, 16. yüzyılda Portekizlerin, 17. yüzyılda Hollandalıların 18.yüzyılda ise İngilizlerin gözünü diktiği bir bölgeydi.

Özellikle petrolün kullanım alanlarının çoğalması ve stratejik bir önem kazanmasıyla, Ortadoğu'ya hakim olma isteği daha da arttı. Esasında Ortadoğu'nun zengin petrol yatağına sahip olduğu çok önceden biliniyordu. Ancak petrol, uzunca bir dönem merhem yapımı ya da gaz lambalarında kullanılmaktan başka bir işe yaramamıştı. Petrolün kullanım alanı genişledikçe ve savaşların en hayati nesnesi haline geldikçe, Ortadoğu da paylaşım savaşlarının merkezi haline geldi.

19. yüzyıla kadar Ortadoğu'ya 'sahip' iki büyük devlet vardı: Osmanlı ve İran. Ortadoğu'ya hakim olabilmek için, bu iki devletin zayıflatılması ve parçalanması gerekiyordu. "Yeniden paylaşım" ancak bu şekilde gerçekleşebilirdi.

Kuşkusuz Osmanlı ve İran da kendinden önceki devletlerin zayıflaması üzerinden kurulmuş, fetihlerle sınırlarını genişletmişlerdi. Ancak Batı'daki gibi kapitalizmin gelişmesine hızlı geçiş yapamadılar ve geriye düştüler. 17. yüzyıldan itibaren giderek güç kaybeden Osmanlı, kapitalizmin geliştiği ve artık emperyalizm aşamasına sıçradığı bir dönemde, sürekli toprak yitiriyordu. İlk olarak Çarlık Rusyası'nın kullandığı ve ardından tüm Batı tarafından benimsenen ismiyle "hasta adam"dı.

Ortadoğu'ya giren ilk büyük güç, Çarlık Rusyası'dır. Ardından İngiltere, bu bölgeye yönelmiştir. Emperyalizm dönemine 'üzerinde güneş batmayan ülke' olarak giren İngiltere, hegemonyasını sürdürebilmek için, Ortadoğu üzerinde hakiyet kurmak zorundaydı. O yüzden de Ortadoğu haritasını sil baştan çizmesi gerekiyordu.

19. yüzyılın iki büyük sömürgeci gücü Rusya ve

Bugünkü savaşa karşı çıkıp Ortadoğu'nun eski statüsünü savunanlar, sanki Sykes-Picot'u yapanlar da emperyalistler ve işbirlikçileri değilmiş gibi davranıyorlar. Yeni emperyalist savaşı "haklı" göstermeye çalışanlar ise, -ki daha yaygın olanı budur- sözde Sykes-Picot'a karşıymış gibi görünerek, bugünkü savaşı yürütenlerin, yine emperyalistler olduğu gerçeğini perdelemeye kalkıyorlar. Böylece günümüz emperyalistlerini ve işbirlikçilerini aklıyorlar.

İngiltere, Karadeniz ile Kızıldeniz kıyılarına yerleşerek, Ortadoğu'nun sonraki gelişiminde de belirleyici bir rol oynadılar. Onları, I. emperyalist savaşın öngününde Almanya takip etti. Almanya, o yıllar, Berlin'i Bağdat'a bağlayacak olan demiryolu projesiyle Ortadoğu ve oradan dünyaya açılma politikasını yaşama geçirmek için harekete geçmişti. Alman tekellerinin büyük bir hızla büyümesi, yeni pazarları zorunlu kılıyordu. Bu da paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı için kıyasıya bir mücadeledeyi gerektiriyordu.

Bunların içinde en önemli bölge, Anadolu ve Mezopotamya'ydı ki, burası tamamen Osmanlı toprakları içindeydi. Dolayısıyla **Osmanlı toprakları, Alman emperyalizminin isteklerine ulaşması için, stratejik öneme sahip bir "çıkış üssü", bir "sıçrama tahtası" özelliği taşıyordu.** Tabii bunu başarması, hiç de kolay değildi.

O döneme kadar Osmanlı devleti üzerinde etkin olan, İngiltere, Fransa ve Rusya gibi ülkeler vardı. Fransa ve İngiltere, Osmanlı'yı ekonomik olarak kendilerine bağımlı hale getirmişlerdi. Ve daha o yıllarda Osmanlı, bir yarı-sömürge haline gelmişti. Almanya'nın en büyük avantajı ise, eski yıllara dayanan Prusya-Osmanlı askeri ilişkileriydi. Bu ilişkileri değerlendirerek Osmanlı ordusu içinde işbirlikçilerini yaratmayı başardı. Öyle ki I. emperyalist savaş öncesi ordu içinde işbirlikçisi Enver Paşa'yı terfi ettirdi ve Osmanlı'nın genellkurmayını Alman generallerin yönetimine soktu.

Diğer yandan Almanya, ideolojik olarak da Osmanlı'ya destek verdi. Dönemin padişahı Abdülhamit'in Pan İslamizm hayali ile İttihat Terakki'nin Turancı ideolojisi, onun da işine geliyordu. Diğer emperyalistlerden farklı olarak Almanya'nın çıkarları, Osmanlı'nın varolan statüsünü korumayı gerektiriyordu. Diğerleri Osmanlı'yı parçalamak için uğraşırken; Almanya, Osmanlı'nın hakimiyet alanlarındaki ezilen halkların bağımsızlık savaşlarını bastırıyor, Osmanlı'ya her tür desteği sunuyordu. Osmanlı açısından da Almanya, kendisinden sürekli toprak koparmaya çalışan İngiltere, Fransa ve Rusya'ya karşı, daha az tehlikeliydi. Ayrıca Almanya'nın bu ilgisini kullanarak diğer emperyalistlerden tavizler koparma olanağı elde etmişti.

Bütün bunların sonucunda Almanya, Osmanlı üzerinde ekonomik, siyasal ve askeri etkinliğini arttırdı. Ve

Osmanlı Devleti ile ilişkileri çok eskiye dayanan ve Osmanlı'dan en fazla çıkarı olan Fransa, Osmanlı'nın yıkılmasından da en fazla zarar görecektir. Bu zararını telafi edecek 'tazminat' olarak, bugünkü Suriye, Lübnan, Filistin, Musul ve Adana-Toroslar bölgesini istiyordu. İngiltere ise, özellikle Musul-Kerkük petrol bölgesini elinde tutmak koşuluyla, Fransa'nın taleplerini büyük oranda kabul etti. Ruslar, Trabzon'un batı kesimlerini, Cizre-Urmiye Gölü arasında kalan bölgeyi aldı. Özcesi Ortadoğu, esas olarak Fransız ve İngiliz emperyalizmi tarafından -Rusya'nın da bilgisi dahilinde- Kerkük'ten Hayfa'ya uzanan yaklaşık 1000 kilometrelik bir hatla ikiye bölünmüştü.

Osmanlı'nın I. emperyalist savaşa Almanya'nın yanında katılımını sağladı.

Sykes-Picot Anlaşması'nın içeriği, sonuçları

Almanya'nın bu hızlı yükselişi ve yayılması karşısında, İngiltere, Fransa ve Rusya, Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için birlikte hareket etme kararı aldılar. Bu sömürgeci güçler, Ortadoğu'yu kendi hakimiyet alanları olarak görüyor ve başka bir emperyalistin girmesini engellemek için her yolu deniyorlardı. Özellikle Bağdat-Basra demiryolu imtiyazının Almanya'ya verilmemesi için her şeyi yaptılar.

1916 yılında İngiltere, Fransa ve Rusya arasında imzalanan Sykes-Picot Anlaşması, bu koşullar içinde gerçekleşti. Anlaşmaya adını veren İngiliz diplomat Mark Sykes ile Fransız diplomat François Georges Picot, Fransa ve İngiltere'yi temsilen görüşmeleri yürütüyordu. Kasım 1915'te başlayan görüşmeler, Fransa'nın isteği ile Rusya da dahil edildi.

Ortadoğu'nun -Osmanlı topraklarının- paylaşılması üzerine hazırlanan taslağa son hali, 16 Mayıs 1916'da verildi. Ve Paris'te adını görüşmeleri yapan diplomatlardan alan Sykes-Picot Anlaşması imzalandı. Ancak bu sadece üç ülkenin yetkili kişilerinin bildiği gizli bir anlaşmaydı. Böylece üç sömürgeci devlet, Osmanlı'yı kendi aralarında paylaşmış oldular.

Osmanlı Devleti ile ilişkileri çok eskiye dayanan ve Osmanlı'dan en fazla çıkarı olan Fransa, Osmanlı'nın yıkılmasından da en fazla zarar görecektir. Bu zararını telafi edecek 'tazminat' olarak, bugünkü Suriye, Lübnan, Filistin, Musul ve Adana-Toroslar bölgesini istiyordu. İngiltere ise, özellikle Musul-Kerkük petrol bölgesini elinde tutmak koşuluyla, Fransa'nın taleplerini büyük oranda kabul etti. Ruslar, Trabzon'un batı kesimlerini, Cizre-Urmiye Gölü arasında kalan bölgeyi aldı.

Özcesi Ortadoğu, esas olarak Fransız ve İngiliz emperyalizmi tarafından -Rusya'nın da bilgisi dahilinde- Kerkük'ten Hayfa'ya uzanan yaklaşık 1000 kilometrelik bir hatla ikiye bölünmüştü. Türkiye ve Kürdistan'ın bir kısmı Fransız sömürgeci ve nüfuz alanı, diğer bir kısmı da İngiliz sömürgeci ve nüfuz alanı olarak kabul edilmişti.

Sykes-Picot Anlaşması ile yapılan plan buydu. Fakat 1917'de gerçekleşen

Ekim Devrimi, emperyalistlerin bu planını bozdu. Devrimle birlikte Çarlığın gizli belgelerine ulaşan Bolşevikler, Ortadoğu'nun sömürgeci devletler tarafından nasıl paylaşılmak istendiğini kamuoyuna açıkladılar.

II. Sovyet Kongresi'nde "gizli dokümanları açıklama" kararı alan Sovyet Hükümeti, Sykes-Picot Anlaşması'nı 23 Kasım 1917 tarihinde, ilk olarak Pravda'da yayınladı. "Utanç dokümanları" başlığı altında yayınlanan bu anlaşma, ertesi gün, İngiliz basınında yer aldı ve adeta bir bomba etkisi yarattı. Oradan tüm dünyaya yayıldı. Böylece dünya kamuoyu Sykes-Picot Anlaşması'ndan haberdar oldu.

Bilindiği gibi I. emperyalist savaş, 1914-1918 yılları arasında yaşandı. Sykes-Picot ise, 1916'da yani savaşın ortasında imzalandı. Elbette her sömürgeci gücün Ortadoğu'ya hakim olma planları, öncesinde de vardı. Ancak Sykes-Picot ile Almanya'nın hızlı yayılmasına karşı üç devlet kendi arasında bir anlaşma yapmıştı. "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur" anlayışı ile biraraya gelmişler, Ortadoğu'yu tümenden Almanya'ya kaptırmamak için paylaşmaya razı olmuşlardı. Fakat 1917 Ekim Devrimi, sadece bu gizli anlaşmayı deşifre etmekle kalmadı, ezilen halklar üzerinde yarattığı etkiyle de savaşın gidişatını değiştirmede büyük bir rol oynadı.

Sykes-Picot'un 100. yılı dolayısıyla yapılan değerlendirmelerde, Ortadoğu'nun bugünkü sınırlarının bu anlaşma ile mi, yoksa ezilen halkların direnişi ile mi çizildiği önemli bir tartışma konusudur. Esasında Sykes-Picot, Ekim Devrimi ile birlikte zaten büyük darbe almış oldu. Anlaşmada imzası bulunan Çarlık Rusyası yıkıldığı için, Rusya fiilen anlaşmanın dışına düştü. Rusya'nın yerine kurulan Sovyetler Birliği, bu anlaşmayı tanımadığını açıklamış; dahası bölge halklarını emperyalist savaşa, işbirlikçilerine karşı mücadeleye çağırıyordu.

Elbette Rusya'nın anlaşmanın dışında kalması, diğer emperyalistleri paylaşım kavgasından vazgeçirmedi. Sykes-Picot'un asıl aktörleri İngiltere ve Fransa, anlaşmadaki bölüşüm planlarını yaşama geçirmeye çalıştılar. Bazı küçük değişikliklerle 1920 yılında Sevr'de Osmanlı Devleti'nin önüne yeniden koydular. Gerek Sykes-Picot, gerekse Sevr Anlaşması'nda, Osmanlı'nın her yanı, Ankara ve çevresi kalacak şekilde

paylaşılıyordu. Ancak Ekim Devrimi'nin maddi-manevi desteğini arkasına alan Ankara Hükümeti, Sevr'i tanımadığını açıkladı. **Ekim Devrimi'nden sonra, Sykes-Picot bir darbeyi de Türkiye'den aldı.**

Sadece Kemalist burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen Türkiye'deki ulusal kurtuluş mücadelesi değil, Arap halklarının da bu emperyalist paylaşım karşı direnişleri sözkonusuydu. İngiliz ve Fransız sömürgecilere karşı Irak ve Suriye'de isyanlar çıktı ve bu emperyalistler, yerel güçlerle pazarlık yapmak zorunda kaldılar.

Bu direnişler sonucunda Türkiye'nin sınırları Sevr ile değil, Lozan'la çizildi. Antakya ve Musul'un statüleri de ancak 1930'lu yıllarda belli oldu. Dolayısıyla Sykes-Picot, başta Ekim Devrimi, ardından Türkiye'deki ulusal kurtuluş savaşı ve Ortadoğu halklarının direnişi ile büyük yaralar aldı. **Sömürgeci güçlerin masa başında yaptığı anlaşma, halkların direnişine ve devrimlere çarpmıştı.** Ve bunun üzerine önemli değişiklikler meydana geldi.

Kısacası Ortadoğu'nun Sykes-Picot ile parçalandığını söyleyenler, -ne öncesi ne sonrasıyla- doğruyu söylemiyorlar. Yazının başında da belirttiğimiz gibi, Ortadoğu Skyes-Picot'tan yani I. emperyalist savaştan çok önce parçalanmış durumdaydı. İkinci olarak, **bugünkü Ortadoğu sınırlarını, Sykes-Picot Anlaşması, yani emperyalistler tek başına belirleyemedi. Halkların direnişi ve devrimler, emperyalistlerin planlarını bozdu ve değiştirdi.** Üçüncüsü, I. emperyalist savaştan yaklaşık 20 yıl sonra II. emperyalist savaş patlak verdi. Ve İngiltere ile Fransa'nın Ortadoğu'daki hakimiyeti sona erdi. ABD emperyalizmi, bu iki emperyalist gücü gerileterek hem Ortadoğu'da, hem de dünyada hegemonyasını kurdu.

Fakat I. emperyalist savaşta Ekim Devrimi ile, dünyanın altıda biri emperyalist-kapitalist sistemin dışına çıkmıştı. II. emperyalist savaş sonrasında ise Avrupa'dan Asya'ya, Latin Amerika'dan Afrika'ya birçok ülkede demokratik devrimler gerçekleşti, bu kez dünyanın üçte biri emperyalist-kapitalist zinciri kırılmış oldu.

Her şeyi emperyalistlerle, onların istekleri ve planlarıyla açıklayan burjuva liberaller, halkların direnişini ve devrimleri bilinçli bir şekilde görmezden geliyor ve yok sayıyorlar. Oysa tarihsel gerçekler onları yalanlıyor. Ne Ortadoğu'da ne de dünyada sınırları

Ortadoğu'nun Sykes-Picot ile parçalandığını söyleyenler, -ne öncesi ne sonrasıyla- doğruyu söylemiyorlar. Ortadoğu Skyes-Picot'tan yani I. emperyalist savaştan çok önce parçalanmış durumdaydı. İkinci olarak, bugünkü Ortadoğu sınırlarını, Sykes-Picot Anlaşması, yani emperyalistler tek başına belirleyemedi. Halkların direnişi ve devrimler, emperyalistlerin planlarını bozdu ve değiştirdi. Üçüncüsü, I. emperyalist savaştan yaklaşık 20 yıl sonra II. emperyalist savaş patlak verdi. Ve İngiltere ile Fransa'nın Ortadoğu'daki hakimiyeti sona erdi. ABD emperyalizmi, bu iki emperyalist gücü gerileterek hem Ortadoğu'da, hem de dünyada hegemonyasını kurdu.

belirleyen, tek başına sömürgeci güçler, emperyalistler olmuştur. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların mücadelesi, kimi zaman savaşları önledi, kimi zaman da emperyalist savaşı devrimci bir iç savaşa çevirerek devrimle taçlandırdı. Bu şekilde emperyalistlerin kaldırdıkları taşların ayaklarına düşmesi başarıldı.

Skyes-Picot, bunun en güzel örneğidir. Zaten Sykes-Picot asıl ününü, Ortadoğu'nun üç sömürgeci güç tarafından gizli bir anlaşma paylaşılmasıyla değil; Ekim Devrimi ile birlikte deşifre edilmesi ve Ortadoğu halkları tarafından tepkiyle karşılanması ile almıştır.

Osmanlı'dan TC'ye

Skyes-Picot'un yankıları

Skyes-Picot Anlaşması, hiç kuşkusuz en fazla Osmanlı Devleti'ni ilgilendiriyordu. Çünkü bu anlaşma ile o güne dek büyük oranda Osmanlı'nın hakimiyetinde olan Ortadoğu, emperyalist güçler tarafından parçalanıp bölüşülüyordu. Dolayısıyla böyle bir anlaşmanın açığa çıkması, Osmanlı'yı son derece memnun etti. Öyle ki, bu durumu Osmanlı kamuoyuna duyuran "İkdam" gazetesi'nin başlığı "Aferin Bolşevikler" olmuştur.

Osmanlı basını, Ekim Devrimi ve sonrası gelişmeleri, başta İngiltere olmak üzere Batı basını üzerinden öğrendiği için, haberler biraz gecikmeli olarak geliyordu. Sykes-Picot Anlaşması da 3-4 günlük bir gecikme ile Osmanlı basınında yer aldı. Kasım'ın son haftası ile Aralık ayı boyunca gazeteler, bu anlaşmanın haberleri ve yorumlarıyla dolup taştı. Bolşeviklerin itibarı öylesine artmıştı ki, o sıralar Cerrahpaşa Hastanesi'nde tedavi gören Neyzen Tevkif, Bolşevikleri öven bir şiir bile döktürmüştü. (Bkz Bolşevik İhtilali ve Osmanlılar, İletişim Yayınları, sf. 113)

Skyes-Picot Anlaşması'nın açığa çıkartılması, Bolşeviklerin itibarını arttırdığı kadar, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin gerçek kimliklerinin görülmesi bakımından da sarsıcı oldu. O dönem yayınlanan gazetelerin ortak noktası, kendi sözcükleriyle şöyleydi: "Bütün hırslar ve rezaletler meydana çıktı!"

Esasında Rusya'daki devrim, Osmanlı Devleti'ni yakından ilgilendiriyordu. Yıllar boyunca "en büyük düşman" olarak görülen Çarlık Rusyası'nın yıkılması, o yüzden sevinçle karşılandı. Ama daha önemlisi, dört bir yandan saldırı altında iken, barış umudunun doğması, onlar açısından bir mucize gibiydi.

Bu konudaki ilk resmi görüş,

dönemin sadrazamı Talat Paşa'ya aittir. İttihat ve Terakki'nin liderlerinden olan Talat Paşa, 5 Nisan 1917 tarihli Tanin gazetesinde şunları söylüyor:

"Bu inkılabın siyasi ilişkilerde derin değişikliklere yol açması kuvvetle muhtemeldir. Rusya ve Osmanlı Devleti birkaç yüzyıldan beri can düşmanı idiler. Ancak bunun nedeni 'müstebit Rus Hükümeti'nin istilacı emelleriydi. Çarlığın devrilmesi en çok bizi sevindirdi. Özgür ve çağdaş bir devlet kurmak üzere kaderini eline alan Rus milleti ile iyi komşuluk ilişkileri içinde yaşamamamız için hiçbir neden yoktur. Bu nedenle Rus ihtilalini sevgiyle karşıladık... Şimdiye kadar iç işlerimizdeki iyileşmeleri müdahaleleriyle önleyen Rus Çarlığı yerine, aynı insani ve yüce ülkülere sahip bir komşuya sahip olmak bizim için memnuniyet kaynağıdır." (age, sf. 63)

Başlangıçta Kerensky Hükümeti'ne bel bağlayan Osmanlı Devleti, bu hükümetin halkın barış talebine kulaklarını tıkayıp savaşı sürdürmesi üzerine hayal kırıklığına uğradı. Ardından Bolşeviklerin Sovyetler'de ağırlık kazanmaları ve hemen "ateşkes" istemeleri, dikkatleri Bolşevikler üzerinde topladı. **Bolşeviklerin özel mülkiyete karşı olmaları başta gelmek üzere fikirlerini kaygıyla karşılamakla birlikte, savaş konusundaki tutumları ve "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunmaları, onlara karşı ilgiyi arttırıyordu.**

Ekim Devrimi'nin hemen ardından Sykes-Picot Anlaşması'nı açıklanması ise, Bolşeviklere duyulan ilgiyi, hayranlık boyutuna taşıdı. 24 Kasım 1917 tarihli Sabah'ın başyazısında *"Lenin'in partisinin sulhperverliğinden, sulh teşebbüslerini samimiyetle ileri götürmeye çalışacağından hiç şüphemiz yoktur"* deniliyordu.

27 Kasım 1917 tarihli Vakit gazetesinde ise, Ahmet Emin imzalı makalede şunlar söyleniyor: *"Bu hükümet (Bolşevikler-bn) her türlü fütuhât emellerinin aleyhindedir ve pek yüksek ve saf gayeleri vardır. Rusya'ya en müfrit sosyalizm gayelerinin icap ettirdiği tarzda bir idare şekli vermek istemekle kalmıyor, Rusya'da atılan adımlar sayesinde bütün insanîyetin büsbütün yeni ve mesut mevcudiyete mazhar olacağına ciddi suretle inanıyor."*

Ve devamında, *"Rus ihtilalinin açtığı çığır, bizi yakın bir tehlikenin tazyiki altından kurtarmıştır... şimdiden geniş bir nefes alabiliriz"* diyerek, Osmanlı'nın hislerine tercüman oluyordu. (age sf. 116)

Osmanlı kamuoyuna yön veren gazeteci ve yazarlar, bu dönem boyunca Bolşevikleri övdüler. Osmanlı

Meclisi'nde de (Meclis-i Mebusan) Ekim Devrimi'ni selamlayan vekiller oldu. Trabzon mebusu Servet Bey, 1 Aralık 1917 tarihinde Harbiye bütçesi ile ilgili olarak yaptığı konuşmada şunları söylüyor: *"Hiçbir mebus, harb veya sulh için burada beyanatta bulunmamıştır. Bendeniz bu kuralı güzel bir vesile ile değiştiriyorum. Bu vesile, yeni Rus Hükümeti'nin dünyaya, kainata ilan ettiği sulh teklifidir."*

Bundan iki gün sonra 3 Aralık'ta Osmanlı Hariciye Nazırı Ahmet Nesimi Bey, Rusya'nın barış teklifi hakkında temsilcileri bilgilendirdikten sonra şöyle sesleniyor: *"Rus Hükümeti ile gerek mütareke, gerekse sulh müzakeratına girmeye mani hiçbir şey yoktur. (alkışlar) Barışsever Rusya ile gerek siyasi, gerek iktisadi en iyi komşuluk ilişkilerini idame etmemeye bir sebep kalmamıştır. Rusya bize karşı gösterdiği muhabbet ve samimiyetin karşılığını bizden görecektir."* (age, sf. 127)

Sadece "mebus"lar değil, **Osmanlı hükümeti de "ne pahasına olursa olsun barış" noktasına gelmişti. Rusya'daki devrim onlara bu olanağı sunuyordu.** Ardından Brest-Litovsk anlaşmasının gündeme gelmesi ile, Osmanlı adeta gökte aradığını yerde buldu.

3 Mart 1918'de gerçekleşen Brest-Litovsk anlaşması, Almanya ve müttefikleriyle Rusya arasında süren savaş resmen bitirdi. Rusya'nın büyük tavizler vermek zorunda kaldığı bu anlaşmadan en karlı çıkan devletlerin başında da Osmanlı geliyordu. Çünkü Almanya ile birlikte savaştan yenik çıkan Osmanlı, çeşitli garantilerin yanısıra, Doğu'da 1887-88 Rus savaşı öncesindeki sınırlarına yeniden kavuştu. Yani Kars, Batum ve Ardahan, Osmanlı'nın sınırları içine girdi. Buna karşın milliyetçi kesimlerden, Osmanlı'nın bu anlaşma ile "Rusya'daki Müslüman ve Türk ahalisini unuttuğu" şeklinde eleştiriler de yapılmıştır. Ancak Osmanlı'nın bir eli sürekli Rusya'nın içindeydi.

Sonrasında Enver Paşa'nın başına geçtiği Rusya'daki Türk ve Müslüman halkları kıskırtan karşı-devrimci faaliyetler ve ayaklanmalar olacaktı, ancak bunlar Kızılordu tarafından bastırıldı. Devrimin yaşadığı zorluklardan yararlanmaya kalkan Osmanlı'da yeniden kakan "Turan hayali" Bolşeviklerin güçlenmesi ve proletarya diktatörlüğünün sağlamlaşmasıyla, tuzla buz oldu. Dahası Ekim Devrimi'nin estirdiği rüzgar, Osmanlı'nın da sonunu getirdi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda, Ekim Devrimi'nin rolü ise

Gerek coğrafik konumu ve yeraltı zenginlikleri, gerekse doğal sınırların oradan geçmesi ve sınır güvenliği açısından bu bölgeler Türkiye için yaşamsal bir önem taşımaktaydı. Zaten ilk belirlenen 'misak-ı milli' sınırları içinde Musul ve Kerkük de bulunuyordu. Kürt bölgelerini TC sınırları içinde tutmak için her şeyi yaptılar. Bu doğrultuda Kürt milletvekillerini bile kullandılar. O vekiller, zaten atama yoluyla meclise gelmişlerdi. Onları uluslararası toplantılara götürüp "biz Türk kardeşlerimizle birlikte yaşamak istiyoruz, biz bu devletin temel grubuyuz" dedirttiler. Amaçlarına ulaştıktan sonra da kimisini darağacına, kimisini sürgüne gönderdiler.

tartışılmaz. Emperyalistlerin ve sömürgeci devletlerin sanıldığı kadar güçlü olmadığını görülmesi, halkların emperyalist işgale karşı direnişe geçmesinde, en önemli esinlendirici unsurdur. **O yıllarda Anadolu'daki en güçlü siyasal akım, Bolşevizmdir. Ama sadece düşünsel olarak değil, fiilen de Sovyetler Birliği'nin yardımı, desteği sözkonusudur.** Ayrıca Rusya'daki devrimin yayılmasından büyük bir korkuya kapılan emperyalistler, hızlı bir biçimde Kemalist burjuvazi ile uzlaşma yolunu tutmuştur.

Sykes-Picot Anlaşması ile Osmanlı'dan geriye Ankara ve çevresi kalmış iken; Ekim Devrimi, anlaşmanın Rusya ayağını çökertmekle kalmamış, Fransa ve İngiltere'nin emperyalist emellerini ifşa ederek, ezilen halkları emperyalizme karşı ayağa kaldırmıştır. Buradan hareketle **Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını büyük oranda Ekim Devrimi'ne borçlu olduğunu söylemek yanlış olmaz.** Keza Sykes-Picot Anlaşması'nın açığa çıkarılmasının, en fazla Türkiye'ye yaradığını söylemek de...

Kürt ulusu açısından Skyes-Picos

Sykes-Picot Anlaşması, hiç kuşkusuz Kürt ulusunu da yakından ilgilendiriyordu. Çünkü Kürdistan, I. emperyalist savaşla birlikte yeniden parçalanma tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştı. "Yeniden parçalanma" diyoruz, zira Kürdistan'ın parçalanma süreci çok daha eskiye dayanıyor.

16. yüzyıldan itibaren Osmanlı Devleti'ne bağlı hale getirilen Kürdistan, Osmanlı içinde özerk bir yapıya sahipti. O dönem boyunca (hatta Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yıllarına kadar) Kürtlerin yaşadığı bölgeye "Kürdistan" deniliyordu. **İlk olarak 1638 yılında İran'la Osmanlı Devleti arasında imzalanan Kasr-ı Şirin anlaşması ile iki parçaya bölündü.** (Osmanlı ve İran olarak) Osmanlı'nın parçalanması amaçlayan Sykes-Picot anlaşması ise, Kürdistan'ın dörde bölünme sürecini başlattı.

Sykes-Picot, dönem boyunca birçok değişikliğe uğrasa da, Kürdistan'ın durumu değişmedi. TC'nin kuruluşunun ardından emperyalistlerle imzalanan anlaşmalarla Kürdistan'ın dörde bölünmesi resmileşti. Örneğin Fransa ile imzalanan Londra anlaşmasıyla, Türkiye'nin Suriye sınırları çizildi ve Lozan antlaşmasıyla

bu sınırlar kesinleşti. Böylece Kürtler, Irak, İran, Türkiye ve Suriye olmak üzere dört parçaya bölünmüş oldu. Bunların içerisinde gerek yüzölçümü, gerekse nüfus olarak en büyük kesim, Türkiye'de kaldı.

Kemalist burjuvazi, Kürdistan'ı elinde tutabilmek için her yolu denedi. İngilizlerle uzunca bir süre diplomasi savaşı yürütüldü; Kürtlerin Türkiye sınırları içinde kalmak istediğine dair türlü kıtlıklar uyduruldu. *"Kürtlerin, Türkler gibi Turan soyundan geldiği ve yüzyıllarca içiçe yaşadıkları, mecliste Kürt vekillerinin bulunduğ, Kürtlerin TC içinde kalmayı tercih ettikleri"* gibi savlar ortaya atıldı. Kürtlere TC içinde özerklik tanınacağı gibi vaatlerde bulunuldu vb...

Gerek coğrafik konumu ve yeraltı zenginlikleri, gerekse doğal sınırların oradan geçmesi ve sınır güvenliği açısından bu bölgeler Türkiye için yaşamsal bir önem taşımaktaydı. Zaten ilk belirlenen 'misak-ı milli' sınırları içinde Musul ve Kerkük de bulunuyordu. Kürt bölgelerini TC sınırları içinde tutmak için her şeyi yaptılar. Bu doğrultuda Kürt milletvekillerini bile kullandılar. O vekiller, zaten atama yoluyla meclise gelmişlerdi. Onları uluslararası toplantılara götürüp *"biz Türk kardeşlerimizle birlikte yaşamak istiyoruz, biz bu devletin temel grubuyuz"* dedirttiler. Amaçlarına ulaştıktan sonra da kimisini darağacına, kimisini sürgüne gönderdiler.

Kemalistler Lozan'dan sonra Kürtlerle ilgili verdikleri onca vaadi unutmuştur. Ardından korkunç bir katliam, soykırım ve asimilasyon süreci başladı, şoven milliyetçilik körüklendi. Böyle davranmaları, sınıfsal kökenlerine uygundu. Her ulusal burjuva gibi, Kemalistlerin dayandığı Türk ticaret burjuvazisi de kendi pazarını oluşturmak için kendi ulusunu yüceltirken; diğer ulusları ve ulusal toplulukları yok saydı, baskı ve şiddetle sindirmeye, asimile etmeye çalıştı.

Sykes-Picot'un imzalanmasının 100. yılı dolayısıyla Kürt ulusal hareketi de bu tarihsel geçmişi konu alan açıklamalar yapıyor. Kürt hareketinin o yıllardan bugüne katettiği mesafeyi hatırlatarak, artık durumun farklı olduğunu söylüyorlar.

Avrupa Parlamentosu'nun 27 Ocak 2016 tarihinde düzenlediği 12. Uluslararası Kürt Konferansı'nda konuşan Demirtaş, Sykes-Picot'un 100. yılına dikkat çektikten sonra, yüzyıl boyunca dünyada ve bölgede yönetim biçimlerinin,

Kürtler dahil birçok şeyin değiştiğini, ama Türkiye'nin değişmediğini söyledi. Demirtaş, "Bölgedeki dengeler altüst olurken yüz yıl önceki statüler yıkılırken, Türkiye buna hazırlık yapmadığı için kriz Türkiye'nin krizi haline geldi. Çünkü Kürtler artık bu sorunu aştılar. 21. yüzyıla uyarlanabilecek değişimi yakalayabilecek bir anlayışa geldiler. Kürtler, kendi sorununu çözdüler" diye konuştu.

PKK liderlerinden Cemil Bayık da "Sykes-Picot'un buharlaştığı koşullarda Kürtlerin durumu"na dair bir soruyu, 21 Aralık 2014 tarihinde şöyle yanıtlıyor:

"1. ve 2. Dünya Savaşında Ortadoğu düzenlenirken Kürtlere yer verilmedi. Kürtler tamamen statü dışı bırakıldı... Geline aşamada 21. yüzyıl Kürtlerin yüzyılı olacaktır. Çünkü Kürtler, her ne kadar katliamlar, sürgünler yaşadıysa da mücadeleden vazgeçemediler... Artık kendi toprakları üzerinde, kendi kimlikleri ve değerleriyle özgürce yaşamak istiyorlar... Ortadoğu'da Kürtlersiz yeni bir statünün kurulması mümkün değildir. Çünkü Kürtler, bölgenin en dinamik, en örgütlü, en mücadelecı gücüdür... Diyebilirim ki, bölgedeki herkesin kaderini belirleyen bir güç haline gelmiştir."

Başta Sykes-Picot anlaşması olmak üzere, Ortadoğu'nun şekillenmesinde rol oynayan emperyalistlerin ve işbirlikçilerin anlaşmalarıyla Kürt halkı yüzyılı aşkın süredir baskı ve zulüm altında yaşadı. Ulus olma özelliğini koruduğu halde devletsiz kalan tek toplum oldu. Dolayısıyla Kürt halkının kendi devletini kurma hakkı dahil olmak üzere, kaderini tayin etme hakkını sonuna dek savunmak gerekir.

Ne var ki, şoven-milliyetçi kesimlerden bazıları, yeni emperyalist savaşı "Sykes-Picot'un çöküşü" diyerek alkışlarken, Kürtlerin hak elde etme çabalarına ısrarla karşı çıkıyorlar. Bazıları ise, "Suriye ve Irak'ın toprak bütünlüğü korunmalı" diyerek, varolan statükoyu savunuyor. Ama her iki kesim de, Kürtlerin ayrı devlet ya da özerk-federasyon biçiminde kendini ifade etmesini istemiyor. Bunun Türkiye'deki Kürtleri cesaretlendireceği ve Türkiye'yi de böyleceği endişesi, hepsinin ortak keseni oluyor.

Komünistler ve gerçek devrimciler, her halk gibi Kürt halkının da kendi kaderini belirleme hakkı olduğunu savunur ve mücadelesini destekler. Elbette bunun emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, diğer halkların çıkarlarına zarar vermeyecek bir şekilde olmasından yanadır. Örneğin Irak'ta Arap halklarını mezheplere bölerek katliam ve

Şoven-milliyetçi kesimlerden bazıları, yeni emperyalist savaşı "Sykes-Picot'un çöküşü" diyerek alkışlarken, Kürtlerin hak elde etme çabalarına ısrarla karşı çıkıyorlar. Bazıları ise, "Suriye ve Irak'ın toprak bütünlüğü korunmalı" diyerek, varolan statükoyu savunuyor. Ama her iki kesim de, Kürtlerin ayrı devlet ya da özerk-federasyon biçiminde kendini ifade etmesini istemiyor. Bunun Türkiye'deki Kürtleri cesaretlendireceği ve Türkiye'yi de böyleceği endişesi, hepsinin ortak keseni oluyor. Komünistler ve gerçek devrimciler, her halk gibi Kürt halkının da kendi kaderini belirleme hakkı olduğunu savunur ve mücadelesini destekler.

işkencelerden geçiren ABD işgaline yardım ve yataklık yapan Barzani gibi işbirlikçilerin savunulacak bir yanı yoktur. Yanısıra PKK'nin, ABD'nin Irak'ın işgalini "Saddam zulmünden kurtulmak" adına savunduğunu biliyoruz. Hatta "demokratik sömürgecilik" şeklinde bir tanımla, bunu allayıp-pullamaya çalıştığını da...

Şimdi Cemil Bayık, sözkonusu röportajda şunları da ekliyor: "Yeniden düzenlenen Ortadoğu'da Kürt statüsü hangi Kürt'e dayandırılacaktır? Özgürlükçü Kürt'e mi, işbirlikçi Kürt'e mi? Sorunun esası budur. Elbette ki, kapitalist modernite ve onun güçleri işbirlikçi Kürt'ü esas alıyor. Onların üzerinden Ortadoğu statüsünü oluşturmak istiyor. Özgürlükçü Kürt de statünün özgür Kürt'e dayandırılarak gerçekleştirilmesini, bu temelde Ortadoğu'nun şekillendirilmesini istemektedir. Bu büyük bir mücadeledir. Sonucu belirleyici kılacak olan da bu mücadeledir."

Barzani ile PKK arasında ideolojik-siyasi farklar olduğu kesindir. Barzani'nin açık ABD işbirliğine karşılık, PKK çeşitli emperyalist güçlerle ilişki kurmasına karşın işbirlikçi konumuna düşmemiştir. Ne var ki PKK'nin pragmatist tutumu, bu tehlikeyi içinde barındırmaktadır. Son olarak Rojava'da PYD'nin ABD ile birlikte gerçekleştirdiği hareketler, bunun işaretleridir. Dahası bu durumu açıkça savunanlar da vardır.

Murat Çakır, 3 Ekim 2015 tarihli Özgür Gündem'de "Bugün Rojavalılar emperyalist güçler ve bölge egemenleri ile uzlaşma arayışına girmek zorundalar" diyor. Bunun ne "teslimiyet" ne de "utanılacak bir şey" olmadığını söyleyen Çakır, "Asıl utanması gerekenler, Rojavalıları buna zorlayan 'kardeş' halklardır." diyerek, sanki Kürtlerin içinde bulunduğu durumun müsebbibi, emperyalistler ve işbirlikçileri değil de "kardeş halklar"mış gibi davranıyor.

Sykes-Picot'a da gönderme yapan Çakır, "Rojava Devrimi, kazanımlarını koruyabilmesi için Sykes-Picot uğursuzluğu ile sınırları çizilen Suriye'nin toprak bütünlüğünü savunacak. 'Yeni Suriye'nin özerk yapılı, federatif olması için mücadele edecek" diyor. Dahası, komünist ve devrimcilerin de "Federatif Suriye'nin toprak bütünlüğünü savunması" gerektiğini söylüyor.

Suriye ve Irak'ın Sykes-Picot'la yaratılan "yapay devletler" olduğu, o yüzden kaldırılması gerektiğini söyleyerek, bugünkü emperyalist savaşı meşru gösterenler vardır.

Emperyalist savaşa ve işgale karşı çıkmak adına, bu devletlerin sınırlarını korumak gerektiğini söyleyenler de...

Oysa mesele bu devletlerin sınırlarının korunup korunmaması değil, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların devrim ve sosyalizm hedefiyle mücadele etmesi ve bunu zaferle sonuçlandırmasıdır. Emperyalizme ve işbirlikçilerine en büyük darbe, ancak bu şekilde vurulur ve emperyalist savaşa ancak bu şekilde son verilir.

Sonuç yerine

Yeni emperyalist savaş ile birlikte başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyada dengeler değişiyor, yeni bloklar oluşuyor, devletler parçalanıyor ve yeni haritalar çiziliyor. Özcesi Sykes-Picot'un 100. yılına "yeni Sykes-Picotlar"la giriliyor..

Emperyalistler ve işbirlikçileri, kendi amaçlarına ulaşabilmek için, yine halklara büyük acılar yaşıyorlar. Fakat buna bir kılıf, bir meşruiyet bulmak zorundalar. Irak ve Suriye işgallerini, "tarihsel bir hatayı düzeltmek" şeklinde açıklamaları, bunun içindir.

Sadece emperyalistler değil, IŞİD'ten Barzani'ye tüm işbirlikçiler de, Sykes-Picot'u lanetlerken, kendilerine karşı yapılan "tarihsel hatalar"dan bahsediyor ve bunun düzeltilmesi gibi "son derece masum" bir talepte bulunuyorlar! Yazının başında IŞİD'in "Sykes-Picot'un sınırlarını ortadan kaldırdık" diye gururla açıklama yaptığını söylemiştik. Artık IŞİD sayesinde Irak'tan Suriye'ye sınıra takılmadan gidilebiliyor mesela!

Barzani de İngiliz Guardian gazetesine verdiği demeçte, "bana göre dünya liderleri, Sykes-Picot anlaşması döneminin sona erdiğini neticesine varmalı... ama diplomatlar bu konuda muhafazakar davranıyor" diyor. Kürdistan'ın kurulmasını geciktirdikleri için emperyalistleri eleştiriyor! Kürt halkının mücadele gücüne dayanmak yerine, emperyalistlerden medet umuyor ve adeta onlardan devlet dileniyor!

Her yeni savaş, önceki savaşlarda "tarihsel haksızlıklar" yapıldığı iddiasıyla patlak verdi. Daha doğru ifadeyle bu demagojiyi kullanarak savaşları başlatıldılar. Tarihi gerçekler, bu iddiayı ortaya atanların, kendi hegemonyacı emellerini örtmeye çalıştığını gösteren örneklerle dolu. I. ve II. emperyalist savaşta Almanya, kendisine karşı haksızlık yapıldığını ileri sürerek savaşı başlatmıştı.

Şimdi aynı argümanları, yeni (üçüncü) emperyalist savaşı başlatanlardan duyuyoruz. Başını ABD'nin çektiği emperyalist blok, "düşünce kuruluşları"nı, sözde aydınlarını bu iş için seferber etmiş durumda. Bunlara göre, dünyadaki bazı devletler "tarihsel köklere sahip" iken, bazıları "sonradan türemiş" ve yapay bir şekilde oluşmuş. Birinci kategoriye emperyalist ülkeler giriyor; ikincileri ise sömürge, yarı-sömürge ülkeler oluşturuyor. Ve tabii Ortadoğu'da kurulan devletler bunların başında geliyor!

Diğer yandan bu devletlerin "etnik-dini farklılıklardan dolayı kendi kendilerini yönetemedikleri"nden dem vuruluyor. Böyle olunca "bölgenin istikrarı için, emperyalist bir müdahale ve düzenleme"nin kaçınılmaz olduğu söyleniyor. Daha da somuta indirgeyerek, ABD'nin yeni seçilecek devlet başkanının "2017'de etkisini yeniden güçlendirmeyi deneyebileceği" ifade ediliyor. Böylece ABD'nin yeni saldırılarına zemin hazırlanıyor.

İşte isimlerinin başına bir dolu sıfat eklenen bu satılık beyinler, emperyalist işgalleri bu tür teorilerle, tarihi referanslarla kamufle etmeye kalkıyorlar. Ortadoğu'nun "yapay sınırlarla" oluştuğunu söyleyerek Sykes-Picot'a atıfta bulunuyorlar. Bu şekilde hem Sykes Picot'un emperyalist niteliğini gizliyor, hem de Ortadoğu'daki devletlerin hepsi "yapay"mış, sorunlar da o yüzden çıkıyormuş gibi gösteriyorlar. Emperyalistler sanki kendi çıkarları için değil de, Ortadoğu halklarının çıkarları için savaşıyormuş, halklara bunca acı ve göz yaşını onların iyiliği için yapıyormuş gibi bir masal anlatıyorlar.

Ünlü Romalı tarihçi Tacitus'un şu sözleri, bin yıllardır sömürgecilerin aynı argümanları kullandıklarını çarpıcı biçimde göstermektedir. "Yalan iddialarla talan eder, katliam yapar, tecavüz ederler, adına 'imparatorluk' derler. Çöle çevirirler, adına 'barış' derler."

100 sene önce Sykes-Picot Anlaşması'nın arkasında, İngiltere, Fransa ve Rusya vardı. Şimdi başını ABD'nin çektiği emperyalistler var. Ayrıca "bölge güçleri" olarak emperyalistlerle bağımlı bir şekilde İran, Türkiye, İsrail de dahil oldu.

Sykes-Picot'u yapan da, şimdi onu "yırttığını" söyleyen de emperyalist güçlerdir. Sykes-Picot'un gerçekte çok önceden ve kimler tarafından "yırtıldığını" yukarıda anlattık. Ama yeni "yırtıldığını" kabul etsek dahi, "yırtılan" şeyden çıkanın, mezhap savaşları ve İŞİD canavarı olduğu ortadadır.

Sykes-Picot'u deşifre ederek halklara duyuran ve onu geçersiz hale getiren, başta Ekim Devrimi olmak üzere Ortadoğu halklarının direnişi olduysa; yeni Sykes-Picot'ları da aynı akıbeta uğratabilecek olan aynı dinamiklerdir. Öncesi bir yana Sykes-Picot'tan sonraki 100 yılın öğrettiği gerçek budur.

100 yıl önce Sykes-Picot'un aktörleri, nasıl kaldırdıkları taşı ayaklarına düşürdüyse, yeni emperyalist savaşın kışkırtıcıları da aynı sonla karşılaşacaktır. Nitekim ABD, ne Irak'ta ne de Suriye'de istediği sonuca ulaşabilmiş değil. Saddam rejimini yıktı, ama İran etkisinde olan bir Irak ortaya çıktı. Suriye'de ise ne Esad'ı yıkabildi, ne de Suriye'nin arkasında duran Rusya'yı geriletebildi. ABD'nin bu savaşı başlatmadaki amacı; bölgede İran'ın, dünyada ise Çin ve Rusya'nın büyüyen gücünü kırmaktı, ama tam tersi oldu.

2001'den beri süren yeni emperyalist savaş henüz bitmedi. ABD'ye göre daha 30 yıl daha sürecek! Ama biliyoruz ki, **tarihi emperyalistlerin planları, istekleri, anlaşmaları belirlemiyor. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar, "son sözleri"ni daha söylemedi!** Tüm savaşları bitirecek olan bu güçler, mutlaka yeniden tarih sahnesine çıkacak, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin heveslerini bir kez daha kursaklarında bırakacaktır.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ
Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit olmuş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVİRCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranını düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yatışını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tikanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlamaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'ü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı; bunun Türkiye'ye yansımaları; 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insanal erdemleri öne çıkarmak için; kapitalist ideolojik bombardımana karşı, sosyalizmin savunusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ Daha fazla haziran
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na, yaşayanların gözünden objektif bir bakış.

FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ?
Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk
Feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve emekçi kadının kurtuluşunun, emekçi erkeklerle birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal savaşım vermekten geçtiğini anlatıyor.

**Terolar'da, Divriği'nde, Alevi köylerinde
IŞİD kamplarına izin vermeyeceğiz!**

PİR SULTANLAR ÖLÜR, DİRİLİR!